

FLACARA

FLACARA

LECTURĂ

11-110.

**LEONARD
DOROFTEI**
**Leul
în vară**

Exclusivitate:

**Amenințarea
sexuală a
politicienilor
români**

**Povestea de
dragoste a
miliardarului
Oltin**

**Bricul Mircea
refuză
pensionarea**

Reportaj:

**Sataniștii ucid și
în România**

Ocnașii de la Predealu Sărari

**Zeul Fotbal
guvernează
planeta**

**VIP: Dana
Deac, Rita
Mureșan,
Brenciu,
Jojo, Dana
Războiu**

**LUCRURILE BUNE SE ÎNTÂMPLĂ
CELOR CARE AȘTEAPTĂ.
PÂNĂ LA TOAMNĂ.**

VOLVO
for life

PREȚURI CIP DE LA APROXIMATIV 34.500 EURO.

**PENTRU CĂ DIN TOAMNĂ,
VOLVO XC90
VA FI ÎN ROMÂNIA.
O SĂ FIE O VARĂ LUNGĂ,
DAR MERITĂ...**

VOLVO XC90 INSPIRĂ ÎNCREDERE
ȘI RESPIRĂ MASCULINITATE.
OFERĂ MAXIMĂ PROTECȚIE ÎN
CAZ DE RĂSTURNARE. CHIAR ȘI
CÂND STĂ PE LOC, AI IMPRESIA
CĂ PUNE CEVA LA CALE.
PENTRU CĂ ESTE O MAȘINĂ
PUR ȘI SIMPLU ÎN STARE DE
ORICE. DAR NU PUTETI ALEGE
DECÂT MOTOARE TURBO, CU
CINCI SAU ȘASE CILINDRI...
NE VEDEM LA TOAMNĂ.

Alte caracteristici:

Motorizări

- 2.5T (210 CP), T6 (272 CP)
- D5 (163 CP)

Viteză maximă: 200-210 km/h

Dotări standard (selecție):

- Climatizare automată
- ABS cu gestionarea electronică a forței de frânare
- Airbag șofer și pasager
- Airbaguri laterale și airbag perdea față-spate
- Inchidere centralizată și geamuri electrice față și spate
- RSC (sistem de menținere a stabilității la răsturnare)
- TRACKS (sistem de menținere a tracțiunii și stabilității)
- DSTC (sistem de control dinamic al tracțiunii și stabilității)

SISTEM DE LEASING PROPRIU

Ofertă excepțională
de leasing prin
FORUM AUTO.

FORUM AUTO

Unic importator VOLVO
Șos. București-Ploiești nr. 165-169
Tel.: 01-233 29 22; Fax: 01-233 29 25

Prin Contul Total:

- îți plătești facturile la Dialog, Connex și RomTelecom direct de la bancomat;
- poți transfera sume de bani din contul de card în contul curent de la bancomat;
- poți obține un împrumut (overdraft), la nivelul venitului lunar net, în limita echivalentului în lei a sumei de 1000 USD;
- poți vedea pe ecranul telefonului mobil soldurile conturilor de card sau soldurile conturilor curente (prin serviciul SmartTel™ SMS).

Cum obții toate acestea?

Acest pachet de servicii este pus la dispoziția clienților prin simpla completare a unei cereri tip la orice unitate Banc Post.

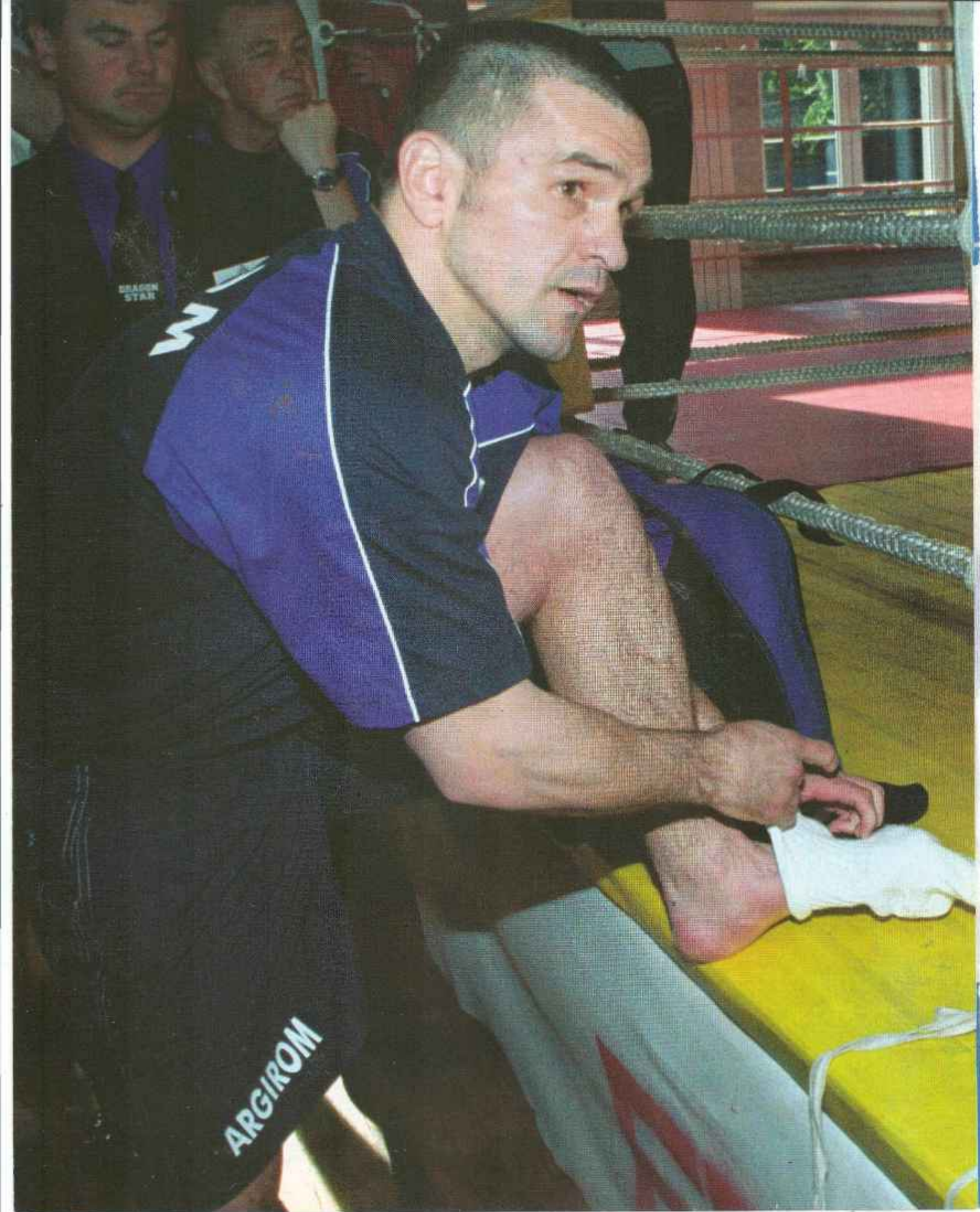
contul TOTAL

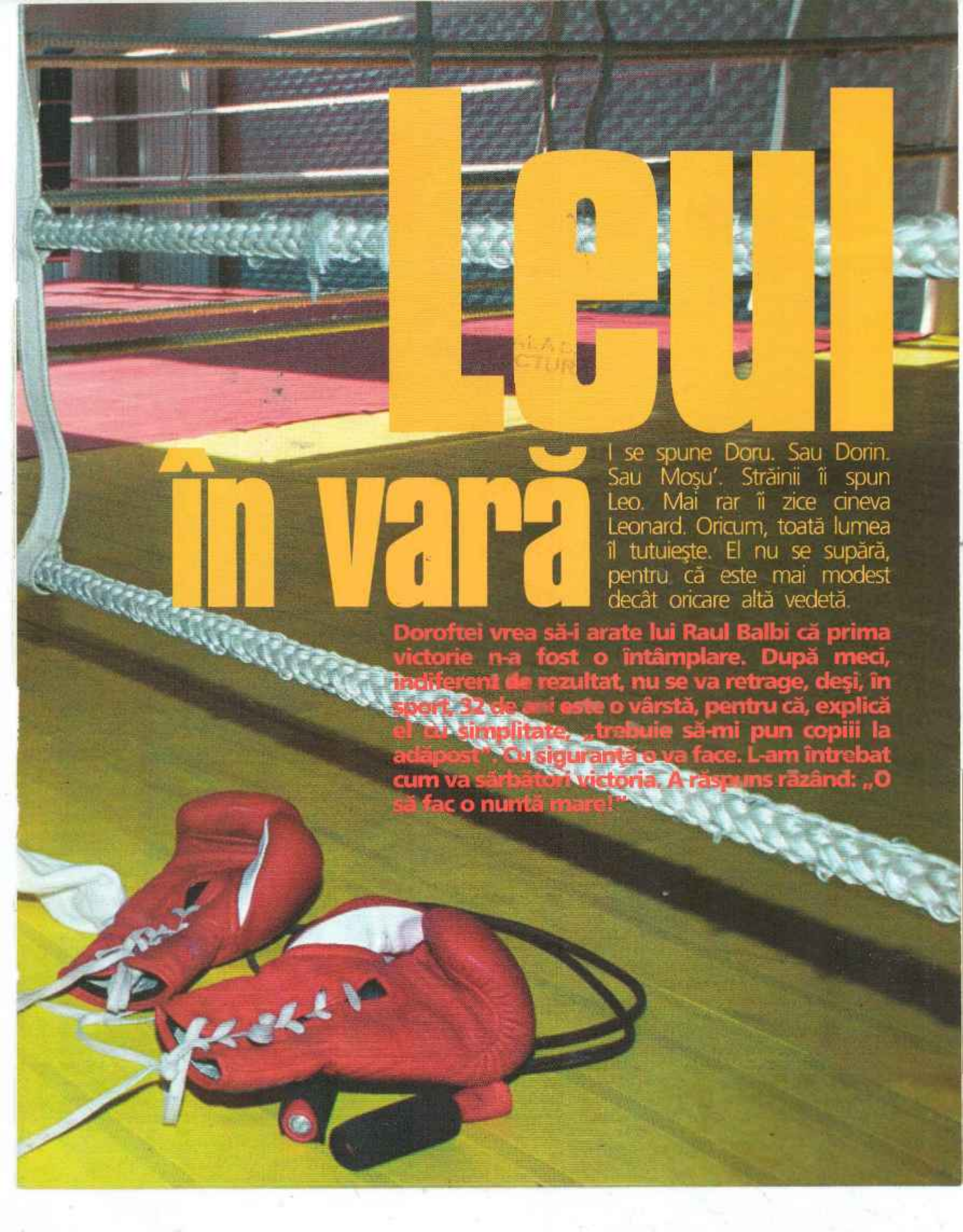
SALARIILE
LECTURĂ

prin cardurile BANC POST

www.bancpost.ro

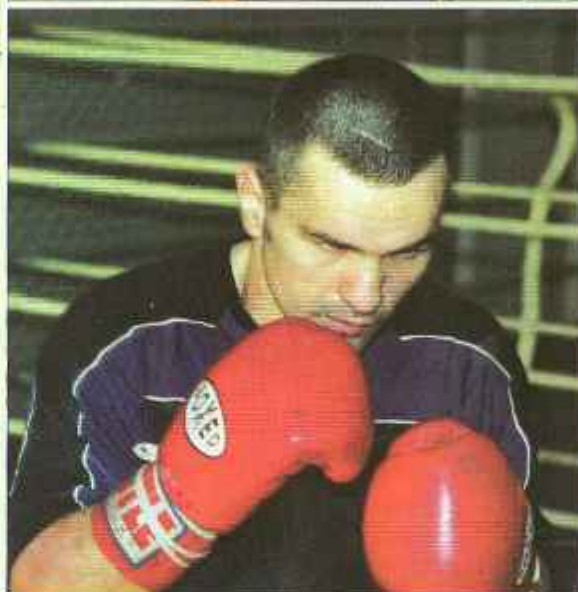

LEUL

în vară

Îl se spune Doru. Sau Dorin. Sau Moșu'. Străinii îi spun Leo. Mai rar îi zice cineva Leonard. Oricum, toată lumea îl tutuiește. El nu se supără, pentru că este mai modest decât oricare altă vedetă.

Doroftei vrea să-i arate lui Raul Balbi că prima victorie n-a fost o întâmplare. După meci, indiferent de rezultat, nu se va retrage, deși, în sport, 32 de ani este o vârstă, pentru că, explică el cu simplitate, „trebuie să-mi pun copiii la adăpost”. Cu siguranță o va face. L-am întrebat cum va sărbători victoria. A răspuns răsând: „O să fac o nuntă mare!”

Ce mesaj ai pentru Balbi? **Bun venit în Rom**

La sosirea în țară, după un zbor de 14 ore (cu escală la Paris), Leonard Doroftei a fost așteptat de o mare de ziaristi. Merita să vezi figurile pasagerilor mai grăbiți care dădeau brusc nas în nas cu microfoanele și camerele de luat vederi.

Grație lui Adrian Fetcău, de la Radio România Actualități, reporterul *Flacăra* s-a aflat în singura mașină de ziariști care a însoțit autoturismul care îi ducea la Hotelul București pe campion și pe președintele Federației Române de Box, Iosif Armaș. Mercedesul acestora era precedat, urmat și flancat de trei mașini ale echipei de securitate, pline cu agenți-standard, ca-n filme: costum gri-otel, ochelari negri, telefoane *hands-free*. Drumul a fost o mică aventură: ceilalți șoferi nu înțelegeau să evite coloana de mașini, desi acestea aveau toate în funcțiune luminile de avarie.

Primul antrenament s-a desfășurat în sala din Complexul Dinamo. N-au lipsit Iosif Armaș, secundul acestuia de la Federație, Rudel Obreja, Feri Vaștag, Cristian Topescu, Petre Henț – decanul de vârstă al cronicarilor sportivi.

Aproape sufocat de cercul jurnaliștilor, sub soarele orbitor, Dorin a răspuns întrebărilor: „- Ce mesaj ai pentru Balbi? - Bun venit în România! Asta la sosire, la plecare mai vedem... - Îți perfecționezi spaniola, ca să te înțelegi cu el? - Nu e cazul, ce-am de spus îi spun în ring, eu mai mult cu pumnii, știți, nu cu gura...”.

După vreo jumătate de oră, rândurile ziariștilor încep să se rărească. Intrat în ring, după ce și-a exersat jocul de picioare, Leo începe să-l „fugărească” pe antrenorul Stephen Larouche, care la un moment dat geme sub povara unui croșeu de stânga la coaste, scăpat de elev. Când se aud primele lovituri, violente, publicul tace brusc. Toată lumea pare să gândească același lucru: „Vai de Balbi...”. Serile lui Dorin sunt fulgerătoare, dând bătăi de cap fotoreporterilor, care cu greu declanșează atât de repede. Deja, boxerii (căci și Adrian Diaconu, celălalt român prezent în gala din 31 mai, se antrenează, în ringul alăturat) sunt ruși de lume. Mai devreme au pozat, acum nu mai contează decât efortul.

După ce trage o gură de aer pe geamul deschis spre penumbra unei costișe împădurite, Leonard trece la sacul de nisip, secondat de Adrian. Sacul acestuia din urmă e cam prost ancorat și zdrăgănitul metalului îngheață din nou discuțiile. Din când în când, la intervale studiate, se aude sunetul ascuțit al cronometrului lui Larouche, momente în care Dorin schimbă exercițiul.

E 19.15. Doroftei revine în ring, se dezbracă de tricoul ud flească și reia jocul de picioare. După o vreme coboară și, alături de Adrian, în fața peretelui de oglinzi, revine la săriturile cu coarda. Scurte schimburi de replici cu antrenorul și de semnale codificate ale acestuia punctează întregul antrenament, care se încheie cu flotări executate cu picioarele pe marginea ringului. Sfîdînd oboseala zborului transatlantic, adaptarea la fusul orar și cele aproape două ore de efort continuu, Leo este plin de energie. Nu mai lipsește decât Balbi.

Prin bunăvoința lui Cristian Gănescu, echipa *Flacăra* a participat la antrenamentul de joi, 23

Înțințenia! Asta la sosire, la plecare mai vedem...

mai, desfășurat, începând cu ora 11.45, pe stadionul Voința. Locul este ideal, departe de ochii curioșilor, înconjurat de verdețură, scăldat în liniște. Dorin și Adrian încep să alerge de cum coboară din mașină. Primele opt tururi de stadion, Doru le face echipat în trening. Pe gazon se antrenează (mai mult jeliindu-se de efort) echipa de fotbal Voința (locul 8 în Divizia C).

Tinerii sunt încântați de prezența campionului, dar și stresați: prea aleargă asta la 32 de ani! De pe margine, antrenorul lor îi tachinează. Doroftei își scoate bluza de trening, tricoul, sprintează o sută de metri, apoi, părăsind pista, aleargă pe iarbă următoarele șapte ture. De pe margine i se strigă că s-a înroșit pe umeri. Îmbracă tricoul și intră în grupul fotbalistilor care s-au decis și ei să se mai miște, dar protestează: „Mai încet, că ne-ai omorât!” Leo râde și-i lasă în urmă, sprintând din nou.

Când se oprește în sfârșit, echipierii Voinței sunt de mult prăbușiți pe gazon și gem: „Hai că ne-ai făcut!”; „Când se lasă de box, vine preparator fizic aici!” Campionul își pune la loc și

treningul și, fără a se opri o clipă din jocul de picioare și eschive, vorbește relaxat cu tinerii: le explică faza cu primele de meci și impozitele, glumește cu ei, le spune cât de important este antrenamentul, discută despre meciul Lennox-Tyson și despre câte altele. Din tribună i se cere de mai multe ori să încheie, echipa lui ar cam vrea să plece, dar Dorin nu se dă dus, are chef de vorbă și ține să le spună fotbalistilor ce gândește el despre sport. Când antrenorul acestora strigă că sunt siabe speranțe ca tinerii să ajungă la per-

formanță, Doru spune împăciuitor: „Fiecare are timpul lui”. Fotbaliștii îl întreabă cum trec minutele în timpul confruntării din ring și el răspunde vesel: „Păi, nu știi, se încheie meciul și zici: «Iar s-a terminat?»”

În fine, acceptă să-i lase, însoțit de aplauze și de urări de bine: „Să-l omori, Dorule!” La ieșirea din stadion, dăm mâna. Palma campionului este scăldată în sudoarea victoriei.

text **Tudor Călin Zarojanu**
foto **Octavian Tibăr**

O gală cu două titluri mondiale

În 31 mai, la Sala Polivalentă, tot pentru titlu mondial, din București, Leonard Doroftei îi va acorda revanșa fostului campion mondial al categoriei semi-ușoare (versiunea WBA), argentinianul Raul Balbi. În aceeași gală, la categoria pană (WBC) vor lupta sud-africanul Philip Ndou și Claudio Martinet (Argentina), iar Adrian Diaconu (legitimă la Interbox

Corporation, ca și Doroftei), va întâlni pe cu lituanianul Gammy Davidovas. Celelalte meciuri ale galei, care începe la ora 18.00, sunt: Jean François Bergeron (Canada) vs. Derek Brown (SUA), Dale Brown (Canada) vs. Johan Jimenez (Franța), Alex Hilton (Canada) vs. Chardene Ansoula (Anglia) și Vasile Dragomir (România) vs. Rudolfo Rusford (Puerto Rico). (P.L.D.)

Doroftei, mon amour

Meciul încă nu s-a jucat (când scriu aceste rânduri). Sunt în cartierul în care s-a născut Doroftei. Primăria a turnat asfalt până în poarta casei părintești. Tot ea a promis un perete de televizoare cu latura de 20 m pentru vizionarea colectivă a shawului. Sunt la butoaie. O dugheană unde se adună specialiștii în pugilism din mahalaua Dorobanți. Aici nimeni nu se îndoiește de victorie. Problemele sunt altele. Mișu Doroftei – fratele – nu poate veni la București de teama că tensiunea meciului îl va transforma într-o bombă. Specialiștii de la butoaie se tem că argentinianul va „fugi de bătaie”. Că, șiret fiind, va evita înclășările decisive și „va trage la punctaj”. Și mă? este o problemă. Lipsește încă felia albastră din tricoul mamut pe care fanii campionului vor să-l arboreze în ziua victoriei. Până va aduce nea Nelu, patronul de la butoaie, cuponul de pânză care s-a rătăcit pe undeva pe traseu, mama Rica, amicu' Rudi și „Măgaru” s-au apucat să coasă tivul la galben și la roșu. Pentru că am vrut poze cu tricoul în construcție, am împrumutat pentru culoarea absență folia de plastic ce proteja loboda de vrăbii.

Când Doru a coborât din cursa Air France, pe Otopeni, a fost cât pe ce să ocolească grupul în care erau prietenii, familia și ziaristii. Ceea ce s-a întâmplat la aeroport mi-a fost povestit de mama Rica, Mamaia de nisp, cum îi spun copiii lui Doru

(după movila de material pentru construcție unde se jucau). Nu este, însă, exclus ca să fi fost avute în vedere riscurile „expunerii” emoționale, ca și săcăiala declarațiilor de presă. Această presupusă prevedere a fost spulberată de strigătele celor dragi. Așa a putut Doru să-și îmbrățișeze mama, risc emoțional cărui i-a cedat cu dragoste (redau impresiile mamei, care în acea zi împlinea 70 de ani).

DRAGOSTEA, RISCUL EMOTIONAL, acestea sunt auspiciile sub care Doru își va fi disputat centura. Este o evidență care mi s-a impus la Ploiești. În mahalaua Dorobanți. Care l-a dat pe Doru. Știi cum iubește mahalaua ploieșteană? Latinește, un pic smecherit. Cu orgoliu disimulat, adică și autopersiflant. Uneori cu răutate. Știi cum mănâncă Titi Tudor – antrenorul de lapte al lui Doroftei – prosoapele pe marginea ringului? Este un spectacol al tensiunii participării, educată și controlată în formula asta, aproape teatrală, de exprimare. Tensiunea este, însă, reală. Mișu, fratele, devine, în astfel de momente, pe jumătate fiară. Dar ei, amândoi, sunt mai puțin răi decât Doru. Cei cu adevărat răi nu se arată. Băieții de băieți. Cel mult, glumesc pe seama propriilor sentimente. Și cei care se arată, o fac oarecum la oia. „Doru este al dracu’. Este rău. Rău. Și el și frac-su, Mișu.” „Mișu nu e rău”. Acest dialog avea loc între Sabin și Măgaru. Doi băieți din generația lui Doru. Înaintea meciului.

„Să scrieți că i-am dat un pumn în cap, lu' Doru, i-am dat un pumn în cap de a crezut că l-a lovit locomotiva.” „Căutam în ghenă, amândoi, că aveam câini.” Referințele pe care le face Sabin la aspecte jenante din copilăria comună sunt răutăcioase. Când spune, însă, că Doru e rău, îi face, de fapt, un compliment mascat. Este felul lui de a se agăța de gloria cartierului. Care simte el că îi aparține și lui un pic. Miza mondială sub care are loc competiția face ca Planeta să privească și în curtea lui. Și îl vede acolo pe el, pe Sabin trăgând de fiare și încordându-și mușchii, cu ajutorul cărora, cândva, i-a dat o lecție dură campionului de acum. E ca și cum meciul ar avea loc între el, Sabin, și restul lumii. Așa simt toți cei din Dorobanți. Meciul acesta le aparține telenovelistic. În sensul pasiunii cu care se identifică cu eroul din ring. Înfrângerea i-ar zdrobi. Primăria ar lăsa poate strada neasfaltată până la capăt. Nici televizoarele din ecranul uriaș nu știu dacă ar mai fi în siguranță. Ele, care poartă telenovela prin mahalale.

text și foto **Marion Marin**

Doriți să fiți tratați decent și civilizat, așa cum meritați!

CITY CENTER – dealer autorizat Daewoo Automobile Romania vă invită să vizitați centrul de service și vânzări, situat în plin centrul Capitalei, pe Calea Dorobanților nr. 31-33.

Noi vă oferim întreaga gamă de autoturisme Daewoo la cele mai avantajoase prețuri precum și o gamă largă de facilități:

- sisteme de vânzare în rate;
- sisteme de vânzare în leasing;
- achiziționare imediată;
- discount-uri de flotă semnificative;
- alarme și accesorii auto.

CITY CENTER
e altceva!!!

Apelând la serviciile noastre beneficiați de calitatea lucrărilor la nivel european, aparatură de diagnosticare și reparații de ultimă oră, servicii complete de:

- mecanică;
- tinichigerie;
- electrică;
- vopsitorie;
- vulcanizare și echilibrare roți;
- stand de frânare;
- reparare și încărcare aer condiționat;
- linie inspecție tehnică periodică.

ATUNCI VĂ AȘTEPTĂM!

Calea Dorobanților nr. 31-33, Telefon: 210 36 76, 210 66 24, Fax: 212 27 01.

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Barbu
 DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
 REDACTOR ȘEF: REMUS ANDREI ION
 SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petru Stoian
 SENIOR EDITORI - Liliana Penus, Tudor Colin Zăvoianu
 EDITORI - Pătru Ovidiu Epura, Gică Iva,
 Marian Marin, Toma Ramona Ji
 SPORT - Popescu-Lavinia Dumirescu
 SENIOR EDITOR FOTO - Clăvescu Tibor
 FOTOREPORTER - Florin Ioniță
 TEHNOREDACTOR - Iana Tibor
 CULEGERE COMPUTERIZATĂ - Angela Ciocăreanu
 COLABORATORI PERMANENȚI
 Emil Fulezeanu, Rodu Ionescu,
 Nicolae Măndăscu, Ștefan Niculescu,
 Hristu, Polagețiu, Dor Pavel, Maria Pătrășcu,
 Bozî Ștefan, Alex. Șelăreanu
 CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE
 Gabriela Adam Oppi (Austria),
 Alexandru Găur (Italia), Ion Năș (SLA)

Grafică, tehnoredactare și publicare imagine
 ART DIRECTOR: Iulian Băgaciu

Societate cu capital privat înregistrată
 la Registrul Comerțului București
 SIBIA 1: 40/388/1997, de
 BORD 1001 - Cod fiscal 1382276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
 Biroului Român de Audit al Titlurilor - BRAT

Consiliul de Administrație:
 PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
 VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsalin
 MEMBRI: Mariana Răduțiu Arion, Alexandru Arion, Dorin Stoian
 DIRECTOR EXECUTIV: Beatrice Anca Arion
 DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb
 CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
 DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru
 SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel.: 224.36.88; 224.37.44
 Fax: 224.37.13 Email: redactia@flacara71.ro
 Adresă: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341,
 Cont curent: 251117891/ROUBCR, sector 1, București
 Cont valutar: 251117892/ROSDBCR, sector 1, București
 Cont valutar: 251117892/ROSDBCR, sector 1, București

Fundația „Promilia Flacăra - România”
 Președinte: George Arion
 Director executiv: Mariana Răduțiu Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂLIN

REBUS®

Redacționiștii: MIHAI ZGUBEA

Revista Rebus are Certificat de Audit eliberat de BRAT

REBUSACHE®

Redacționiștii: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată: Dana Vintilă

Corectură: Ioan Grigoriu

Publicitate și marketing: Daniela Brașov, Flavia Toma
 Telefon, fax: 222.67.38, 224.36.88

Distribuție: (222.66.38; 224.37.44): Elizabela Băgaciu

Marian Celcar, Cornel Macaveanu, Valeriu Rodu

Cititori din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Cititori se pot abona și prin: S.C. MTPRESS IMPEX S.R.L., București
 Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

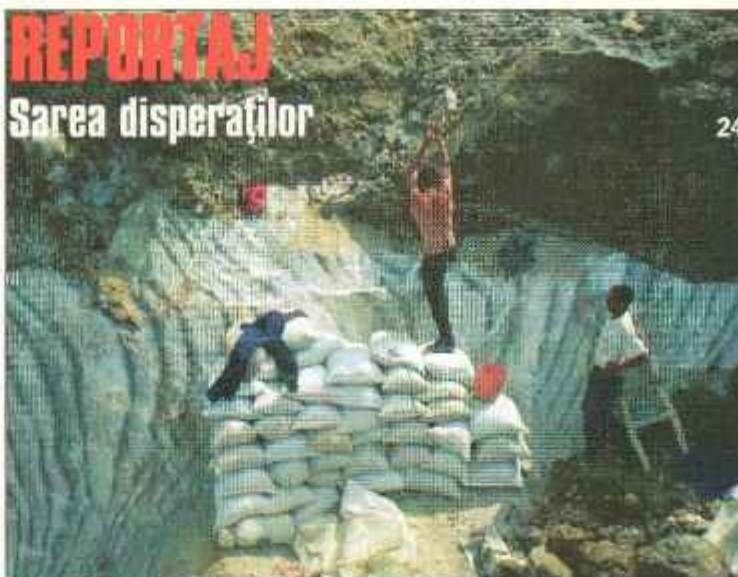
**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus,
 Rebus, Almanah Rebus, Rebusache
 sunt mărci înregistrate
 ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.**

Pentru art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
 de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
 aparține.

ISSN: 1220-773x
 Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

REPORTAJ

Sarea disperărilor

24

INTERVIU

Dana Deac:

„Mi-e dor de
 reportaj!”

44

EXCLUSIVITATE

**Amenințarea sexuală
 a clasei politice
 românești**
 Interviu cu Laura Andreșan

58

DOCUMENTAR

**Satanistii ucid
 și în România**

16

LOVE STORY

**Oltin, Draga
 și miliardul**

64

REPORTAJ

**Bricul
 Mircea
 refuză
 pensionarea**

48

REPORTAJ

Maria mireseilor	36
Mic dicționar al hoților de buzunare	84

DESTĂINUIRI

Jojo globtrotter	70
Horia Brenciu s-a apucat de curse	72
Rita Mureșan crede în paranormal	73

DOCUMENTAR

Prețul berii face spume	76
-------------------------	----

MEDICINĂ

Controlul oftalmologic la nou-născuți ar trebui legiferat	82
--	----

SPECTACOLUL POLITIC

88

FILM

După-amiaza unui torționar	96
----------------------------	----

TEATRU

Gaițe la masculin	98
-------------------	----

ARTĂ

Albastru de Bălașa	101
--------------------	-----

SPORT

Zeul Fotbal guvernează planeta	104
--------------------------------	-----

OPINII

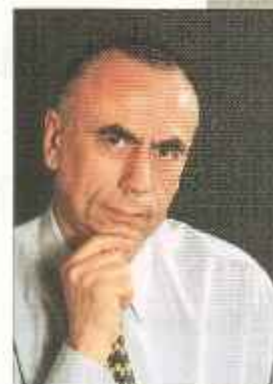
Emil Hurezeanu,
Radu Ionescu,
Nicolae Manolescu,
H.-R. Patapievici,
Dan Pavel,
Bazil Ștefan

Foto coperta 1:
Octavian Tibăr

Altceva

Există undeva, pe această planetă, un loc unde viața se desfășoară după alt protocol decât cel cunoscut de către români.

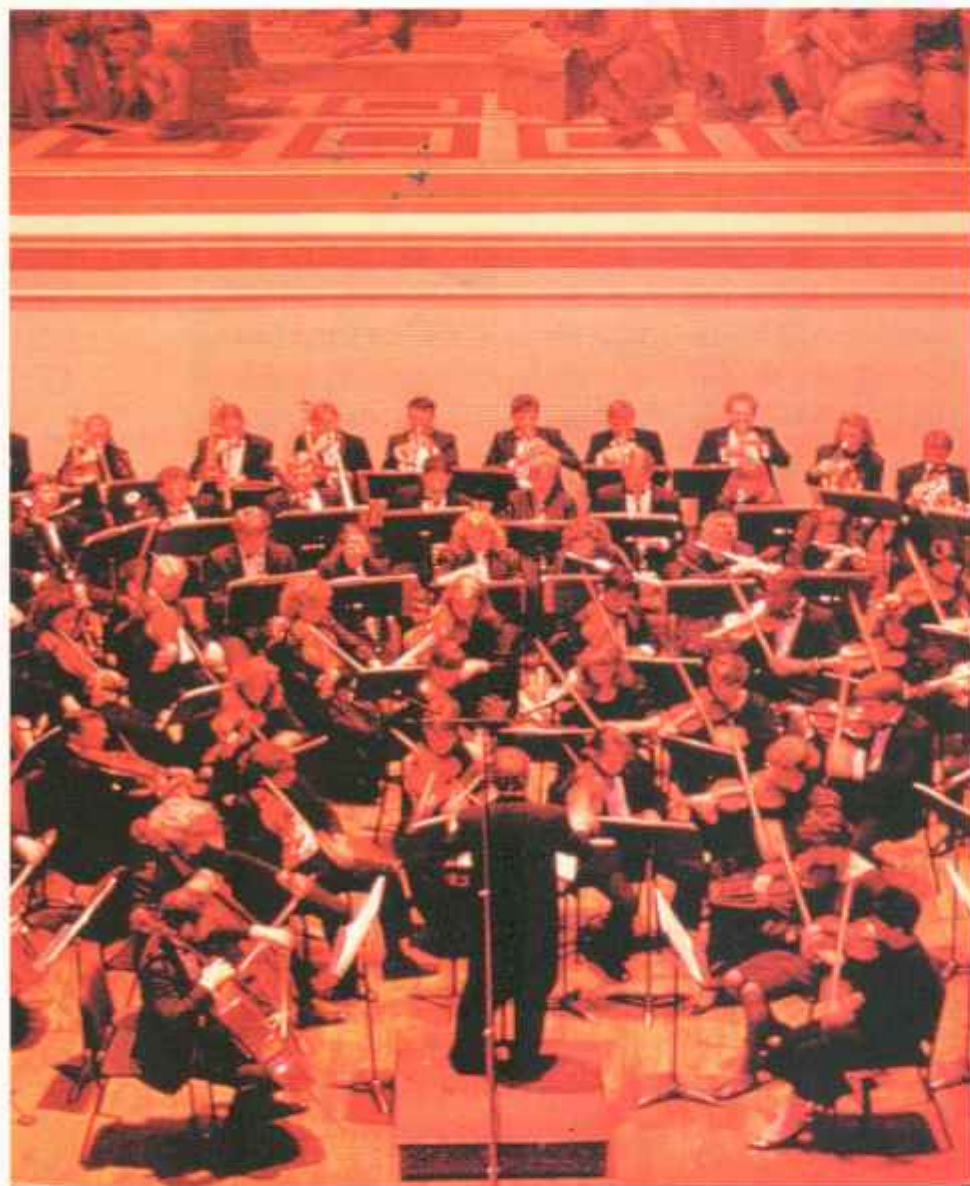
O altă lume

Acolo, pe străzile înghesate de mașini, șoferii nu claxonează bezmetic, nu se înjură și nu se amenință cu pumnul când circulația e anevoioasă. În tren, înainte de a verifica biletele, controlorii își scot șapca și îi salută pe toți călătorii din vagoane. Chelnerii din restaurante, taximetristii îți dau restul până la ultima centimă și ar considera o jignire să le oferi bacșiș. Când intri într-un magazin, vânzătoarele te întâmpină politicos și te însoțesc la plecare tot cu zâmbetul pe față, chiar dacă nu ai cumpărat nimic și le-ai răscolit doar rafturile. Mersul prin cartiere mărginate după miezul nopții nu devine o aventură, nu te paște nici o primejdie din partea nimănui. În cea mai mare înghesuială din metrou nu trebuie să-ți fie teamă că-ți va dispărea portofelul din buzunar sau îți va fi tăiată poșeta. Dacă sunt ușor răciți, oamenii își acoperă gura cu un tifon protector, pentru ca să nu transmită și altora răceala. Nu vezi nicăieri aurolici sau cerșetori. Dacă vizitezi o uzină rămâi înmărmurit de modul cum se lucrează – nimeni nu-și permite nici o clipă de răgaz pentru ca să tragă o țigară sau să comenteze cu alții vreun meci. Mulți angajați refuză să plece în concediu, sau își mai iau și alte slujbe, nu numai din dorința de a câștiga mai mult, ci și din nevoia de a face tot timpul ceva util.

Toate acestea nu se petrec într-un sătuc neatins de febra secolului XXI ci într-un loc unde, în numai câteva decenii, a înflorit una dintre cele mai puternice civilizații de pe planetă. Așa că, după ce l-ai cunoscut, „rămâi visător”, vorba lui Geo Bogza, care a scris și el despre această țară, Japonia. Și, totodată, rămâi pe gânduri, întrebându-te, cu durere, dacă și în țara ta se va desfășura vreodată un ceremonial al existenței la fel de uimitor.

Sergiu Brion

E timpul pentru un nou repertoriu de investiții.

Când faci o investiție, tu să fii singurul care poate dispune de banii tăi oricând și oricum. Să ai condiții flexibile și, în același timp, siguranța că banii tăi sunt gestionați cu profesionalism și seriozitate. Dacă acestea sunt condițiile tale, noul fond deschis de investiții Simfonia 1 îți poate oferi exact ce te interesează. Beneficiezi de experiența a două companii cu tradiție îndelungată pe piața financiară - BRD - Groupe Société Générale și Société Générale Asset Management - dintre care ultima, gestionară a fondului prin filiala sa SGAM - BRD S.A., este unul dintre liderii europeni în administrarea de active.

SIMFONIA 1

Fond deschis de investiții

Societatea gestionară a fondului Simfonia 1 a conceput o politică de investiții cu risc scăzut, care să te protejeze de inflație. Pentru tine nu există restricții în ceea ce privește valoarea investiției. În orice moment îți poți răscumpăra titlurile pe care le deții la fondul Simfonia 1, parțial sau total, fără să ți se perceapă penalități. Și, pentru că în afaceri cifrele vorbesc, ai acces permanent la cifrele exacte care arată valoarea actualizată a investiției tale. Ca să fii sigur că faci o investiție în acord cu interesele tale, contactează cea mai apropiată unitate a BRD - Groupe Société Générale.

Un fond în care interesul tău dirijează.

**BANCA ROMÂNĂ
PENTRU DEZVOLTARE**
GROUPE SOCIÉTÉ GÉNÉRALE

Un Papă fără prejudecăți

Papa Ioan Paul al II-lea a primit și ascultat nu mai puțin de 500 de foste prostituate din toată lumea, printre care și Irina, o româncă răpită la 14 ani și obligată să practice această „meserie”. Sanctitatea Sa și-a dovedit astfel, încă o dată, lipsa de prejudecăți și deschiderea către toate problemele oamenilor, oricât de delicate ar fi acestea. ■

Istorie la Cannes

Charles Aznavour, cântăreț și actor francez de origine armeană, a fost prezent la Festivalul de la Cannes (alături de actrița Arsinée Khanjian și regizorul Atom Egoyan) în producția *Ararat*, care relatează genocidul îndurat de armeni în 1915. ■

Un moment jenant

Va intra în istorie (cea a penibilităților) momentul în care, la finalul cursei de Formula 1 de la Spielberg (Austria), Rubens Barrichello, care condusesse cap-coadă, i-a cedat locul întâi coechipierului lui, cvadruplul campion mondial Michael Schumacher (acesta ar fi rămas oricum lider relaxat în clasamentul general). Nici faptul că Michael l-a suit pe prima treaptă a podiumului pe Rubens, nici explicațiile amândurora, cum că a fost decizia echipei, n-au putut înlătura gustul amar al întâmplării, huiduită de altfel de tribune. Ceea ce nu l-a împiedicat pe Schumacher să primească, la Monte Carlo (în imagine, alături de Sean Connery și soția acestuia), titlul de Cel mai bun sportiv al anului 2001. ■

Tragedii care se repetă

La jumătatea lunii mai, o explozie petrecută în Mina Vulcan s-a soldat cu zece morți și patru răniți. Cauza – clasică: o acumulare necontrolată de gaze. După ce că mineritul este falimentar în majoritatea exploatărilor, în puținele locuri unde se mai lucrează

se petrec astfel de tragedii. Culmea este că, la Vulcan, după accidentul precedent, a fost schimbată întreaga conducere, iar securitatea fronturilor de lucru a fost, chipurile, îmbunătățită. ■

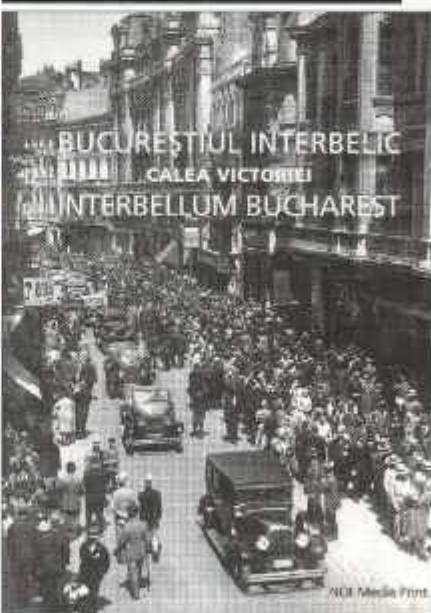
La steaua

NASA a obținut această imagine care surprinde „rămășițele” exploziei unei supernove din Norul lui Magellan, constelație aflată la 180.000 de ani-lumină de Pământ. Culoarele reprezintă diferite categorii de raze X: roșu, galben și albastru, respectiv energii joase, medii și înalte. ■

Calea de altădată

La editura Noi Media Print a apărut albumul „Bucureștiul interbelic – Calea Victoriei”, prefăcut de criticul Tudor Octavian. Sursele imaginilor aparțin Fundației Artexpo, Bibliotecii Academiei Române și unor colecții particulare, iar textele (în română și engleză) sunt redactate de Tudor

Octavian și Mihai Petru Georgescu. Fotografiiile surprind nu doar imagini statice ale Căii Victoriei de altădată, ci și evenimente: un incendiu în vecinătatea Casei de Depuneri și Consemnațiuni (actualul CEC), un cortegiu religios de Bobotează, demolarea Hotelului Frascati, construcția Palatului Telefoanelor, o demonstrație a PNL. ■

Târgul recordurilor

La târgul internațional de carte *Bookarest 2002* s-au bătut toate recordurile posibile: au participat 309 edituri și au avut loc nu mai puțin de 40 de lansări de carte pe zi! Cât despre vizitatori (puhoii), aceștia nu fuseseră încă numărați la închiderea ediției revistei noastre. N-au lipsit, firește, intervențiile inimitabile ale poetului-trompetă Paul Daian, nici acordarea de numeroase premii (ASPRO, AER etc.). Târgul Internațional de Carte *Bookarest 2002* a fost organizat de Fundația Artexpo, Asociația Scriitorilor Profesioniști din România și ArCuB.

În paginile 94-95 din acest număr al revistei **Flacăra** puteți citi un interviu cu scriitorul Mircea Cărtărescu, iar Alex. Ștefănescu vă recomandă cele mai bune cărți lansate la târg.

François Chappuis (stânga), ambasadorul Elveției în România și Mihai Oroveanu (dreapta), directorul Fundației Artexpo.

Cotabiță superstar?

Opera pop *Jesus Christ Superstar* va fi pusă în scenă în România, cu interpreți autohtoni, sub supravegherea realizatorilor primei montări (din urmă cu trei decenii), printre care celebrul compozitor Lordul Andrew Lloyd Weber. O mulțime de pretendenți, în frunte cu Gabriel Cotabiță, au dat probe ale câror înregistrări au luat drumul Londrei, unde se va decide ce și cine. Este de așteptat ca proiectul să întâmpine oarece reacții din partea Bisericii Ortodoxe Române...

Isterie planetară SF

Noul capitol din *Războiul Stelelor*, intitulat Episodul II: *Atacul clonelor*, a fost lansat simultan, la 16 mai, în întreaga lume. Fanii au câmpat în preajma cinematografele pentru a prinde bilete și s-au îmbrăcat în costumele personajelor din film.

Marele târg al celor mici

Muzeul Țăranului Român marchează data de 1 iunie prin organizarea *Marelui târg al celor mici*, o manifestare în cadrul căreia vor fi prezentate spre vânzare obiecte realizate de adulți pentru copii, dar și produse ale celor mici. Nu vor lipsi jucăriile, instrumentele muzicale, păpușile, turta dulce... Târgul are loc în perioada 31 mai-2 iunie, iar de Ziua Copiilor se vor organiza mai multe spectacole. Târgul este o premieră pentru București și își propune să se repete în fiecare an.

**Siguranța: unul dintre
cele mai dorite sentimente.**

Generali Asigurări. 30 de milioane de europeni
au ales Asigurările Generali.

Calea Plevnei nr. 53, Sector 1, București; Tel./Fax: (+40-1) 312 36 35; 312 37 19
Str. Polonă nr. 18, sector 1, București; Tel./Fax: (+40-1) 212 29 20; 212 29 40
email: info@generali.ro

We care.

Cruci întoarse, cruci cu ansă, pentagrame. Haine negre, priviri tulburi, încețoșate. Ruguri aprinse. Sacrificii de animale, dezgropări de cadavre, jurăminte, incantații. Sex în grup, profanări de morminte sau biserici, sinucideri rituale, crime în numele lui Satan.

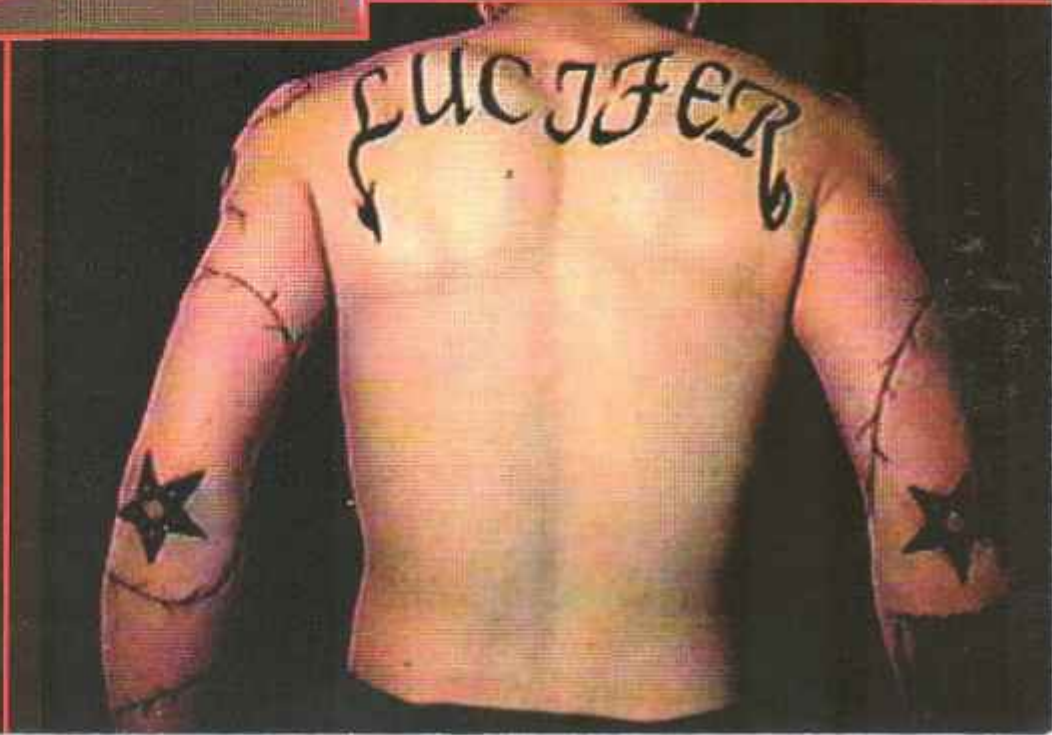
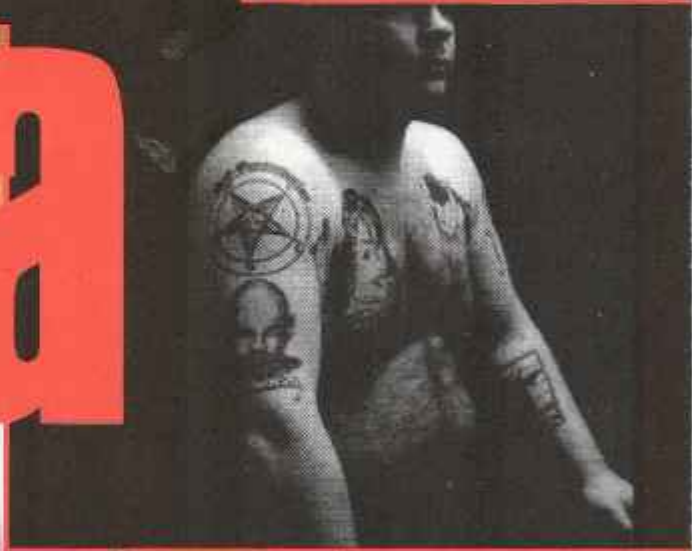
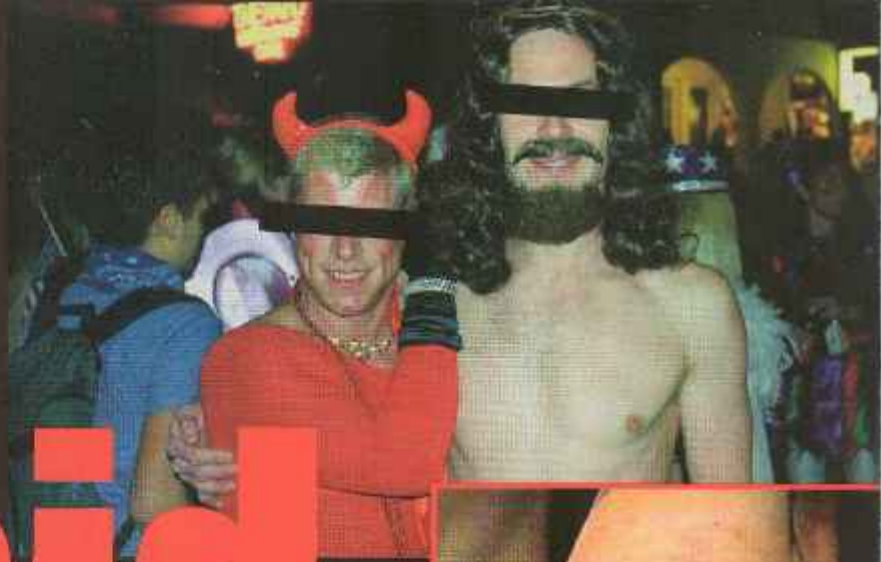
Satanis și în Ro

documentar

Asemeni vampirilor, sataniștii „trăiesc” numai noaptea. Omoară sau se omoară pentru a obține de la Necurat puteri supranaturale. Neștiind să-l caute pe Dumnezeu, sataniștii l-au găsit pe Diavol. Dar nu s-au mulțumit cu asta. Vor adepți. Cât mai mulți, cât mai tineri. De zece ani, în România, autoritățile îi supraveghează pe „oamenii tenebrelor”. Într-o vreme fenomenul părea să fie ținut sub control. Dar câteva întâmplări sinistre de dată recentă vin să contrazică această teorie.

ti ucid omania

Cimitirul Berceni devastat de sataniști. Imagine din arhiva Secției 15 Poliție, București

Vinerea Mare

Marginea de Bacurești, cimitirul Șerbanii. Femei în negru jenseu îngrozite în hățiere. Tăvănit bieruții și 140 cruci albe. Poliția mizează pe bășe profe, anprentază. În Vinerea Mare, peste 300 de morminte au fost profanate. Pe o suprafață de mai bine de un hectar, ciobituri e devescat. Unele prompeta de sânge indică sacrificii de animale. Satanisti! Au fost satanisti! În miez de noapte, peste 20 de mașini și motocicletate au desecins în forță, tulburând odihna morților. După răsăului murei de ei și nău, s-au început pănere anemite. Au ărtor cruci, au apăr arșori, au săpat în pământ pământul nevăn. Un pământ îngrozit l-a răzuit gicând. Aa avut putere să nău din pământ. Erau mure, mure și indicogatori. De parcă ar fi mure deșert...

Sărbătoreea Paștelui

În a doua zi de Paști, o găsă de mure din Timișoara „a pe-i” de un cnet. N au băut cine știe ce. Nu erau mure în mure. Șapte mure ei ar... l pe străzi. Se amănase de mure vreme, mai nău au tulbura lăngă de mure. Au început să patruleze străzile. Un cnet al mure. La marginea parcului au întâlnit trei copii ai străzii, zămentuți. 10-12 ani. Stăteau strâși unii în altul pe o bancă și vorbeau și ei, de-ale lor. Adolescenții s-au năpustit asupra lor, cu pumni, picioare și bâte. Doi dintre cei mici au scăpat și s-au pierdut în noapte. A rămas un al treilea. L-au înconjurat. L-au lovit peste față, în cap, în stomac, peste picioare. Copilul a izbutit să fugă și s-a refugiat lângă un parapet de beton al râului Bega. De data asta nu l-au mai băut. L-au silit să se urce pe marginea îngustă și să se arunce în râu. Plin de sânge, tremurând din toate încheieturile, copilul s-a executat. A sărit în apa înghețată și a încercat să înoate. Puterile l-au părăsit. „Ajutor, ajutor, vă rog, ajutor...” Râzând, șapte adolescenți priveau relaxați spectacolul morții. „Te ajutam noi, boschetarule” – i-au strigat. S-au înarmat cu pietre și bolovani. Au făcut concurs. Care îl nimerește de mai multe ori. În cap.

Cadavrul a fost găsit câteva săptămâni mai târziu. Toți cei șapte elevi au fost identificați și reținuți. La Poliție n-au negat nici o secundă că au vrut să-l omoare pe copilul străzii. Ba, dimpotrivă, au susținut că nu se vor opri până când nu-i vor „epura” pe toți cerșetorii, aurolacii, boschetarii, dar și pe străinii din orașul Timișoara. Pentru că ei, elevii, au o grupare. Neonazistă, de orientare satanistă. Care a luat naștere – atenție! – după insistente incursiuni pe Internet. Navigând printre site-urile specifice...

Capela Cotroceni este acum înconjurată de garduri și păzită. Vreme de ani de zile a fost principalul loc de întâlnire al sataniștilor din București.

Prima mea „contact” direct cu o grupare satanistă autohtonă s-a petrecut undeva la începutul anului 1994. O notă scurtă dintr-un ziar central apăsa că „...la Piatra Neamț, un tânăr satanist, elev al Liceului de Arte, și-a înjunghiat prietena...”. Cu cinci sau șase lovituri de cuțit din senin, în vreme ce se plimba singur prin pădure, într-o frumoasă după-amiază de ianuarie. Pentru simplul motiv că așa i-a spus el o voce. A celui căruia i se închina: Satan. Întreaga suflare nemțeană era de-a dreptul șocată, iar eu mă străduia să-l identific pe membrul grupului din care făcea parte elevul.

Nu-mi amintesc, sinceră să fiu, numele lui. Mai știu doar că avea chipul unui băiat special, cu fruntea strânsă de nemeele vârstei, cu privirea albastră, expresivă, căutând permanent ba podeaua, ba cânturile cântărilor. „Foarte talentat...”, spuneau profesorii. Măinile, cu degete lungi, osoase, tremurau ușor. 15 ani. Roca și diazepam. Muzică „greă”, anturaj pe măsură. „Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. O voce mi-a spus o sacrific pe Alina. Mi-a poruncit.” Ce voce? Răspunsul e o șaptea... „A Stăpânului...”

„Vocea Stăpânului”

Elevul Liceului de Arte, autodeclarat rocker, nu era chiar un personaj sociabil. Colegii îl numeau „ciudat”, părinții „o fire mai retrasă”. De multe ori se închidea singur în dormitor, ore

în șir. Nu vorbea cu nimeni, zile la rând, desena și asculta *heavy metal*. Într-o bună zi a fost contactat de doi tineri. Mai mari. „Noi te înțelegem” - i-au spus adolescentului. „Și o să te

ajutăm”. Mai întâi i-au servit casete cu muzică din ce în ce mai *death*, apoi i-au făcut „onoarea” să-l invite la unele dintre petrecerile lor private. La adăpostul nopții, într-un camping părăsit de la marginea orașului, fete și băieți cu vârste cuprinse între 14 și 24 de ani se încălzeau cu alcool și diazepam. O dată obținut efectul halucinogen, treceau de la incantații în jurul focului până la experiențe sexuale în grup.

Poliția nemțeană a stabilit că în momentul atacului asupra fetei (care nu făcea parte din grupul sataniștilor) minorul se afla sub influența combinației alcool-pastile, iar psihologii au considerat că psihicul oricum labil al tânărului era puternic zdruncinat de experiențele din ultima vreme. Din fericire cuțitul - arma agresiunii în numele lui Satan - era doar un briceag, iar rănilor fetei au fost superficiale. În orice caz, artistul satanist avea să-și petreacă următorii ani într-un centru de reeducare minori.

Cucii răi s-au făcut îngerii morții

În anul de grație 1995, în luna mai, liniștea orașului Constanța era puternic zguduită: în numele lui Satan fuseseră comise două crime înfiorătoare. Cadavrele, mutilate și ciopârțite, purtau amprenta ritualurilor satanice. Autorii? Frații Horațiu și Tiberiu Pintilie și Cristinel Andronache, toți sub 20 de ani. „Jertfă Stăpânului” – aveau să declare în fața instanței, ochi în ochi cu un judecător îngrozit. Momentul Constanța a însemnat un puternic semnal de alarmă pentru autoritățile române. „Micile organizații izolate” se dovedeau a fi, de fapt, extrem de periculoase. Aceste mici organizații care, pe pașnicile meleaguri mioritice au început să prindă contur prin anul 1992.

Potrivit unui raport întocmit de Serviciul Român de Informații, prima grupare satanistă care a sondat în 1992 posibilitatea extinderii în România a fost grupul așa-zisilor „galaxieni” din Kiev. Aceștia se închinau „celor 33 de spirite astrale”, sub conducerea unui fost ofițer KGB, reangajat de grupările mafioate post-sovietice, cunoscut sub pseudonimul „Pater Disciplinarius”. Totuși, în prima etapă, accesoriile de tip satanist (însemnând CD-uri, publicații, amulete) au fost difuzate în România în special de grupări ungare de această factură. Raportul SRI aduce ca exemplu în acest sens primele concerte de *satanic trash* și *death metal* susținute în România de formația ungară *The Beldann*, în perioada septembrie - octombrie 1992. Numai că, până la acea vreme, nici sataniștii autohtoni nu stătuseră „cu mâinile în sân”. Unele ritualuri satanice ancestrale, transfigurate folcloric, au supraviețuit până în zilele noastre, în comunități restrânse. „Pe-un astfel de plai”, în zona Brănești - Ilfov, vechea tradiție românească a festivalului *Cucii răi* a fost preluată în variantă modernă (dar total ne-folclorică) de un grup din zonă ce s-a autointitulat pompos *Îngerii Morții*. În acest anturaj a avut loc, la începutul anului 1993, primul suicid ritual din România. Un tânăr de 18 ani și-a luat viața, în fața fraților lui întru credință, printre ruinele unei biserici. Acesta a fost practic primul semnal de alarmă privind fenomenul satanist și eventuala lui evoluție în România.

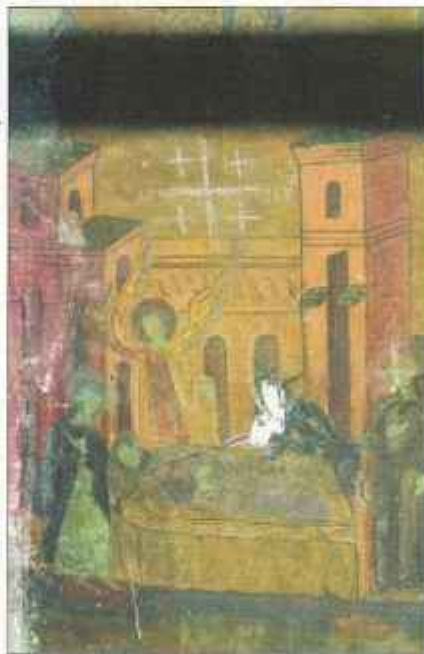
Satanistii români au „străbătut”, începând din 1992 – susține Serviciul Român de Informații – trei mari etape. Prima dintre ele, între anii 1993-1996, generic numită „epoca Romparkin”, a „afectat” în primă fază mediile de clasă – vagabonzi, boschetari, aulaci, cerșetori. Pentru aceștia, practicile pretins sataniste au constituit accesorii destinate să dea o brumă de prestigiu petrecerilor lor sordide – heterosexuale, dar mai ales homosexuale – susținute de consumul masiv de spirt medicinal „aditivat” cu *Romparkin* și îndulcit cu antifol (mono-etilen-gicol, de altfel un compus cancerigen). La acea vreme,

ritualurile erau pe măsura minților încetoșate de aulolac ale participanților. În biserici sau case părăsite, în cimitire, sataniștii se îndeletniceau cu băutul sângelui de găină proaspăt sacrificată, consumul de organe de pisică – tot ritual sacrificat, cu dezgropatul de stărvuri, dar mai ales cu onania colectivă.

Din 1994, sataniștii nu s-au mai mulțumit să se distreze între ei. Aveau nevoie de noi membri. Atunci au fost semnalate și primele cazuri de prozelitism satanic în rândul unor elevi de liceu, în special al celor marcați de ratare și eșec școlar. Adolescenții – cei mai mulți semnați și cu „alte probleme” – s-au lăsat atrași în aceste anturaje, iar efectul a fost în majoritatea cazurilor dezastruos. În același an (1994) nucleul de boschetari satanisti de la Dorohoi a reușit să racoleze două eleve de liceu. Pentru a le convinge să participe la orgiile lor – până atunci homosexuale – le-au administrat un amestec de frecție *Carmol* și excre-

grupului „reinvesteau” sumele obținute din prostituție – în special homosexuală – în droguri venite pe filierele nistrene și ajunse... unde în altă parte decât în Gara de Nord?! Treptat, prin distribuitori, la grupare au fost cooptați și elevi de la liceele bucureștene. *Frații Stăpânului* a prins putere și s-a extins apoi către Constanța, cu sprijinul a doi „adepti” locali: Marius Șacalul și Andrei Hiena, ambii elevi de liceu. Băieții au acceptat să se implice în trafic de droguri – ca activitate auxiliară a închinării la Satan – iar piața lor de desfășurare s-a conturat tot prin mediile școlare. În special liceele *Energetic*, *Traian* și *George Călinescu*. Noi consumatori de droguri, noi adepți... Cert este că, de la boschetari și aulolaci, așa numitul fenomen satanist s-a deplasat către rockerii din discotecile dubioase, spre tinerii „antisociali” și labili psihic, neadaptați, sau către tinerii gravitând la marginea lumii interlope. În perioada imediat următoare, evoluția a fost extrem de

Biserica din Cotroceni nu a scăpat de profanările sataniste. Câteva fresce exterioare au fost distruse de „apostolii lui Satan”

mente de câine, care le-a adus în comă alcoolică. O a treia elevă nu a mai putut fi recuperată neuro-psihic și în scurt timp s-a sinucis. „Incidentul” de la Constanța, cel despre care relatam mai sus, cu două crime cumplite săvârșite în numele lui Satan, este considerat momentul inițial al următoarei „ere” sataniste din România: *Anișoara* (1995-1998). Numele i se trage de la un canabis ieftin, dar caracterizat printr-o ridicată radioactivitate reziduală. Iarba era recoltată de pe ariile de pe la Răsărit, în zonele mai puțin controlate de autorități, afectate fiind de catastrofa de la Cernobil. Printre primele nuclee sataniste care au aderat la *Anișoara* a fost gruparea bucuresteană din zona Gării de Nord *Frații Stăpânului*. Explicația este simplă. Greii

rapidă și a căpătat forme din ce în ce mai periculoase. În anul 1997 existau grupări sataniste în 22 de județe ale țării, iar în anul imediat următor au fost create grupări de această factură în alte 7 județe ale țării, „nepenetrare” până la acel moment. În anul 1998 – recunoaște SRI – situația ajunsese într-un punct critic. În paralel, unele grupări sataniste trecuseră la promovarea unor doctrine politice radicale, etalând o ostentativă predilecție către Adolf Hitler.

Atât Serviciul Român de Informații, cât și Poliția susțin că, de la acel moment „au fost luate măsuri adecvate de înăsprire a pedepselor (...), iar fenomenul satanist a înregistrat o involuție pronunțată.”

Calendarul sataniștilor

- 1 ianuarie** – zi de întâlnire
- 7 ianuarie** – Sfântul Ioan Botezătorul – ritual sângeros de sacrificare prin dezmembrare a unui om (bărbat între 13 și 55 de ani) sau animal
- 17 ianuarie** – petrecere satanistă celebrată prin ritual sexual. Trebuie violată o fecioară, cu vârsta cuprinsă între 7 și 17 ani
- 20 - 27 ianuarie** – ceremonie de pregătire pentru sacrificarea din „Noaptea lumânărilor”. Se celebrează prin sex și sacrificiu uman. Trebuie omorâtă o femeie sau un copil, de orice vârstă
- 29 ianuarie** – ajunul Sfântului Agnes – celebrarea mesei negre, prin rugăciuni
- 2 februarie** – petrecere satanistă – ritualuri sexuale și sacrificii umane
- 25 februarie** – sărbătoarea comunității în sânge – se sacrifică prin dezmembrare un animal
- 1 martie** – se bea sânge uman pentru putere și alianță cu demonul. Se sacrifică un bărbat sau o femeie, indiferent de vârstă.
- Echinocliul de primăvară** – se celebrează prin orgii sexuale.
- Vinerea mare a Paștelui** – ritual sângeros cu sacrificiu uman. O crucificare pe o cruce mare a unui bărbat adult
- ajunul Paștelui** – sacrificiu uman
- 30 aprilie** – marea sărbătoare a vrăjtoarelor – sacrificiu uman sau animal
- 1 mai** – ziua focului – sărbătoare de inițiere pentru noii racolați
- 21 iunie** – ziua sărbătorii – orgii sexuale, sacrificii umane și animale
- 1 iulie** – Sărbătoarea demonilor – comuniune cu demonul printr-un act sexual, obligatoriu femeie
- 1 august** – Sabbat, sacrificiu uman sau animal
- 24 august** – Sf. Bartolomeu, Festivalul focului – rugăciuni
- 7 septembrie** – căsătoria cu Satan – orgii sexuale care se termină cu sacrificiu prin dezmembrare al unei femei ce trebuie să aibă maximum 21 de ani
- 20 septembrie** – Petrecerea de la miezul nopții – ritual sângeros prin dezmembrare. Măinile sunt smulse și înfipite în pământ, cu palmele în sus.
- Echinocliul de toamnă** – orgii sexuale cu oameni și animale
- 13 octombrie** – Pre-Halloween – încep pregătirile pentru marea sărbătoare satanistă, în sensul că se caută victimele și locurile pentru desfășurarea sacrificiilor
- 28 - 30 octombrie** – Marea Sărbătoare Satanistă – sacrificiu uman în fiecare zi
- 30 oct. - 1 noiembrie** – Halloween – ritual sângeros și sexual de asociere cu demonii
- 4 noiembrie** – sărbătoare satanistă – doar orgii sexuale
- 22 decembrie** – Sabbat – orgii sexuale
- 24 decembrie** – sărbătoarea demonilor – sacrificiu uman. Se împart membrilor cultului părți din corpul unui copil sacrificat

„Vezi

Epoca Net-surf (începând din 1998) nu se dovedește deloc așa de „pașnică” precum au numit-o autoritățile. Dincolo de conversațiile pe chat, cu pseudonime precum *Mortus Cadaveriscus*, *Eddie Mortul*, *Măcelarul* sau *Black Allan*, Internetul reprezintă, – din acest punct de vedere – un adevărat pericol. Cei mai expuși sunt adolescenții, indiferent de mediile din care provin. Rețeaua este accesibilă oricui. Începând cu anul 1999 – an cu semnificație aparte în cultul lui Satan pentru simplul motiv că cifrele întoarse reprezintă „numărul fiarei” – au apărut zeci, dacă nu chiar sute de site-uri ce incită la violență, la sinucidere sau chiar la crimă. Ele se adresează în special celor care „nu și-au găsit încă drumul”, iar textele sunt de genul: „Nu-ți fie teamă de întuneric. Învață să-l stăpânești și să te lași stăpănit. Închide-ți ochii și vezi cât întuneric porți în tine. Vino cu mine, îți spun acum. Smulge-ți pielea de pe mâini în urlete înfricoșătoare, ca să dărâmi imperiul tău de imagini, smulge-ți venele și urmează-mă, căci doar o cale poate exista, și aceea este calea sângelui. (...) Dă-mi mâna, nou-venitule, căci îți voi arăta LUMEA, așa cum este ea. Ține minte, după tine vor veni alții în armata mea...” Nu mai departe de anul trecut, Natalia Gabor, de 16 ani – altfel o elevă cuninte din Piatra Neamț – s-a

Simbolurile sataniste

cruci întoarse

biserica lui Satan

fulgerul stilizat de la Satan

crucea îndoielii

Baphmet – chipul lui Satan

crucea spartă, forțe întoarse împotriva armoniei

crucea lui Nero, semnul înfrângerii credinței

Asanta, simbol egiptean

indicator, arată că urmează să aibă loc un ritual satanist

cât întuneric porți în tine..."

sinucis. După ce, vreme de câteva luni, seară de seară, accesase site-urile sataniste de pe Internet. „Mi-am găsit drumul” – îi mărturisise ea unei prietene, cu doar o zi înainte să se omoare. În camera ei de adolescentă, pictată în întregime cu însemne satanice, Natalia și-a tăiat vena jugulară. Cu un cuțit de bucătărie.

În județul Constanța s-a făcut o descoperire sinistă. Totul a pornit de la ideea refacerii, în anul 2000, a vechii hărți a peșterii Limanu. Fusese cartografiată prin anii '80 și se știa despre ea că este încă activă. Protagonistii – grupul expediționar *Cry Wolf*. Peștera – mai degradă o grotă cu galerii extrem de rainificate – poate trece neobservată de un trecător nevizat și asta pentru că deschiderea galeriei de acces este situată foarte aproape de nivelul solului. Se intră aproape pe burtă. După un tunel lung de aproape 150 de metri, extrem de îngust – membrii expediției s-au târât efectiv – se „deschide” o cameră. Un salon. Speologii amatori au rămas îngroziți. Ceea ce aveau în fața ochilor era, de fapt, un templu. Întru venerarea lui Satan. Concret, pe pereți erau inscripționate zeci de sloganuri în care Satan era venerat cu patimă. Texte de genul „Ție, Lucifer stăpân al întunericului, îți încredințez sufletul meu” sau „O, tu, mare împărat al iadului, fă să curgă

sânge cald peste acest templu...” Semnături, date. Și adrese de net... Multe adrese. Ale „protagoniștilor”, dar și ale site-urilor sataniste. Toate inscripțiile erau făcute cu sânge. Dincolo de caracterul teribilist al textelor, existau și alte mărturii că autorii nu glumeau și nu se jucau deloc. Pe jos, o puzderie de oase. Animale și umane. Apoi, într-o nișă, o spânzurătoare. În laț se legăna, încă amenințător, cadavrul în putrefacție al unei pisici...

În unele cazuri – extrase din context – personajele acestor „epoci” pot fi considerate chiar pitorești. Dan G., un tânăr constănțean poreclit *Paranoia*, își petrecea mai tot timpul prin discotecile sau rockotecile din stațiuni, încercând să-i convingă pe turiști – cu un discurs de excepție, altfel – să-și piardă sufletele. Sau să și le vândă... Sau R. Nagy, un alt tânăr, care a contactat presa din Miercurea Ciuc și s-a prezentat drept purtătorul de cuvânt al tuturor sataniștilor din Ardeal.

Dincolo, însă, de aceste personaje, se situează psihopatii. Semnificativ în acest sens este cazul liderului satanist R.C. Gabriel, aflat încă din iunie 1996 în cercul de suspecți pentru profanarea unor morminte de la Biserica Domnească din Târgu Ocna. Până să se lămurească situația, polițiștii bucureșteni l-au sur-

prins pe satanist, la ore mici ale nopții, la ieșirea din cimitirul Bellu din București. Purta triumfător, într-o mână o lumânare, în cealaltă o halcă de cadavru în putrefacție. La secția de poliție, sub privirile șocate ale subofițerilor, tânărul a început să-și mănânce excrementele. A fost trimis, cu cătușe, la Spitalul de neuropsihiatrie.

Chiar dacă nu se văd, ei există... Și pericolul este cu atât mai mare, pentru că nu pot fi supravegheați. În București am fost pe la toate fostele locuri de întâlnire ale sataniștilor. La casa părăsită de la Grădina Botanică, la Capela Cotroceni, la ruinele unei biserici din cartierul Berceni, la Crematoriu. Toate sunt pustii, păzite atent de gardieni publici. Au dispărut și comercianții de amulete sataniste care-și făceau veacul pe la Piața Romană sau Universitate. Chiar și accesoriiile se comandă tot prin Internet. Pe site-uri și chat, după așa numita „fază inițială” (sau de inițiere) ai nevoie de coduri specifice sau conversațiile sunt „cifrate”. (Un motiv în plus, zic eu, să stărnescă imaginația și curiozitatea tinerilor căutători de senzații tari.) Și, de asemenea, un motiv în plus de îngrijorare pentru noi. Chiar dacă nu se văd, ei există...

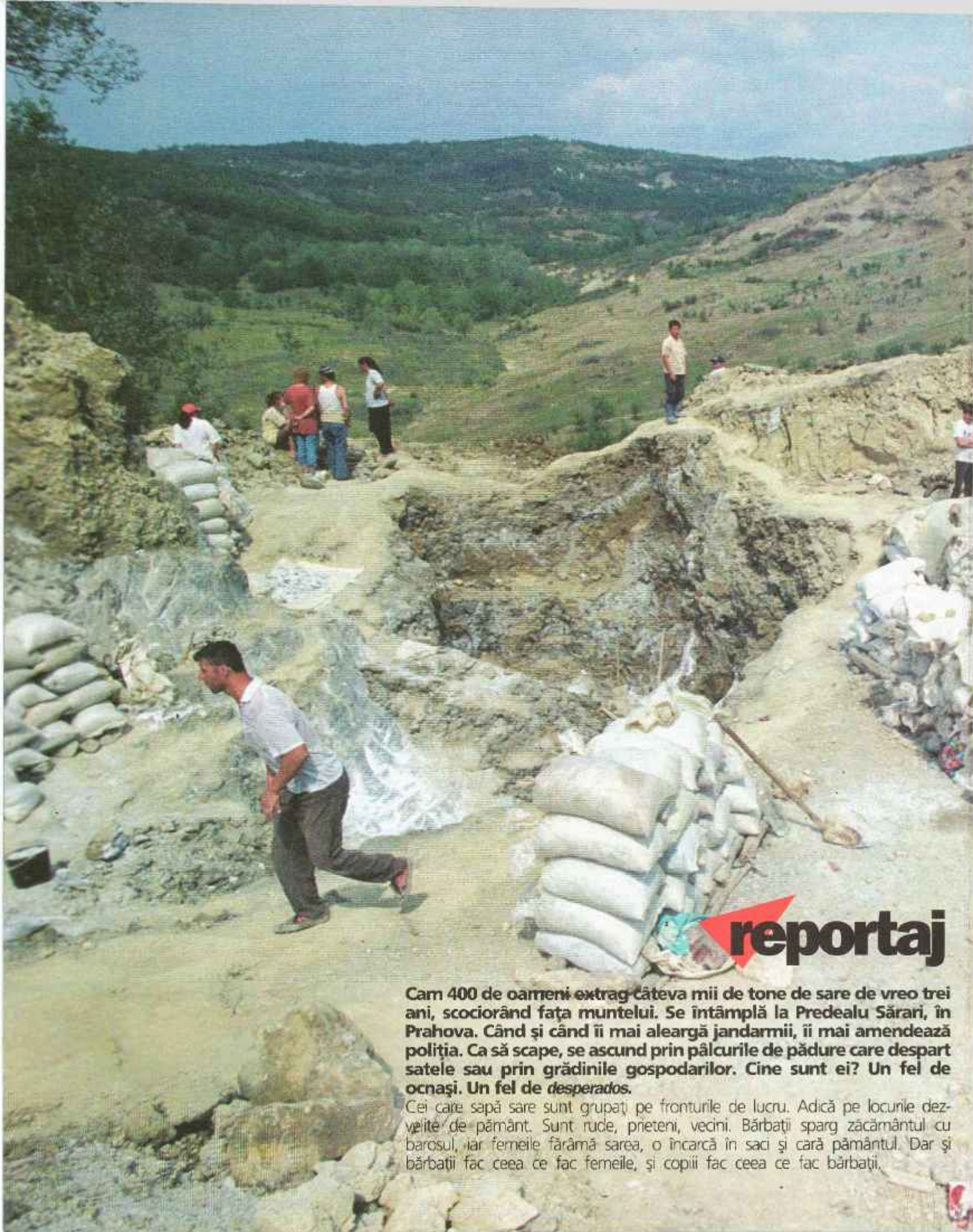
Text: Oana Costea
Foto: Octavian Tîbăr

Ritualul

Noaptea, obligatoriu noaptea. Un altar improvizat, pictat cu însemne satanice. O masă pe care este așezat un tablou ce-l înfățișează pe Lucifer. Trup de om acoperit cu păr, coarne și copite. În jur lumânări aprinse. Înainte de adunare, are loc un pre-ritual. Satanistii își inscripționează pe frunte steaua lui Lucifer sau crucea întoarsă. Cu propriul sânge sau cu spermă. Ritualul propriu-zis începe cu venerarea „stăpânului”. Rugăciuni, cântări, unele chiar în limba latină (după ureche, desigur). Jurăminte fierbinți, promisiuni. Sacrificii de animale, mâini acoperite de sânge. Apoi, da, distracția poate începe. Unii se dau cu capul de pereți. Alții se iau la bătaie. Alții fac sex, bărbați cu femei, bărbați cu bărbați, femei cu femei. Nu contează.

Mai nou, membrii grupării sunt selectați cu mare grijă. Trebuie să aibă anumite „calități”. Că, de, e o organizație secretă care se respectă. Fiecărui nou venit i se completează o fișă, „de cadre”, cu data nașterii și adresa, cu aspectul fizic și vestimentar. Și i se inventariază viciile. Cu cât sunt mai multe, cu atât CV-ul e mai bun pentru jurământ. ■

reportaj

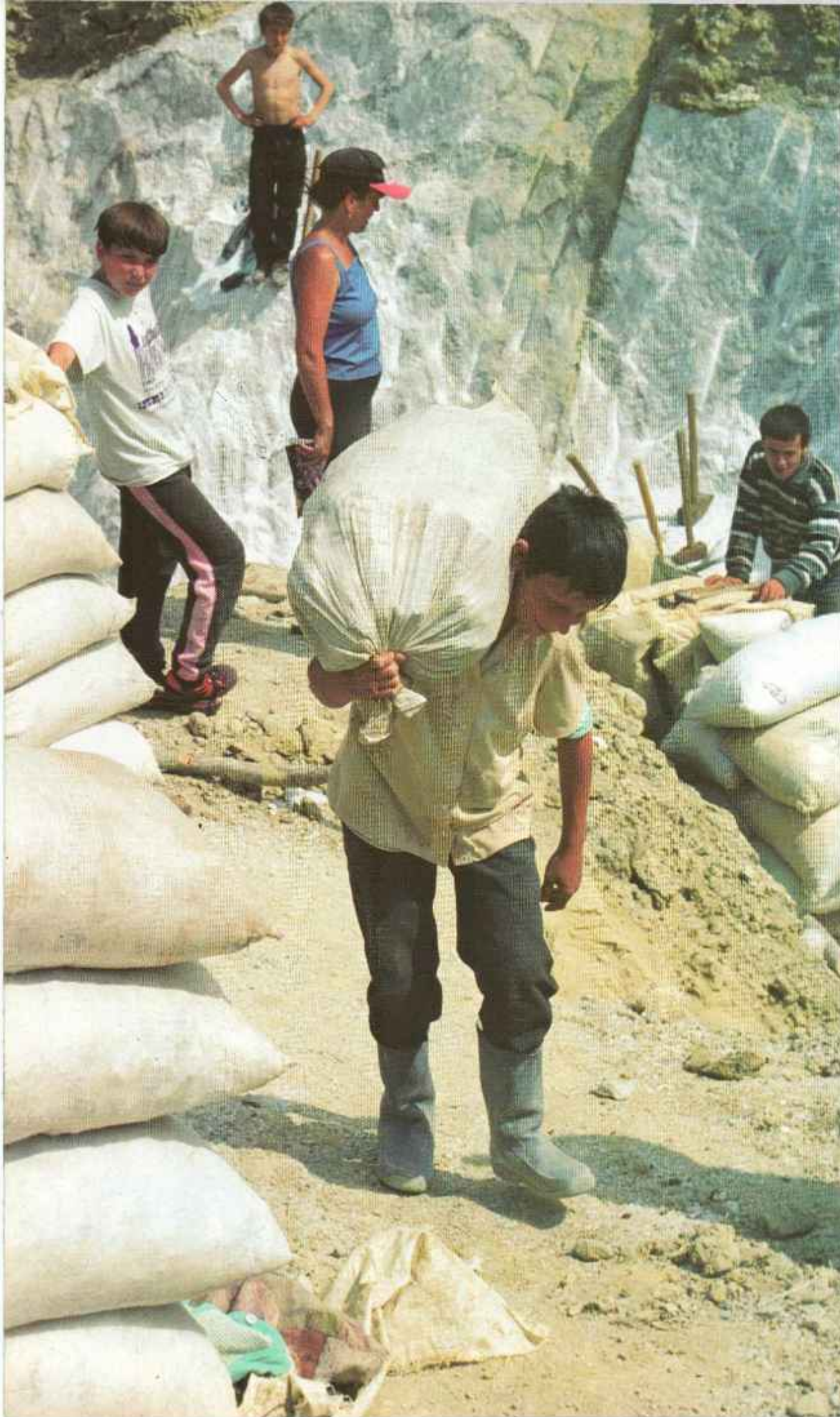
Cam 400 de oameni extrag câteva mii de tone de sare de vreo trei ani, scociorând fața muntelui. Se întâmplă la Predealu Sărari, în Prahova. Când și când îi mai aleargă jandarmii, îi mai amendează poliția. Ca să scape, se ascund prin pâlcurile de pădure care despart satele sau prin grădinile gospodarilor. Cine sunt ei? Un fel de ocnași. Un fel de *desperados*.

Cei care sapă sare sunt grupați pe fronturile de lucru. Adică pe locurile dezvelite de pământ. Sunt rude, prieteni, vecini. Bărbații sparg zăcămintul cu barosul, iar femeile fărâmă sarea, o încarcă în saci și cară pământul. Dar și bărbații fac ceea ce fac femeile, și copiii fac ceea ce fac bărbații.

După ce pisau sarea, strămoșii o încărcau în care și o schimbau pe porumb sau pe beșmale la sute de km distanță. Putini dintre cei care sapă sare la Predealu Săran o mai plimbă prin țară ca să facă troc. Și dacă o fac, schimbă sare tot pentru ceva de mâncare sau de îmbrăcat.

Sarea disperaților

Afacere preluată de la țigani

Când vremurile erau bune. Când taișul sărăciei nu ajunsese încă la os nimeni nu-și bătea capul să sape pământul, să-l care cu targa sau căruța mai la vale, ca să descopere vâna de sare. Să spargă zăcământul cu baroasele, să-l mărunțească și să-l încarce la saci. E muncă grea. Și onorabilă doar pe jumătate. Cea pe care o îngăduie poliția. Primii care s-au prins că merită au fost țiganii. Au pus repede stă-

pănire pe găurile despuiate de pământ și treaba mergea. Dar s-au înmulțit atât de mult furturile de prin gospodăriile megieșilor că până la urmă aleșii satului au strigat de ajutor la autoritățile județene care au trimis poliția și jandarmii să curețe locul. După câteva razii făcute temeinic nu mai era în Predealu Sărari picior de țigan ocnaș. Locul lor au început să-l ia, încetul cu încetul, țărani.

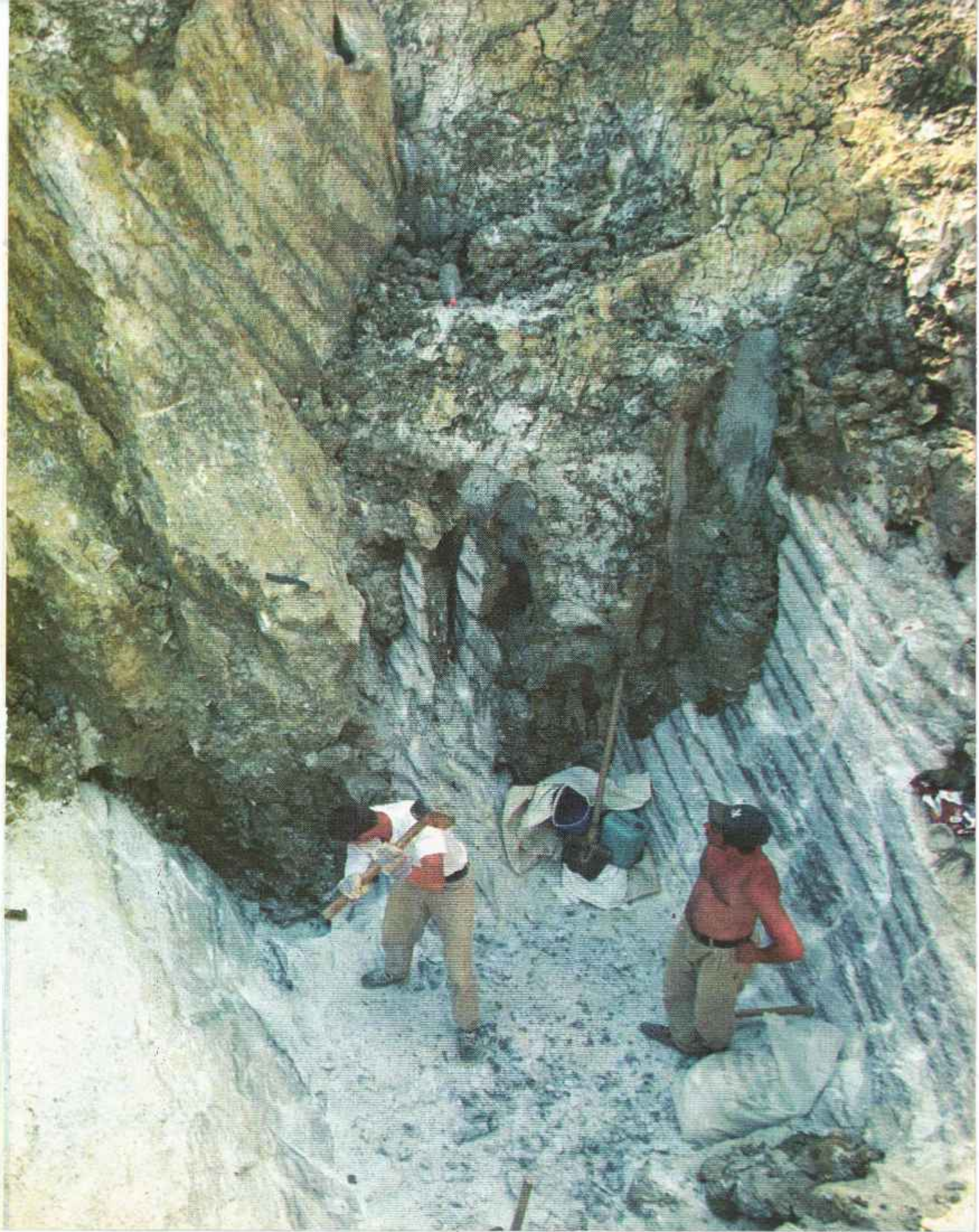

A photograph showing two men sitting on a rocky, salt-crusted ground in a quarry. The man on the left is wearing a dark blue shirt and black pants with white stripes on the side. The man on the right is wearing a light blue shirt and dark pants. They are both looking towards the camera. The ground is covered in a thick layer of white salt crystals. The background shows a steep, rocky cliff face.

Pulpa de sare e brobonată. Ca
acea de grapefruit. Aici albă, din-
colo murdară, ca zăpada de la
oraș. Țăranul o ia în palmă și îi
apreciază puritatea în valoarea per
sac de 50 de kg. Cea frumoasă e
40.000 de lei sacul. Cea urâtă, mai
puțin. Înainte pe asta nici nu o
puteau vinde. Dar înainte nici nu
venea țăranul să sape sare. Și
parcă nici el nu e țăran sută la
sută. Mă uit la oamenii ăștia ară-
miți de soare și îmbujorați de efort.

Și mă gândesc cum s-au rupt ei de
pe la rosturile lor ca să se înfrunte
cu țiganii și jandarmii. Nu fac parte
din categoria țăranului care se
respectă. Nu sunt simpli țărani
nevoiași împinși de sărăcie, cum se
vor. Sunt țărani pârâți. Care au
acceptat un compromis. Acela de a
călca pe urmele țiganilor, de a
concura cu ei pentru un câștig
jenant și nesigur. Dar cine se mai
uită la fleacurile astea în vremurile
de urgie prin care trecem?

Puțul de ocnă este ca un ring. Este un loc de
luptă. Nu pot intra mai mulți pentru că și-ar da
cu baroasele în cap. Și cei care intră nu au timp
de fandoseli. Trebuie să rupă felia de zăcământ
pe care o așteaptă ceilalți la fărâmat. Și felia de
sare nu se lasă smulsă fără luptă.

Muncă gr

Predealu Sărari este o comună în Prahova, din sus de Vălenii de Munte. Localitatea se întinde ca râia pe coastele unui bou răsturnat în poala Carpaților de Curbură. Prin stratul de humă, ici-colo, răzbate sarea, ca o spuză de lapte. Îți vine să zici: ce-o fi cu petele alea? În alte locuri iarba este arsă de bălți negre și lucioase. Muntele este bucsit de zăcământ saîn care stă pe o pungă de petrol. Casele dorm sub un strat de colb ridicat de mașinile care cară prăjini de sondă. Numai seara, trece câte un camion cu obloane înalte care se târăște aiât de încet că nu face praf. Zici că vrea să se furișeze neobservat. Că vine de la furat. Este supraincârcat cu saci de sare colectați de la exploatările clandestine.

Munca la sare nu-ți lasă timp de șuete. Se muncește de voie, dar, pentru că munca produce bani aproape imediat și neimpozabili, se muncește cu sirg. De la oraș vine dubița lui nea Relu cu bere rece și conserve. Sarea se încarcă în saci rânduți ca pentru luptele de stradă. La asfințit zona e pregătită ca pentru asediu. Atunci apare un moldovean din fundul Bărladului să negocieze. Sau, cine știe, poate vine țiganul din Caracal. Un întreprinzător din

ea, la limita legii

partea locului încropise anul trecut o moară de sare în încăperea fostului local din Gura Viteoarei. O mărunțea, o băga la pungi și-o vindea de zece ori mai scump. Ban pe ban. Dar l-a potolit poliția. Sau și-a mutat șandramaua mai la fereală. Că n-am dat de el. Adevărul e că nu am dat nici de șeful de post din Gura Viteoarei. Ca să ne lămurească. Există un clarobscur în poziția autorităților față de caz. E limpede doar că fenomenul este tolerat. Se vaită ei ocașii că sunt alergați de jandarmi prin râpele din Surani. Dar e doar așa, de dezmoarteală. Ca-n excursie. Niște amărâți de jandarmi aleargă niște amărâți de țărani, care bagă niște bani în buzunarele unor amărâți de negustori blatisti, care, din puținul lor, încropesc de-o spagă ici-colo, unde e nevoie. Că e nevoie. Nu se plimbă el, banu', așa, teleleu pe sub nasul poliției, fără să se lingă ea pe degete.

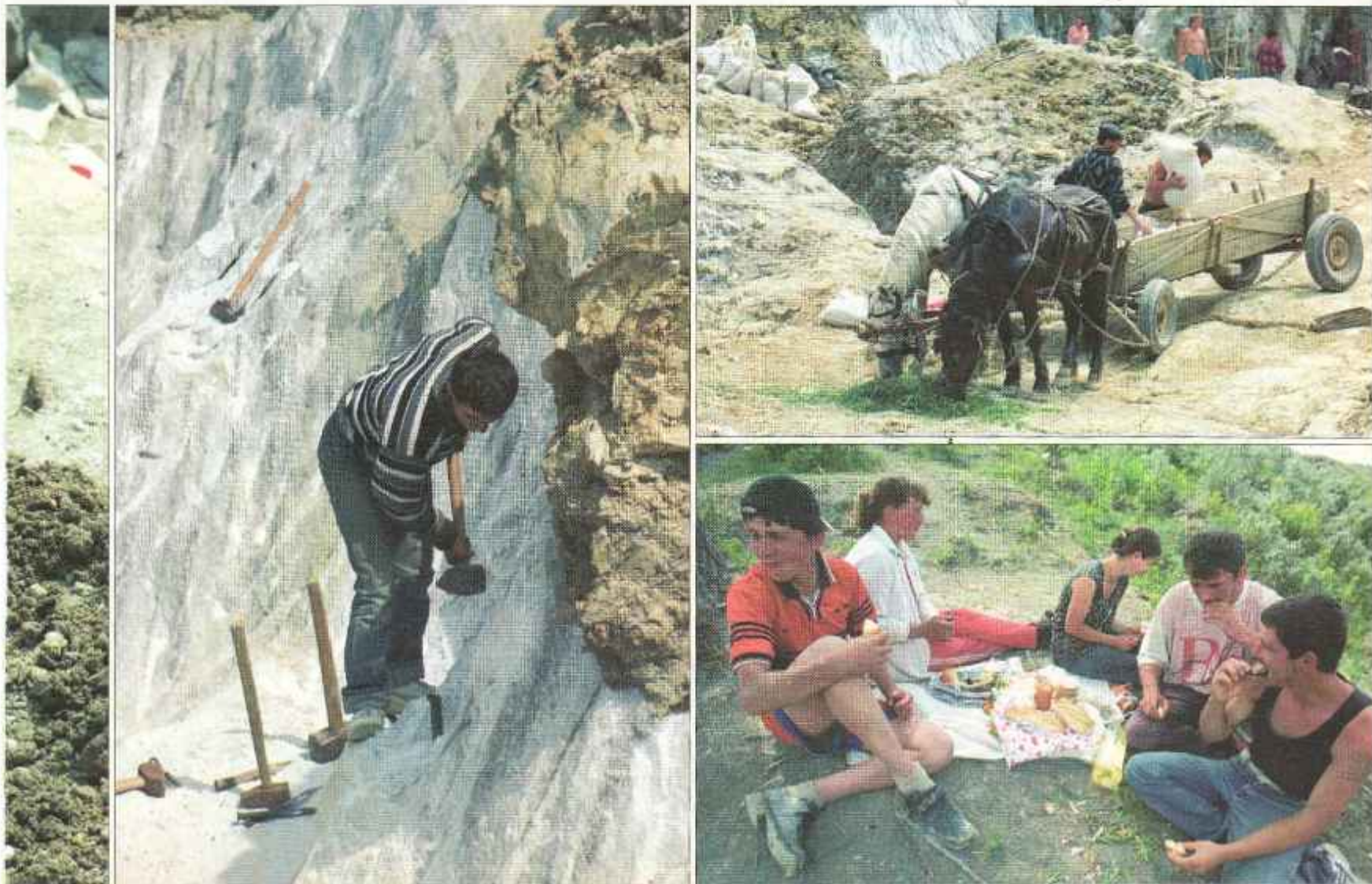
Și acum două mii de ani oamenii săraci spârgeau fața muntelui cu fierul și mărunțeau sarea. Ca să rupă felia de zăcământ foloseau pene de lemn în locul dornurilor de metal folosite acum. E poate singura diferență. Țăranii ocașii se laudă că au găsit unelte rudimentare

de exploatare din acele vremuri. Poate să fie însă o banală gogoriță, motivată de preocuparea de a atrage atenția mai curând asupra aspectului folcloric al problemei. Cât mai îndepărtat de cel penal. Din același motiv unii dintre ei (poate toți) și-au dat nume false. Dar poveștile lor sunt reale. Pe cea care s-a recomandat Cristina din Surani o tovarășă mai distrată a strigat-o Flori. Flori are bărbatul accidentat aici, la oca improvizată. Și-a rupt o mână și un picior. De beat ce era, zic foștii lui tovarăși. Hori lucrează acum și pentru el și pentru socrii ei foarte bătrâni. Toți trei zac la pat. Sunt morți, zice Flori. În răs, în bațocură, dar și cu obidă. Cu obidă că ea trebuie să-i ducă în spate. Ca pe sacii de sare. Există o îndărărire isterică în purtarea ei. Are 26 de ani. Arată cu zece ani mai mult. Mai sunt două femei cu ea în echipă. Una de 44 de ani, alta de 45. Ele par de-a dreptul babe. Au copii acasă. Mulți, ea la țară. Cei mai zdraveni vin să pună oșul la sare. Și asta e tot disperare. O fată – iar Cristina – și-a lăsat școala, la jumătatea clasei a opta. Ca să o ajute pe maică-sa la cărat pământ, la zdrobit zăcământul și la încărcatul sacilor. Femei fără bărbați. O muncă la marginea onora-

bilității. Am găsit și oameni care nu erau nici săraci, nici disperati. Aș spune că mulți dintre ei mi s-au părut echilibrați și inteligenți. În mod sigur persoane fără prejudecăți. Dar nu vreau să mă refer la ei. Ei s-au lăsat antrenati de val, profitând de ocazie. Cei care au forțat prejudecățile sunt însă cei disperati. Am găsit și o familie în formare. Cristina Ungureanu de 18 ani și Vasile Mălăilă de 26 vor fi spus da primăritei din Surani la data apariției acestor rânduri. Un viitor a cărui prosperitate se clădește pe vâna de sare exploatată la Predealu Sărari. Le trebuie vreo 40 de milioane pentru nuntă. O să-i ajute și nașu' Tătaru. Culturistul.

Text: **Marian Marin**
Foto: **Octavian Tibăr**

A full-page photograph of a shirtless man in dark trousers, captured in the middle of a powerful swing with a large, double-headed axe. He is standing on a light-colored, crystalline surface, likely salt. The background is a steep, rocky hillside covered in a thick layer of white salt deposits. The lighting is bright, casting shadows on the ground.

Nuntă îngropată în saramură

O legendă a locului, întemeiată, însă, pe documente de la primăria din comună spune că la una dintre exploatarea în lucru (sunt vreo patru mai mari) a avut loc un accident. Malul de pământ s-a surpat peste oamenii care roboteau la sare. Au murit atunci mai multe persoane. Asta este partea certă, regăsită în documente. S-a întâmplat în '37. Cei care au murit erau mire și mireasă. Și prieteni. Și din familie. Dar nunta urma să fie. Și ei au fost la sare în zi de sărbătoare. Și plouase cu o zi în urmă. Și s-a dislocat malul. Asta a fost. Un fel de pedeapsă.

Toți cei pe care i-am întâlnit la ocne vroiau să vină ploaia. Mi-au vorbit de fântânile lor innămolite de secetă, de pământul care se împietrește. Dar ploaia dislocă pământul acoperind vana de sare. Nu se lucrează. Și nu iese banu'. Oricum jumătate din munca lor este cu îndepărtatul pământului de pe zăcămint. Deci, cu profit întârziat. Zile întregi se îndepărtează pământul. Viitorul cumnat al apropiatei mirese bătătorea cu piciorul malul de pământ care sta să cadă. Ca să nu-l acopere pe frate-su care spargea în puț. Când pământul se prăvale – în pofida împotriviților – se strigă. Cum strigă minerii: puușcă, băăă! Un fel de hăuială. De chiuitură. Ca la nuntă.

Ce vă spun eu aici nu sunt basme. Oamenii astia chiar există. Și pe fratele viitorului mire chiar l-am văzut cu ținand malul cu un picior în sus, răsărăcărât cu alergătorii de la o sută metri garduri. Nu-mi trece prin minte. Doamne țerește, să anticipez vreo tragedie. Vreau doar să subliniez că afacerea stă sub semnul disperării, al riscului și al precarității. Și că este în fond o serioasă problemă de morală pentru autorități.

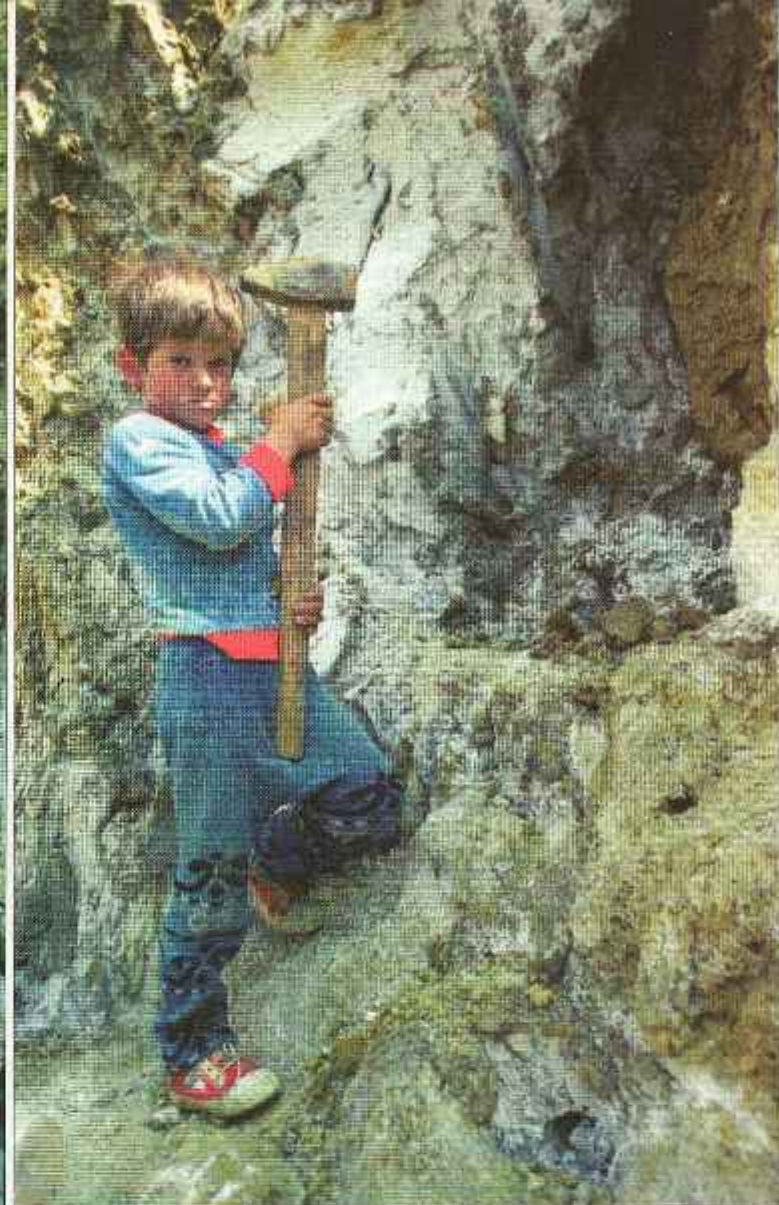
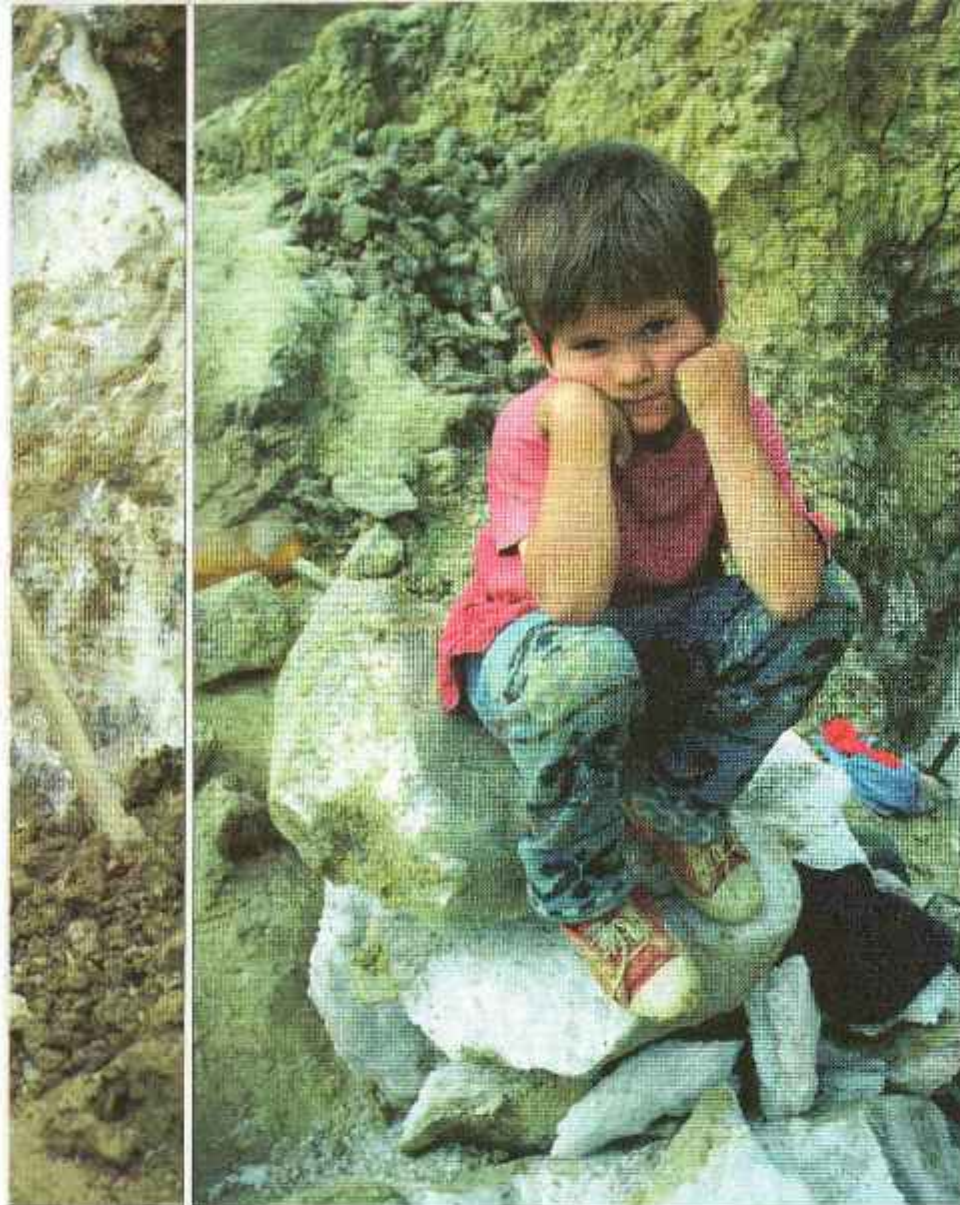

Cătălin are 12 ani, dar arată cam de 10. Deși e dezvoltat normal, a rămas un pic mai mic decât cel de vârsta lui. Această ușoară întârziere poate fi cauzată de restanțele la odihnă și excesul de muncă. Nu poate să vină în fiecare zi la sare să-și ajute mama, pentru că trebuie să mai meargă și la școală. Nu ar vrea să renunțe la studii. Mai are acasă cinci frați, dar aceștia sunt prea debili și prea leneși ca să poată face munca lui. E tăcut și serios. Este inteligent și harnic. În el se duce o luptă. Nu poate renunța la școală. Nu poate renunța nici la solidaritatea cu familia, deci la sare. Va crește mai greu și mai îndesat. Va renunța la o parte din copilăria sa. A și renunțat, poate.

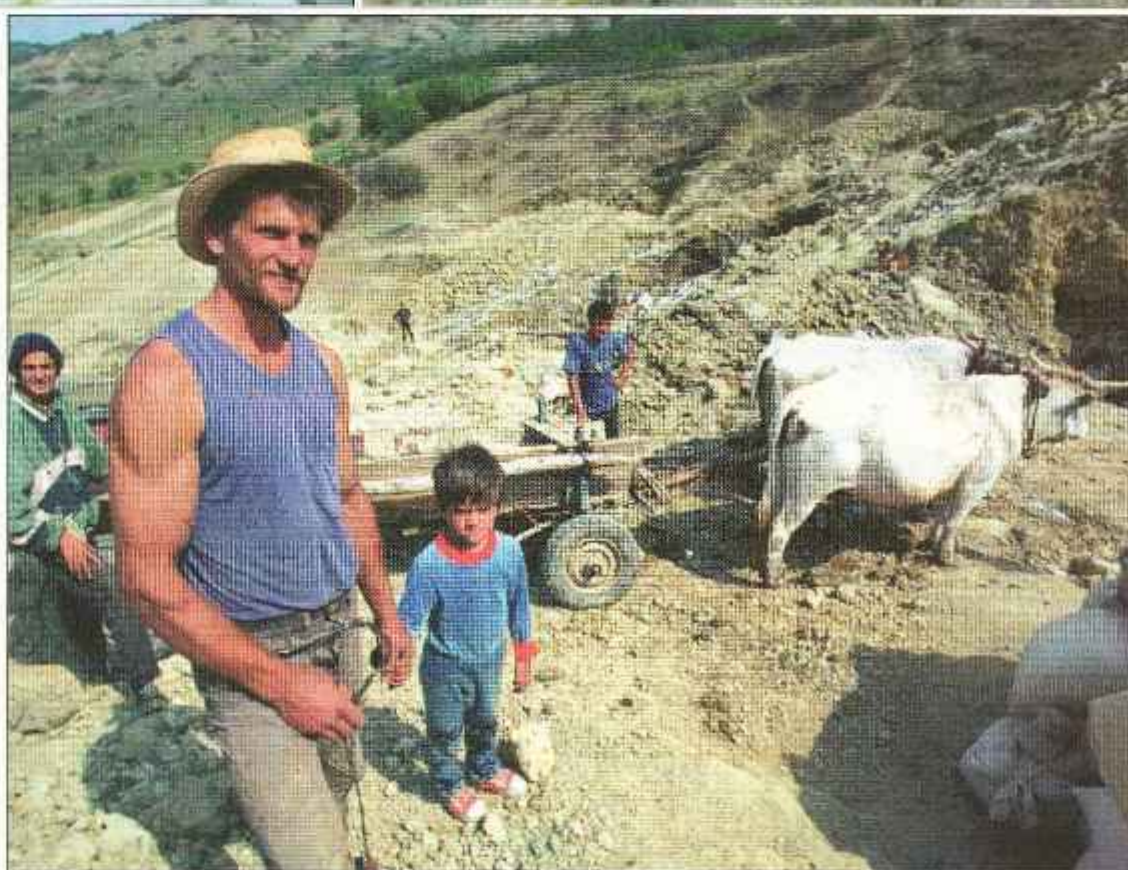
Copilărie

Nea Vasile are 60 de ani și e pensionat de la Schelă. Strânge bani ca să-i plătească nevastei operația de cataractă. Nicolae Tătaru are un front larg ca pentru două, trei clanuri. Are cărută cu boi pentru căratul pământului și-i mai are de ajutor pe fecioru-su Biță, de șase ani, și doi băieți de 16 și respectiv 17 ani. Băieții sunt înalți, slabi, fără carte (patru clase) și cam abătuți. Din cauza epuizării. Nicolae îi muncește ca pe hoți. Cred că-i plătește, dar îi muncește peste măsură. El însuși muncește peste măsură. Are un corp de vedetă de culturism, cu venele umflate și strălucind ca dat cu creme. Dar este un corp fuselat de muncă. Incredibil sub pelicula de transpirație. Cum n-am mai văzut la un țaran. Are acasă 20 de boi și oi și porci. Este un om cu stare, cu avere. Un chiabur, aș putea să spun. Ce caută printre nevoiași? Ce să caute? Banu'. Sapă după bani, ca toți ceilalți. Are nevasta gravidă în luna a șasea și argați la treburile

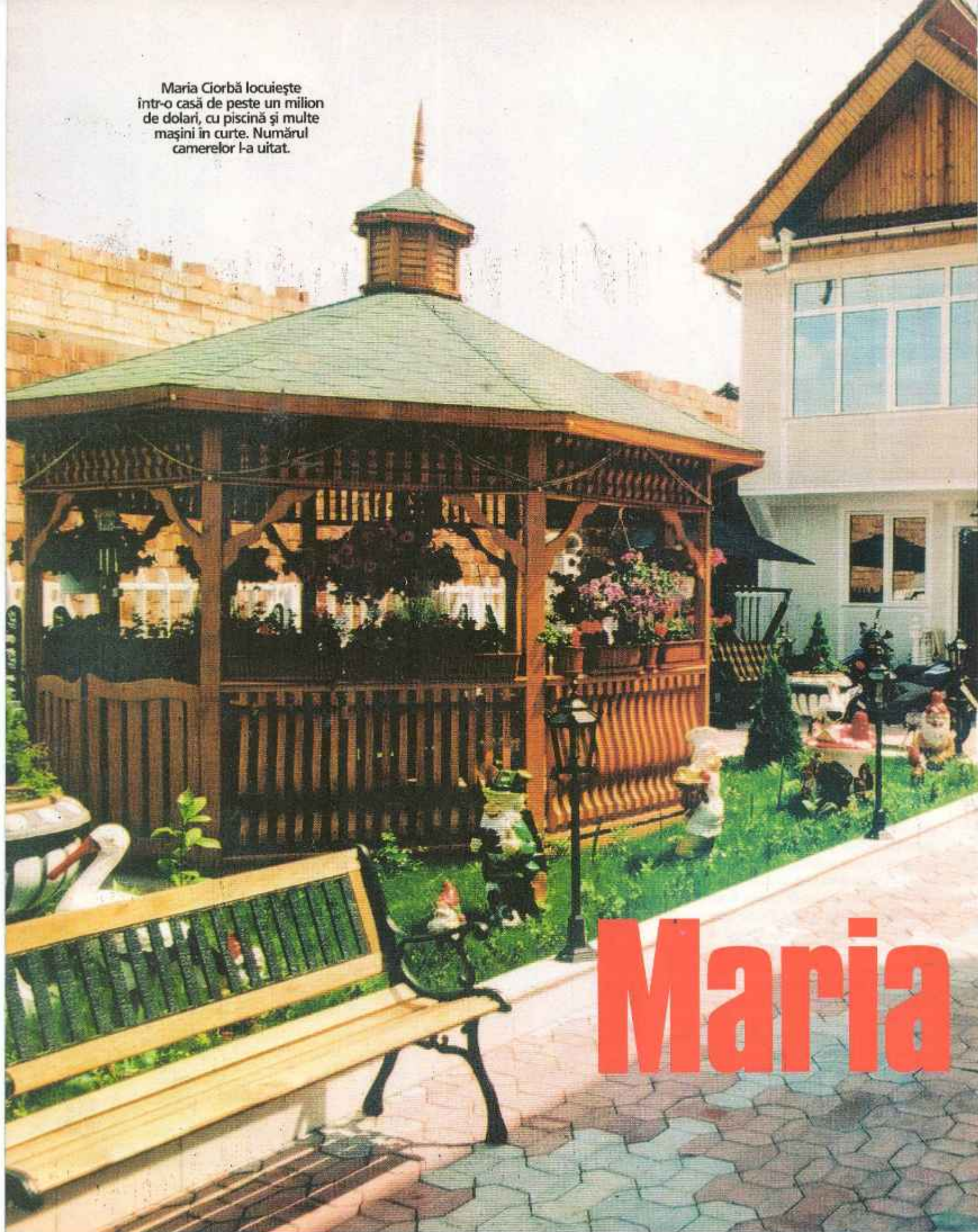

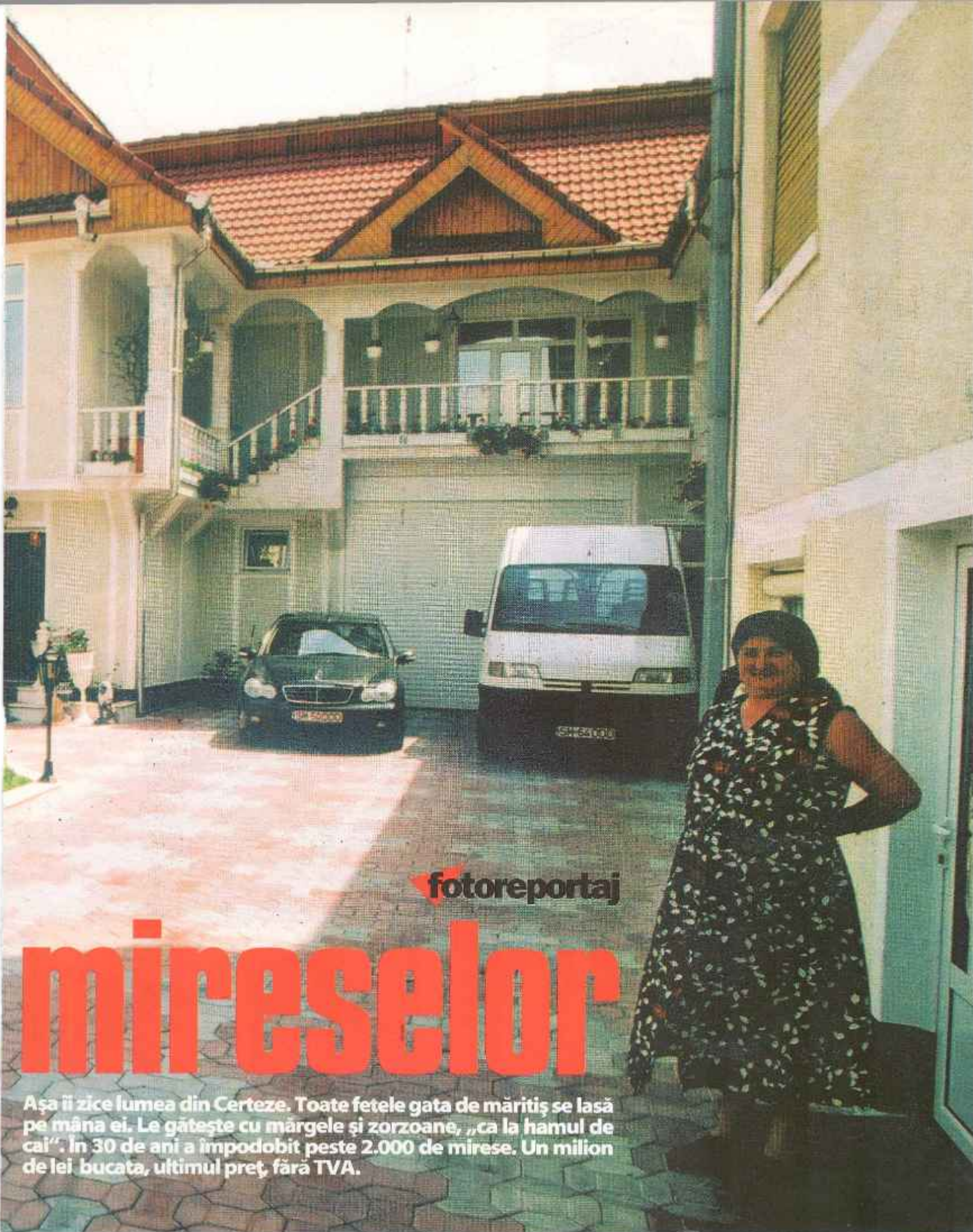
de ocnaș

gospodăriei. Fie-su, Biță, muncește ca un om mare. Lui tată-su nu-i e frică să nu-și dea copilul cu barosul peste turloaie. Îi e frică de ce va fi, când va veni vremea să meargă la școală. Că s-ar putea să-i placă mai mult munca la sare decât cea la buchea abecedarului. Dar se teme degeaba. Biță e realmente un super copil de țăran. Încăpățânat, dar dezghețat. La fel cum tată-su este un super țăran. Căzul lui mi-a luminat, ca să zic așa, mintea. Nicolae Tătaru conduce aici, la ocnele improvizate, un conflict de mentalități. Între țăranii pe vechi, mănați de orgoliu între reperele dure ale tradiției și țăranii fără fițe, hotărâți să nu lase să le scape un chilipir, cum este ăsta cu sarea. Nu toți care vin la săpat sare sunt sărmani. Unii dintre ei lucrează la sonde și câștigă bine. Dar vin în concediu să-și rotunjească bugetul la ocne. Unde e un pic cam rușine, cum zicea un inginer de la schelă.

Maria Ciorbă locuiește
într-o casă de peste un milion
de dolari, cu piscină și multe
mașini în curte. Numărul
camerelor l-a uitat.

fotoreportaj

mireselor

Așa îi zice lumea din Certeze. Toate fetele gata de măritiş se lasă pe mâna ei. Le gătește cu mărgele și zorzoane, „ca la hamul de cai”. În 30 de ani a împodobit peste 2.000 de mirese. Un milion de lei bucată, ultimul preț, fără TVA.

În localitatea Certeze, județul Satu-Mare, există o uliță numită „șoseaua miliardarilor”. O adunătură de vile, care de care mai făloasă, mai cu balcoane, mai cu piscină și gresie în curte. Într-una dintre aceste căsoaie stă Maria Ciorbă. Într-un lux greu de imaginat.

Banii de la mirese nu i-au ajuns pentru un asemenea palat. În 1996 a plecat în Franța. Și a tot vândut ziare la metrou, până i s-au umflat buzunarele. A stat prin case părăsite, a mâncat la nimereală. Dar sacrificiul i-a fost de folos. Acum are cea mai arătoasă gospodărie din zonă. Și nu mai poartă decât grija fetelor de măritat.

fotoreportaj de **Paul Agarici**

All the roads lead to BUCUREȘTI MALL !

Supermarket

Cinema Multiplex

Large parking area

Clothes store

Entertainment

Gifts shop

Food court

Exchange services

Calea Vitan 55 - 59
Opening hours: 10 - 22
365 days a year

Există o şansă...

...chiar trei!

FLACĂRA Întreabă, cititorii câștigă

Stimați cititori

Obiectivul nostru a fost întotdeauna ca **Flacăra** să fie ceea ce doriți dv. Ne-am străduit să fim atenți la orice semnale venite din spre dv. și am citit cu interes fiecare scrisoare. Datorită dorințelor dv., **Flacăra** se prezintă acum într-un nou format grafic și editorial.

Din când în când, însă, ne este util să apelăm la dv. într-un mod sistematic, organizat, pentru a vă consulta în legătură cu conținutul și forma revistei noastre.

Iată de ce vă rugăm acum să răspundeți la întrebările care urmează și să trimiteți formularul pe adresa redacției. Formularele completate și expediate până la **17 iunie** (data poștei) vor participa automat la o tragere la sorți pentru cele 100 de premii Flacăra. Vă mulțumim și vă promitem că, și în continuare, **Flacăra** va fi așa cum vă doriți dv. să fie!

Redactor șef
Remus Andrei Ion

Director
Alexandru Arion

Cum citiți

1. De cât timp citiți Flacăra?

- ☐ mai puțin de un an
- ☐ 1-2 ani
- ☐ 3-4 ani
- ☐ mai mult de 4 ani

2. Cât din conținutul revistei citiți de obicei?

- ☐ integral
- ☐ aproape integral
- ☐ doar unele rubrici

3. Cât timp alocăți de regulă lecturii unui număr al revistei?

- ☐ mai puțin de 30 de minute
- ☐ 30-60 de minute
- ☐ 1-2 ore
- ☐ mai mult de două ore

4. Câte persoane citesc exemplarul dv. din Flacăra?

- ☐ nici una
- ☐ 1-2
- ☐ 3-4
- ☐ mai mult de 4

Ce citiți?

1. Care sunt primele articole pe care le citiți în Flacăra?

(maximum trei opțiuni posibile)

- ☐ reportaje
- ☐ interviuri
- ☐ informații despre vedete
- ☐ știri diverse
- ☐ comentarii
- ☐ sport
- ☐ cultură

2. Considerați că spațiul acordat diverselor tipuri de articole este:

	prea mic	potrivit	prea mare
reportaje	☐	☐	☐
interviuri	☐	☐	☐
informații despre vedete	☐	☐	☐
știri diverse	☐	☐	☐
comentarii	☐	☐	☐
sport	☐	☐	☐
literatură	☐	☐	☐
teatru	☐	☐	☐
film	☐	☐	☐

3. Ce-ați dori să mai conțină revista:

.....

.....

.....

Cum vă place imaginea?

1. Considerați că ținuta grafică a revistei este:

- ☐ slabă
- ☐ acceptabilă
- ☐ bună
- ☐ foarte bună

2. Cum apreciați raportul text-imagine:

- ☐ ar trebui să fie mai multe fotografii
- ☐ ar trebui să fie mai mult text
- ☐ raportul este corect

3. Ce tip de fotografii preferați:

- ☐ instantanee
- ☐ portrete
- ☐ fotografii prelucrate (fotomontaje, trucaje etc.)

4. Ce alte tipuri de ilustrații ați dori să regăsiți în revistă:

- ☐ caricaturi
- ☐ desene
- ☐ vignete
- ☐ grafice
- alte:.....

Cum vă plac textele?

1. Cum ați dori să fie textele din Flacăra: ca ton:

- ☐ acide, ironice, critice
- ☐ sobre, cu cât mai puține comentarii (o singură opțiune posibilă)

ca abordare:

- ☐ analizând în detaliu un subiect particular
- ☐ prezentând o imagine de ansamblu a problemei (o singură opțiune posibilă)

2. Ce tipuri de subiecte preferați:

- ☐ sociale
- ☐ culturale
- ☐ științifice
- ☐ paranormale
- ☐ de politică externă

- ☐ de politică internă
- ☐ din zona divertismentului
- ☐ curiozități
- ☐ sport

3. Ați dori ca Flacăra să vă ofere mai degrabă subiecte și informații despre:

- ☐ succese
- ☐ eșecuri
- ☐ drame
- ☐ tragedii
- ☐ întâmplări obișnuite
- ☐ întâmplări amuzante
- alte:.....

Cum sunteți dv.?

1. Care este vârsta dv.?

- ☐ sub 20 de ani
- ☐ 20-30 de ani
- ☐ 30-45 de ani
- ☐ 45-60 de ani
- ☐ peste 60 de ani

2. Care este nivelul studiilor dv.?

- ☐ școală generală
- ☐ școală de meserii
- ☐ liceu
- ☐ școală postliceală
- ☐ facultate
- ☐ cursuri postuniversitare

3. Cum considerați nivelul dv. de trai?

- ☐ foarte scăzut
- ☐ scăzut
- ☐ acceptabil
- ☐ bun
- ☐ foarte bun

4. Care este în prezent ocupația dv.?

- ☐ elev
- ☐ student
- ☐ manager
- ☐ patron
- ☐ angajat
- ☐ liber profesionist
- ☐ șomer
- ☐ casnică
- ☐ pensionar

Nume:.....

Adresa:.....

.....

100 de premii

Primii 20 cititori care ne vor trimite răspunsurile la chestionar primesc câte un **abonament gratuit** la revista **Flacăra**, pe timp de un an. Următoarele răspunsuri participă la tragerea la sorți pentru **40 de abonamente Flacăra** pe timp de 6 luni și **40 de Almanahuri Flacăra 2003**.

Dimineata, pe la
opt, când cei mai
mulți dintre noi
de-abia „facem
ochi”, Dana Deac
are, deja, atitu-
dine. Față de
„mahmureala”
autorităților.
Vioale, bine
informată,
tranșează în
direct subiectele
zilei. Care rareori
se întâmplă
să fie roz.

Dana Deac

Mi-e dor de o emisiune de reportaj

Imaginează-ți că mâine trebuie să realizezi un reportaj. Ce subiect alegi?

Dacă trebuie să-l scriu, depinde de revistă.

Flacăra, să zicem.

A, pentru *Flacăra* ar trebui să mă gândesc, fiindcă este o revistă de ținută, la voi nu poți să publici orice reportaj. Uite, știu, aş scrie un reportaj pozitiv, pentru că aici este o zonă descoperită.

Cafeaua cu sare le pică prost autorităților

▼ De ce Cafeaua cu sare?

– Pentru că este o cafea de trezit mahmu-riștii, de oferit autorităților.

– Există reacții la emisiunea ta? Altfel spus, cum le pică această cafea cu sare autorităților?

– Le pică rău de tot. Există reacții de fiecare dată atunci când discutăm subiecte mai sensibile. Cel mai apropiat exemplu este emisiunea despre Biroul unic, făcută la cererea telespectatorilor, care ne-au spus: „A venit primul-ministru la Biroul unic și ăștia își bat și mai rău joc de noi”. Subiectul a fost preluat și de posturile de radio, în aceeași zi, iar cei de la Biroul unic s-au simțit atât de zguduiți încât chiar au făcut ceva, fapt consemnat apoi de presa scrisă. Acesta e un exemplu fericit, dar am și din altă gamă. Într-o emisiune am fost „agresată” de o doamnă în vârstă care m-a certat că nu sunt patriotă, îmi denigrez poporul de la prima oră a dimineții și torn venin, pentru că sunt împotriva domnului Năstase și împotriva Guvernului... La câteva zile a sunat o altă telespectatoare, tot în vârstă, ca să mă întrebe, direct, de ce nu-l iubesc pe domnul Năstase? Am rămas interzisă, întrebările de acest gen pe mine mă sperie. Dar, în general, am un public minunat, care are atitudine, chiar și la ora opt dimineța. A fost un șoc și pentru conducerea postului de televiziune. Am început emisiunea ca un talk-show informativ și ne-am transformat într-o emisiune de atitudine.

– Reporter Tele 7, Prezentul simplu...

Telespectatorii au făcut cunoștință cu tine prin reportaj...

– Da, așa este, și-mi pare rău după perioada aceea, pe care nu știu dacă o voi regăsi, nu știu ce-mi oferă viața în continuare. E adevărat că mi-e tare dor de zilele când puteam să lucrez reportaj. Tocmai de aceea mă bucur de fiecare dată când prezint revista voastră. Chiar dacă se vor simți ofensați alții, îmi asum această părere, este cea mai bună revistă de reportaj din România. Se simte nevoia de reportaj, voi ați acoperit un gol în presa scrisă. S-a cam uitat acest gen publicistic. Și televiziunile particulare l-au uitat, se merge mai mult pe spectaculos, spre ceea ce aduce audiență cu orice preț. Nici la Antena 1 nu există deocamdată acest gen de emisiune, a fost suspendată, nu știu pentru cât timp. Da, pot să vă spun că mi-e dor de o emisiune de reportaj.

– De ce crezi că a devenit reportajul o cenușăreasă, mai ales în televiziuni?

– Sigur nu pentru că publicul nu și-ar dori așa ceva. Nu pot să spun că am făcut o cercetare științifică sau că am stat de vorbă cu patronii televiziunilor particulare din România. Cred, însă, că în bătaia pentru câștigarea pieței s-a ales varianta cea mai facilă pentru a obține o audiență record. E o modalitate de a face afaceri în televiziune. Dar să sperăm că lucrurile nu vor rămâne așa. E păcat că lumea care simte nevoia

să vadă reportaj fuge pe Discovery, pe Animal Planet sau pe National Geographic. Interesant este că noi suntem la începuturi întotdeauna, trebuie să luăm istoria de la capăt, să inventăm roata. Spun asta pentru că în televiziunea americană, de pildă, care este vârful televiziunii în lume, audiența cea mai mare o au emisiunile de reportaj.

– În Cafeaua cu sare cam cât reportaj încape?

– Avem mici reportaje, fără pretenții de reportaj. Am reușit să propun conducerea postului să renunțăm la sondajele pe care le realizăm în București, cu întrebări despre subiectul principal al emisiunii, și să le înlocuim cu un reportaj despre o expoziție, un personaj interesant, despre eu știu ce eveniment mai puțin mediatizat pe programele de știri. Am constatat că aceste intervenții în emisiune sunt gustate, ceea ce mie îmi confirmă teoria că publicul are nevoie de reportaj. Cred că ar fi interesant și un sondaj pe această temă: „Vă doriți o emisiune de reportaje? Ce fel de reportaje vreți să vedeți?” Pentru că și aici e o zonă periculoasă, și mă gândesc la reportajul de genul „cine și-a pus lingura pe cap?” Au fost și mai sunt astfel de emisiuni

care te conduc într-o zonă penibilă a reportajului. Dar poate se va găsi cineva să propună și o emisiune de reportaj adevărat, așa cum faceți voi în Flacăra.

– Să zicem că într-o dimineață ar trebui să înlocuiești Cafeaua cu sare cu un reportaj. Ce subiect ai alege?

– Aici ar trebui un reportaj rău, că așa e Cafeaua cu sare. Cred că ar fi un reportaj care să scoată în evidență faptul că românii nu se simt apărați-protejați la ora actuală de nici o instituție a statului. Asta este o dramă pe care puțini au sondat-o și e păcat că nu există mai multă aplecare spre sentimentul ăsta de frustrare, de alienare. Eu văd câți oameni vin la noi să ne ceară ajutorul, că instituțiile statului își bat joc de ei. Aș lua niște destine concrete, de oameni adevărați, care toate ar merge spre aceeași țintă: omul este astăzi părăsit, de stat, de instituții, ba chiar și de cel de lângă el, și relațiile de familie s-au deteriorat. Și toate astea pentru că în societatea noastră domnește... Aș fi elegantă dacă aș spune anarhia!

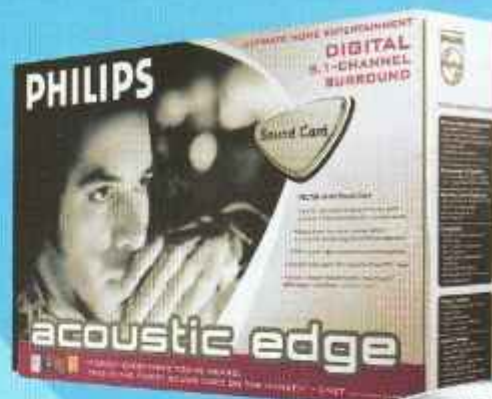
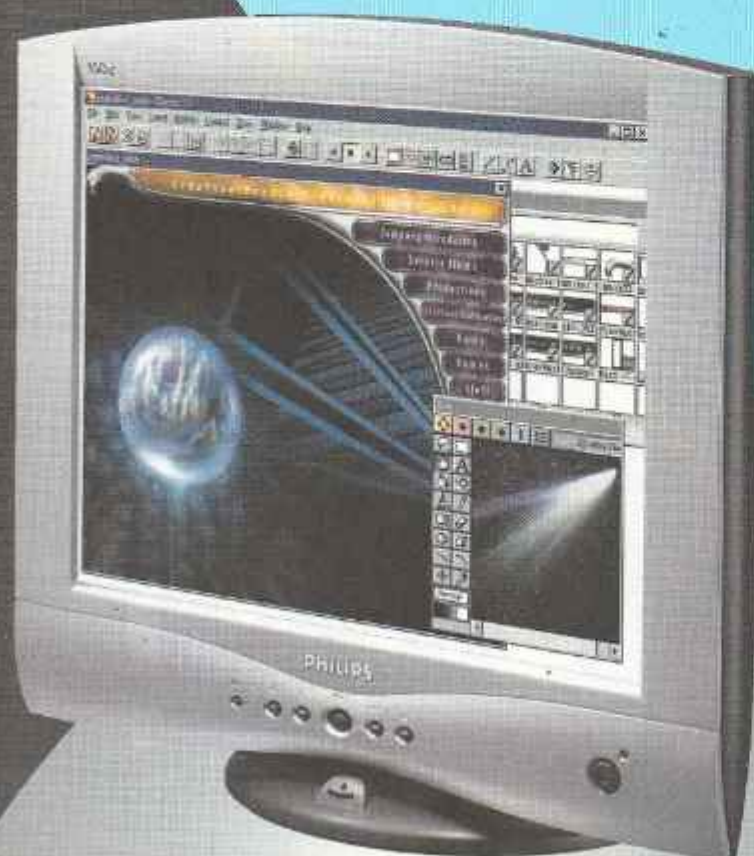
interviuri de Liliana Petruș

foto: Octavian Tîbăr

Se trezește zilnic la ora cinci. Așa că nici vorbă de viață de noapte sau măcar seri prelungite: „Dacă îndrăznesc să merg la un spectacol sau, mă rog, la un eveniment mai mult sau mai puțin monden, machiajul are mai mult de lucru, dimineța.”

Un univers de sunet si imagine

www.blueridge.ro

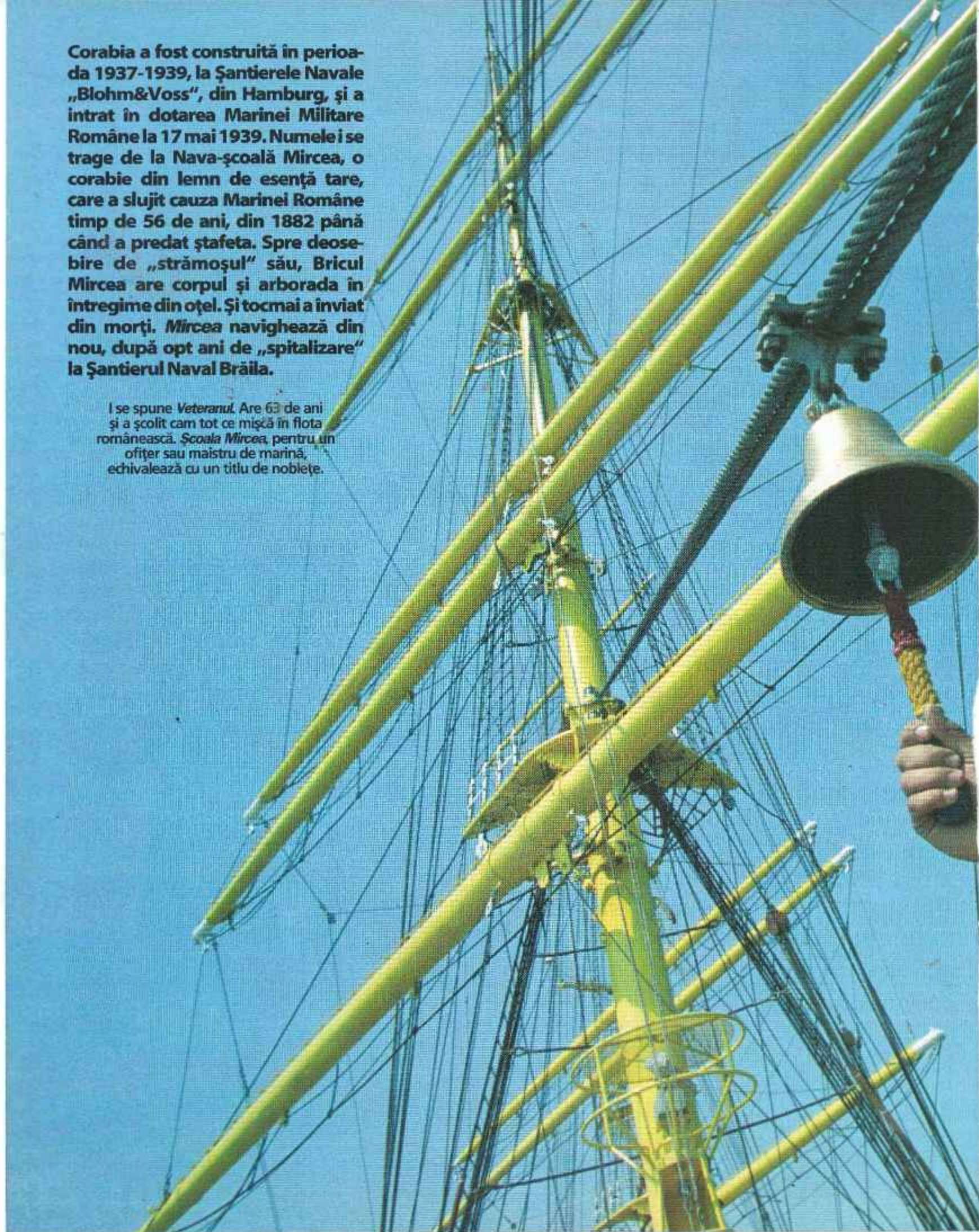
Let's make things better.

PHILIPS

Corabia a fost construită în perioada 1937-1939, la Șantierele Navale „Blohm&Voss”, din Hamburg, și a intrat în dotarea Marinei Militare Române la 17 mai 1939. Numele i se trage de la Nava-școală Mircea, o corabie din lemn de esență tare, care a slujit cauza Marinei Române timp de 56 de ani, din 1882 până când a predat ștafeta. Spre deosebire de „strămoșul” său, Bricul Mircea are corpul și arborada în întregime din oțel. Și tocmai a înviat din morți. *Mircea* navighează din nou, după opt ani de „spitalizare” la Șantierul Naval Brăila.

I se spune *Veteranul*. Are 63 de ani și a școlit cam tot ce mișcă în flota românească. *Scoala Mircea*, pentru un ofițer sau maestru de marină, echivalează cu un titlu de noblete.

Bricul Mircea

reportaj

refuză pensionarea

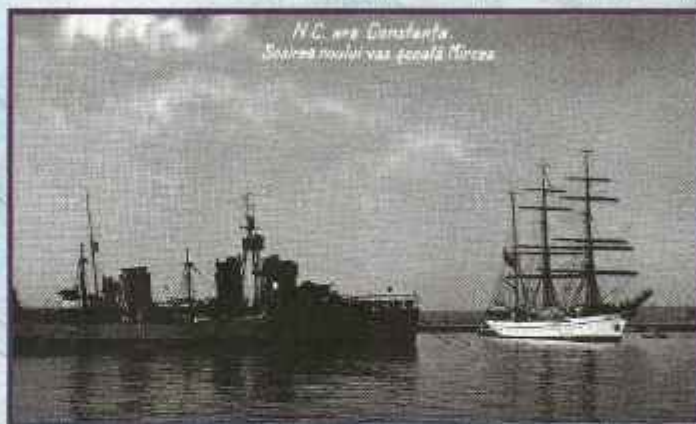
În timpul celui de-al doilea război mondial,
Mircea a fost ascuns la Brăila, pe canalul
Dunării de la Măcin. Nava era camuflată
pentru a nu fi distrusă de aviația inamică.

Schiță de portret

Bricul Mircea este o corabie de tip barc, cu trei catarge și 23 de vele. Are 84 de metri lungime, e lat de 12,5 metri și „calcă apa” 5,2 metri. Nava are și un motor Diesel performant, care, atunci când nu bate vântul, asigură o propulsie de 9,9 noduri. În lume mai există doar patru nave de acest tip: *Eagle* (SUA), *Gorch Foch* (Germania), *Sagres* (Portugalia) și *Tovarișci* (Rusia). În perioada mai 1939-septembrie 1944, Bricul Mircea s-a aflat în serviciul Flotei Militare Române. În următorii doi ani a staționat în portul Sevastopol, fiind preluat de flota maritimă a fostei URSS, drept compensație de război. În urma acordurilor stabilite între cele două

țări, *Mircea* se repatriază în 1946. Ca urmare a uzurii avansate a fost retras din serviciu și transformat în navă-bază, între 1958-1965, intrând apoi în reparații capitale. Între 1966-1994 bricul a fost în permanență în serviciu, participând în fiecare an la instruirea practică a tuturor promoțiilor de ofițeri și maștri de marină. A executat marșuri de instrucție în Marea Neagră, Marea Mediterană, Marea Nordului și Oceanul Atlantic. A vizitat peste 40 de porturi, din 22 de țări. Din octombrie 1994 a intrat în reparație capitală, la Șantierul Naval Brăila. Costurile totale ale reparațiilor se ridică la peste șapte milioane de dolari.

17 mai 1939.
Momentul aducerii
Bricului Mircea în țară.

Jurnal de bord

Anul Domnului 2002, primăvara. Iată-ne imbarcați pe Bricul Mircea, cu 12 ore înainte de ridicarea ancorei. Asta este regula pentru echipaj. Comandantul navei, locotenent comandor Sorin Pamparău, ne salută militărește. Apoi ne „predă” secundului. Până să ne dăm seama, toată lumea încremenește în poziție de drepti. Asistăm la coborârea pavilionului. Tricolorul este purtat pe brațe, ca un prunc. Tocmai se lasă întunericul. Suficient cât să nu mai vedem cimitirul de fiare din jur. Sunt repartizată în cabina 5, patul de sus. Atât de sus că nici nu știu cum să ajung acolo. Nu văd nici o scară. Așa că mă cațăr, pur și simplu. Odată consumat acest experiment, urc pe punte. N-am cu cine să mă împrietenesc. Ofițerii și militarii sunt ocupați cu de-ale lor. La bord se mai află o singură femeie, din partea Grupului de presă al Ministerului Apărării Naționale. Nu știu pe unde-o fi, dar o invidiez pentru patul de jos. Nici să fumez n-am voie. Și ce dacă mă uit lung la comandant? El e suveranul! Numai el poate face aici ceea ce vrea. Ceilalți se supun necondiționat. După ce m-a îngrozit cu fel și fel de reguli, valabile, desigur, în cazul echipajului, cpt. Gabriel Ioan Moise, respectiv secundul navei a hotărât să agățe milităria în cui. Cel puțin pentru

o vreme. Am primit dezlegare să vizitez „bijuteria”, cum îi spun ei Bricului Mircea. Ba chiar mi-a fost ghid. Din sala de protocol, cu nimic deosebită de un salon elegant de hotel, până în dormitorul elevilor, o adevărată probă de foc pentru orice marinar. „Parcă e un hangar gol”, gândesc cu voce tare. Da, asta e și ideea, așa se călesc posibili lupi de mare. Dorm în hamac și ca mobilă au podeaua. Prin comparație, centrul de comandă pare o călătorie în viitor. Grafice, monitoare video, aparatură de ultimă generație. Doar timona mai amintește de o corabie bătrână, ca-n filmele cu pirăți. Trecem și pe la punctul sanitar, un cabinet medical în toată regula, dotat cu aparatură de sterilizare, tuburi de oxigen, instrumentar stomatologic și toate cele necesare unei urgențe, că „în mijlocul mării nu vine Salvarea”, vorba plt. major Nicolae Cârlea, responsabil cu sănătatea echipajului. Miroase a pâine caldă. La bucătărie se coc 300 de pâini pe noapte. Ziua se gătește, în cazane imense de inox. Aș putea să spun că bine, pentru că am gustat. În fine, am ajuns în „zona liberă” a navei, adică la *Careul ofițerilor*. Tot un fel de salon, unde te poți uita la televizor, poți asculta o muzică, se și fumează, dacă ceri și se aduce și o cafea. Altă viață! Aici până și comandantul navei devine mai uman. Trebuie să-și sune soția. Împlinesc și ei niște ani de căsătorie. Nu spune câți. Râde: „Nevastă dragă, asta e, eu sunt cu Mircea! Și așa va fi și de acum încolo!” Greu cu aniversările astea duble. La fel s-a întâmplat și în '98, când una dintre fete a făcut majoratul. Și-i scoate ochii și acum, ori de câte ori prinde ocazia. În rest sunt fete bune, studente amândouă. Fără sprijinul familiei nu rezisti pe mare. Și-apoi... gata cu poveștile, hai, la culcare. În curând începe o nouă zi. Pentru Flota Română, una foarte mare.

Nava are în prova un galion reprezentându-l pe domnitorul Mircea cel Bătrân

În dreptul orașului Tulcea, „bijuteri

La 5.30 se dă deșteptarea. Cu un fel de goarnă de te scoală și din morți. De fapt, toate activitățile de la bord sunt conduse „cu vocea”. Orice ordin se aude până în ultimul ungher. „Adunarea echipajului la puntea centru! Treceți la pregătirea navei pentru marș!” E o forfotă de nedescris, se încarcă ultimele bagaje, se întind mochete, se aspiră, se închid hublourile, se șterge de praf, se ridică pavilionul. Totuși, unii nu sunt siguri nici acum că *Mircea* chiar pleacă

Căpitanul și secundul așteaptă vânt prielnic în pupa și completarea echipajului. Până atunci, velele sunt depozitate la subsol.

în probele de recepție. De trei ori s-a tot amânat această lansare. Din motive de ministru al Apărării. Ioan Mircea Pașcu este un om foarte ocupat. Dar nici n-a vrut ca istoria Flotei să se scrie fără el. „Uite-l, a venit!”, ne anunță băieții de la prova. Militarii sar în poziție de drept. Căpitanul raportează: „Nava *Mircea* și echipajul ei este gata pentru probele de mare!” De aici încep discursurile oficiale, cu primar, director de șantier, senator, înaltă față bisericească, aplauze, tot tacâmul. Se folosesc vorbe mari: amfiteatru al învățământului românesc, navă-simbol, renașterea unui mit, legendă vie. Da, toată lumea știe că-i așa. Numai că oficialilor parcă le scapă ceva. Părul încăruntat al timonierului, de pildă. Printre altele și de grija Bricului *Mircea*. Felul în care căpitanul atinge marginile de mahon ale vasului. Ca și când ar mângâia o femeie frumoasă. Ei, uite că tocmai domnul ministru a înțeles asta. Și a renunțat la discursul scris. „Pentru că aici e vorba de sentimente”. Apoi se fac fotografii, se

vizitează nava. După soborul de preoți, începe fanfara. Și tot așa, preț de vreo oră. Într-un final, invitații sunt rugați să coboare. Echipajul trece la posturi, se ridică scara. Ceasul de pe punte arată 10 fix. Bricul *Mircea* se desprinde de dană, deocamdată remorcat, pentru că nu are loc de manevră. Un cordon impresionant de șantieriști și localnici aplaudă de pe mal. Intrăm pe Dunăre și remorcherul se retrage. De-abia acum *Mircea* navighează „pe picioarele sale”. Atmosfera e tensionată, echipajul se înțelege prin semne. Avem de-a face, totuși, cu niște leste, denumite specific „probe de mare”. La timonă se află Vasile Munteanu, maestru militar principal, omul cu cea mai mare vechime pe Bricul *Mircea*. Peste 30 de ani. Primim și veste de salvare, secundul ne instruește scurt și la obiect. Dacă primim semnalul de abandon, cică ne adunăm pe punte și sărim. Echipajul are o formulă restrânsă: 5 ofițeri, 14 maiștri militari, 1 subofiter, sanitarul, 2 militari angajați pe bază de contract și 19 militari în termen. În aceste condiții, nici vorbă să se monteze velele. Poate la

începutul lunii iunie, când vor fi trecute toate probele și echipajul se va completa. Hopa, avem o mică problemă. S-a fisurat o țevă. Floare la ureche, ne asigură cpt. comandor Nicolae Arvat, ofiter cu „gestiunea” reparațiilor. Sigur, țeava este sudată imediat. Apoi pace și liniște la bord. Navigăm cu o viteză medie de 12 noduri, ceea ce înseamnă cam 20 și ceva de km/h. Toate navele de pe Dunăre îl salută pe bătrânul *Mircea*. Mare entuziasm și pe maluri, mai ales în dreptul orașului Galați. Nu știu dacă ați văzut vreodată oameni întinerind într-o zi. Îi spun căpitanului că îl suspectez de fericire, la orele 14.30 fix, când intrăm pe brațul Sulina. Nu mă aștept să-mi răspundă. Zice, totuși, mai mult ca pentru sine: „Noi nu tratăm nava ca pe o muncă. Și-acum 80% din echipaj este nou. Băieții ăștia o să aibă probleme cu dragostea de navă. Trebuie să le explic.” Dacă tot au scăpat de emoțiile lansării, membrii echipajului au devenit ceva mai vorbăreți. Povestim, evident, despre *Mircea*: despre furtuna din 1965, din Golful Biscaya, cu valuri de 13-14 m, care au mușcat pur și simplu din navă; despre o altă furtună, din dreptul coastei Marocului, când s-au adăpostit tocmai lângă o pistă de aterizare a avioanelor, de i-au năucit cu motoarele, două zile; despre vara

anului 1976, când *Mircea* a întreprins cea mai lungă călătorie a sa, singura peste Atlantic, la Newport, în cursul căreia la bord a fost făcută o operație de apendicită. Și o amintire duioasă, din Pireu. Era în '79, în port. La bucătărie se cocea pâine. O femeie la vreo 50 de ani stătea lângă *Mircea* și plângea. Marinarii au crezut că plânge de foame. Și au mihuit-o cu pâine. Femeia s-a închinat ca la icoane. S-a scuzat, printre lacrimi: „Sunt româncă și mirosul pâinii de acasă mă face

Velele, în număr de 23, plus o randă de furtună, însumează 1750 de metri pătrați.

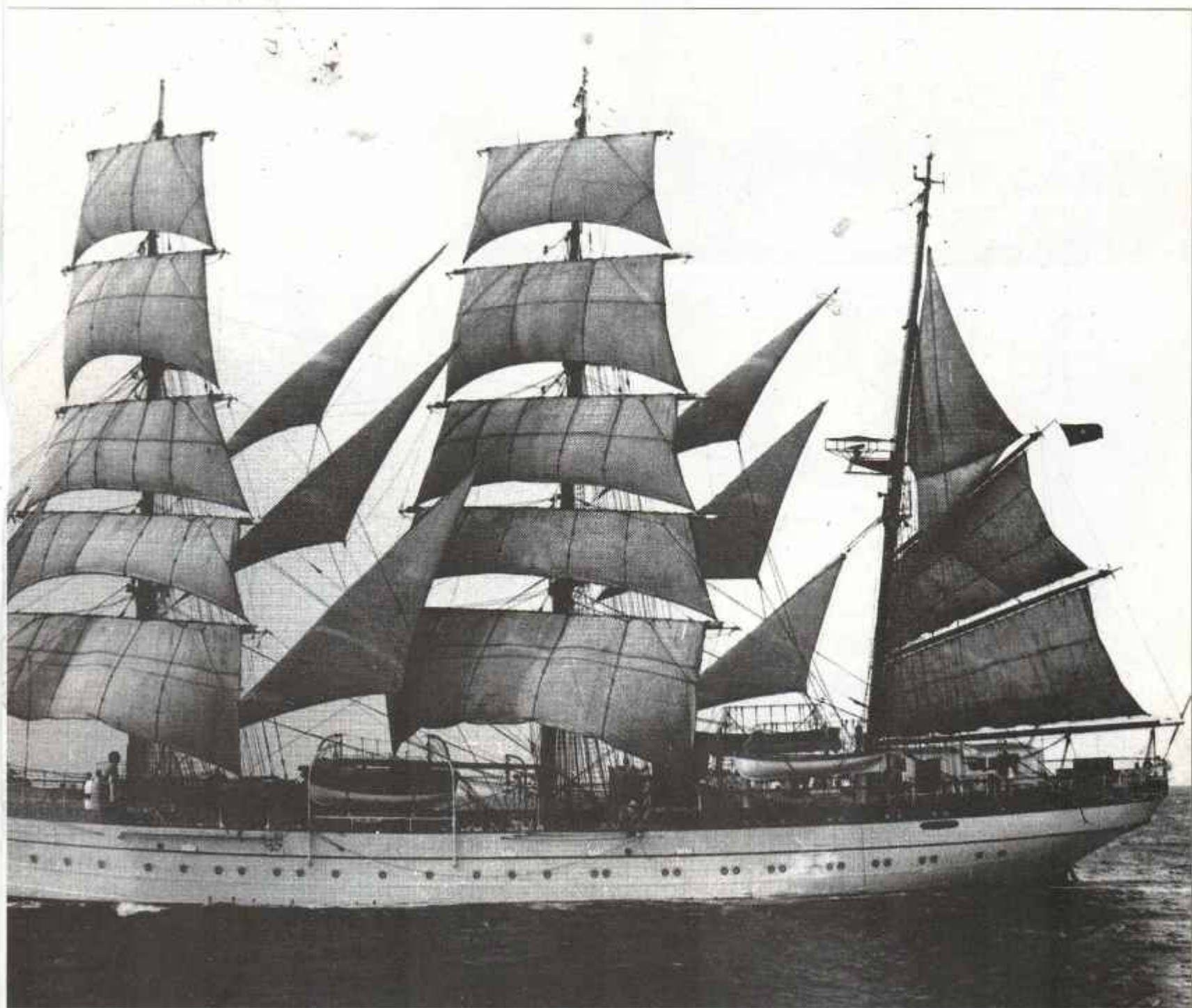
a" a fost zgâriată de un remorcher

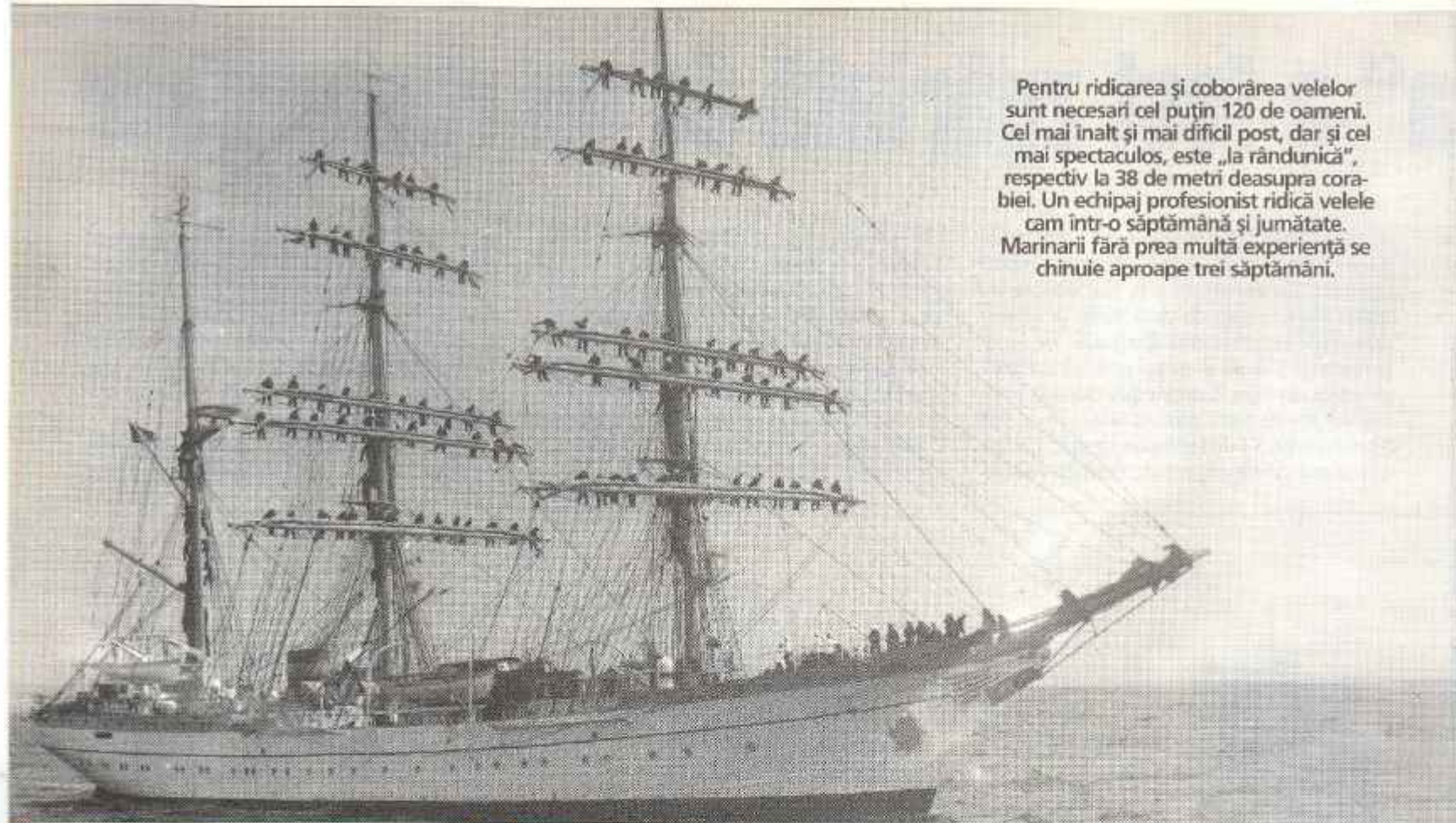
să plâng." Secundul navei îmi arată o fotografie. Nu-mi vine să cred. Bricul Mircea în dreptul Gemenilor, la una dintre cele mai importante regate ale velierelor de clasă mare, în cinstea aniversării bicentenarului Declarației de independență a SUA. „Și să vă mai spun ceva, sunteți pe prima navă din România care face apă potabilă din apa de mare, prin osmoză, cu vreo 200 de membrane. Vă dați seama ce chestie? Că apa e problema principală pe mare, de multe ori sun-

tem la limită.”, îmi explică un bătrânel simpatic, în timp ce se foiește de la un capăt la altul al punții. Nu apuc să întreb cine este, pentru că mai am o restanță. Trebuie să aflu ce cadou a primit comandantul, înainte de lansare. Grea problemă, toată lumea se ferește. Cel în cauză mă trimite la plimbare. Și totuși am aflat ce conține misteriosul dar: un picior de lemn, o sabie, un bandaj pentru ochi și mână, genul pirat. Din păcate, se vede Tulcea. Și câte aș mai fi avut de povestit.

Dar e musai să debarcăm. Ziariștii nu au voie pe mare, cel puțin în probe. Dintre atâtea despărțiri, cea de Bricul Mircea pe cuvânt că m-a întristat. Un remorcher ne preia din mijlocul Dunării. Se apropie fără prea multe finețuri, fără să țină cont de strigătele echipajului nostru. Se lovește ușor de corabie. Comandantul mângâie locul cu pricina. Bineînțeles că s-a supărat.

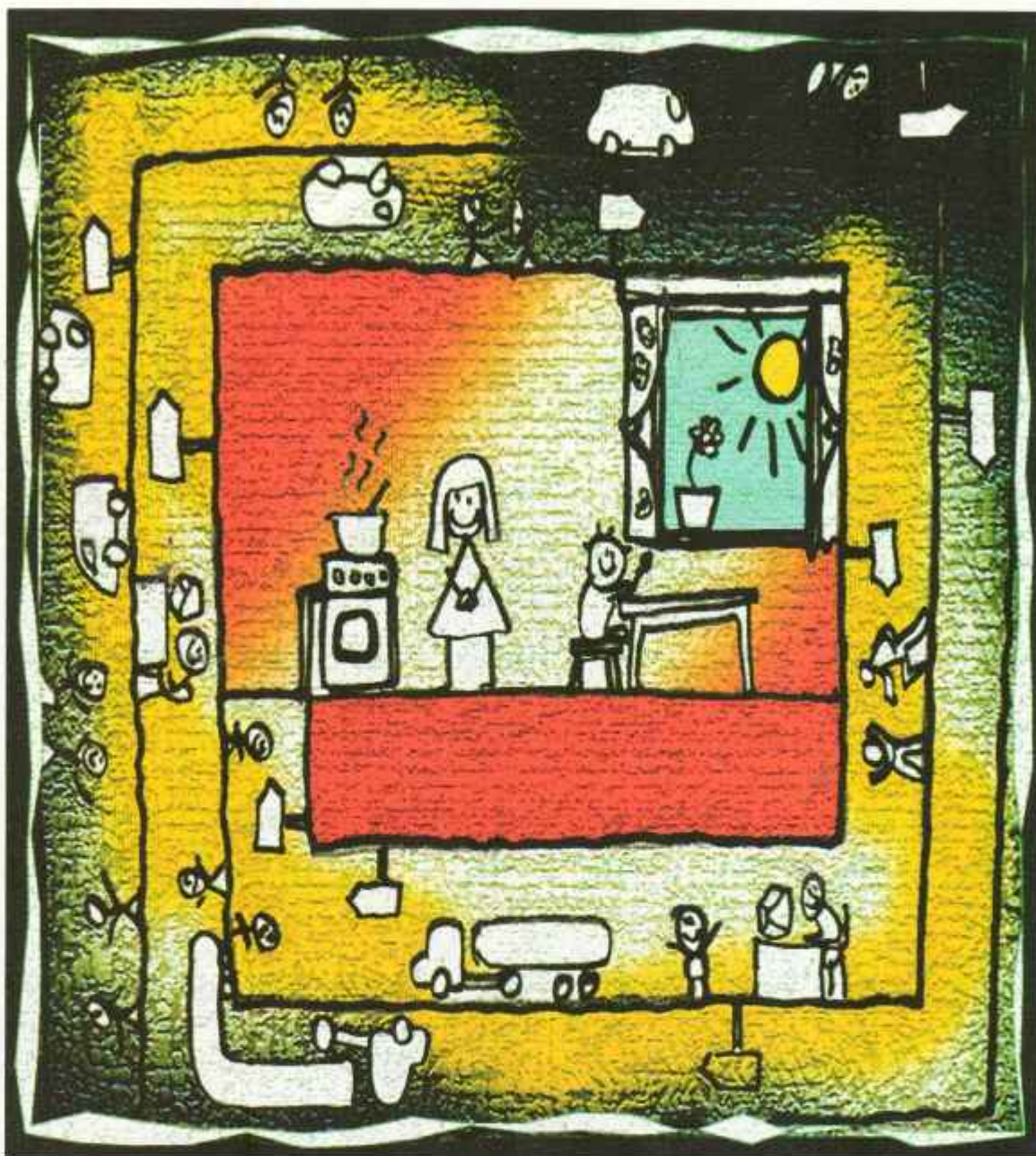
text: **Liliana Petruș**
foto: **Octavian Tîbăr**

Pentru ridicarea și coborârea velelor sunt necesari cel puțin 120 de oameni. Cel mai înalt și mai dificil post, dar și cel mai spectaculos, este „la rândunică”, respectiv la 38 de metri deasupra corăbiei. Un echipaj profesionist ridică velele cam într-o săptămână și jumătate. Marinarii fără prea multă experiență se chinuie aproape trei săptămâni.

Suntem pe țeavă.

10.200 de oameni. O rețea de 13.200 km de conducte și brânșamente de gaze.
625.000 de abonați. Peste 25 de ani de experiență și investiții în instruirea
și calificarea personalului, în dezvoltarea și îmbunătățirea rețelei de distribuție.

Și toate acestea cu un singur scop: confortul și siguranța dumneavoastră.

SC DISTRIGAZ SUD SA
BUCUREȘTI

S-a născut în 27 decembrie 1981 la Gherla, în județul Cluj. A terminat Liceul Economic din Gherla. De la vârsta de 16 ani a început munca de redactor la *Ziarul de Cluj*. În urmă cu două luni a apărut într-un talk-show la OTV și s-a certat în direct cu vicepreședintele PD, Liviu Negoită (pe care îl acuza de hărțuire sexuală) și cu Mihai Iacob, editorul ziarului *Curentul*, unde Laura era angajată. De atunci subiectul Laura Andreșan a explodat și au fost publicate zeci de articole cu dezvăluiri din ce în ce mai scandaloase. Într-un articol era menționat faptul că ar fi fost pusă de Mihai Iacob să întrețină relații intime cu diverși politicieni - printre care și ministrul Turismului, Dan Matei Agathon - în scopul obținerii de informații confidentiale.

Laura Andreșan – amenințarea
sexuală
a clasei politice

Presa a scris până acum mai mult „despre” Laura Andreșan. **Flacăra** oferă un interviu în exclusivitate cu „tânăra pasiune” a politicienilor români.

„Sufletul este al iubitului, t

– De la 16 ani ai intrat în presă. Ai nostalgia meseriei de ziarist, sau consideri că a fost doar o etapă trecătoare în drumul vieții tale?

– În nici un caz nu mă întorc la acea muncă. Nu mai pot și nu voi mai lucra niciodată pe bani puțini. Acum am o valoare, sunt un om care atrage audiența. La toate emisiunile la care am fost invitată, audiența a explodat, motiv pentru care mă voi lansa în televiziune.

– Tatonezi deja terenul?

– Există un proiect de emisiune care se numește *Sentințe cu Mata Hari*, înregistrat pe numele meu la O.S.I.M. (Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci), proiect pe care l-am negociat cu *Realitatea* și *OTV*. Eram la un pas de a-l aduce pe post, însă mi-a pus piedică însuși

sponsorul și producătorul emisiunii, care este un membru marcant al PSD-ului. Am mai multe proiecte în lucru; emisiuni cu anchete pe diferite teme și mi-ar plăcea să prezint o emisiune despre sex. Nu va fi una în care medici invitați vor vorbi despre ce se poate întâmpla dacă faci sex neprotejat. Pur și simplu va fi o emisiune despre sex, ce nu se va putea difuza înainte de 12.00 noaptea.

– Ai proiecte ambițioase...

– Stai că n-am terminat. Mai vreau să înființez o firmă de producție TV, un magazin de design vestimentar și o revistă mondenă cu mult sex. Până la sfârșitul anului, vreau să scot o carte în care povestesc cât de mult am fost afectată ca femeie de tot ce mi s-a întâmplat.

– De ce te apuci mai întâi?

– O campanie despre sexul protejat. Va conține o expoziție de fotografii foarte dure cu mine, care nu au intrat în pictorialul din *Penthouse*, și un show erotic pe litoral. Bani câștigați de pe urma acestei campanii vor fi donați unui spital unde sunt tratați bolnavii de SIDA.

– Dar tu când te mai distrezi?

– Înainte să încep campania voi pleca pentru câteva zile la Paris. Fără telefon, fără întâlniri de afaceri... relaxare totală. O să mă plimb și o să vizitez tot Parisul și o să-mi cumpăr enorm de multe haine.

– Ce s-a schimbat concret în viața ta?

– Acum sunt văzută ca o divă sexuală. Nu neapărat sexy, dar sexuală și îmi place că imaginea mea este legată de sex. De când am terminat cu ziaristica, stilul meu vestimentar s-a schimbat. Mă îmbrac mult mai adecvat vârstei mele, mai sexy. Înainte purtam numai taloare. Mă simt mai bine în pielea mea.

– Cultivarea unei asemenea imagini necesită cheltuieli mari. Cât cheltui lunar pentru întreținere?

– Mult. E foarte scump tratamentul cu electrozi pentru îndepărtarea celulitei, sau liftingul la sâni. Vreau să îmi măresc sâni. Tratamentul de lifting l-am și început, după care voi face și un implant cu silicon, probabil prin august-septembrie.

– Și cum te descurci? De unde-ți vin banii?

– Am un contract cu *Penthouse* pe un an de zile și continui colaborarea cu *Global Publishing Group*. Acum îmi vin bani într-o lună cât era salariul meu pe 6 luni. În plus, mai am eu sursele mele de venit, suplimentare.

– Adică?

– O divă sexuală are și alte surse de venit.

– Laura Andreșan are un iubit?

– Sunt îndrăgostită și mă simt implinită. Am găsit omul pentru care pot renunța la multe lucruri. Acest bărbat a reușit să împingă pe acea Mata Hari din Laura Andreșan. Înainte de el mă foloseam de bărbați pentru a-mi atinge scopurile. Cu el mă simt protejată, iubită. M-a învățat pentru prima oară să fac dragoste, nu sex.

– Cine e acest „semizeu“?

– Nu spun decât că este un om de afaceri, în vârstă de 36 de ani. L-am cunoscut acum două luni și de câteva săptămâni îl iubesc. La început s-a speriat de problemele mele cu PSD. De fapt, el credea că nu are loc între atâția politicieni.

– Imaginea ta de „divă sexuală“ nu-i zgârie orgoliul masculin?

– Dimpotrivă, se simte onorat. În Laura

Andreșan sunt două femei: una numai pentru iubitul ei și alta pentru toți bărbații. În această ultimă ipostază nu îmi dăruiesc inima, ci doar corpul. Aș putea spune așa: sufletul este numai al iubitului meu, trupul este al tuturor bărbaților.

– Te vezi căsătorită cu el?

– Eu nu mă pot vedea deloc căsătorită. Nu mă plictisesc în concubinaj, dar căsătorie nu vreau. Mă văd mamă, dar fără acte. Dacă rămân gravidă, voi naște copilul. Sunt o bună creștină și nu voi face niciodată avorturi.

Am dovezi puse
deoparte și sunt
gata să lovesc

rupul al tuturor bărbaților"

– Ce este adevărat și ce nu din ceea ce s-a relatat în presă? Dă-mi nume concrete ale politicienilor cu care ai întreținut relații sexuale.

– Cu Ioan Rus e adevărat. Alte nume nu vreau să dau. Cu Negoită a fost doar hărțuire sexuală, nu m-a avut. Deocamdată, spun doar un nume: Ioan Rus. Am mai întreținut relații sexuale și cu alți lideri din PSD, chiar și din PNL și din PD, dar nu dau nume acum. Nu e momentul.

– Nu ți-e frică de asemenea declarații?

– Mi-e frică pentru familia mea, pentru fra-

tele meu, pentru iubitul meu și pentru prietenii mei. Să îndrăznească cineva să le facă vreun rău. Am dovezi puse deoparte și sunt gata să lovesc pe oricine. Voi distruge pe oricine care îmi va răni în vreun fel pe cineva apropiat. Am luat legătura cu prietenii de-ai mei de la zădărnici să fie pregătiți să publice materialele scandaloase pe care le dețin.

– Care a fost relația ta cu Dan Matei Agathon, ministrul Turismului?

– Cu Agathon a fost doar o relație ziarist-demnitar. O singură dată i-am cerut sfatul

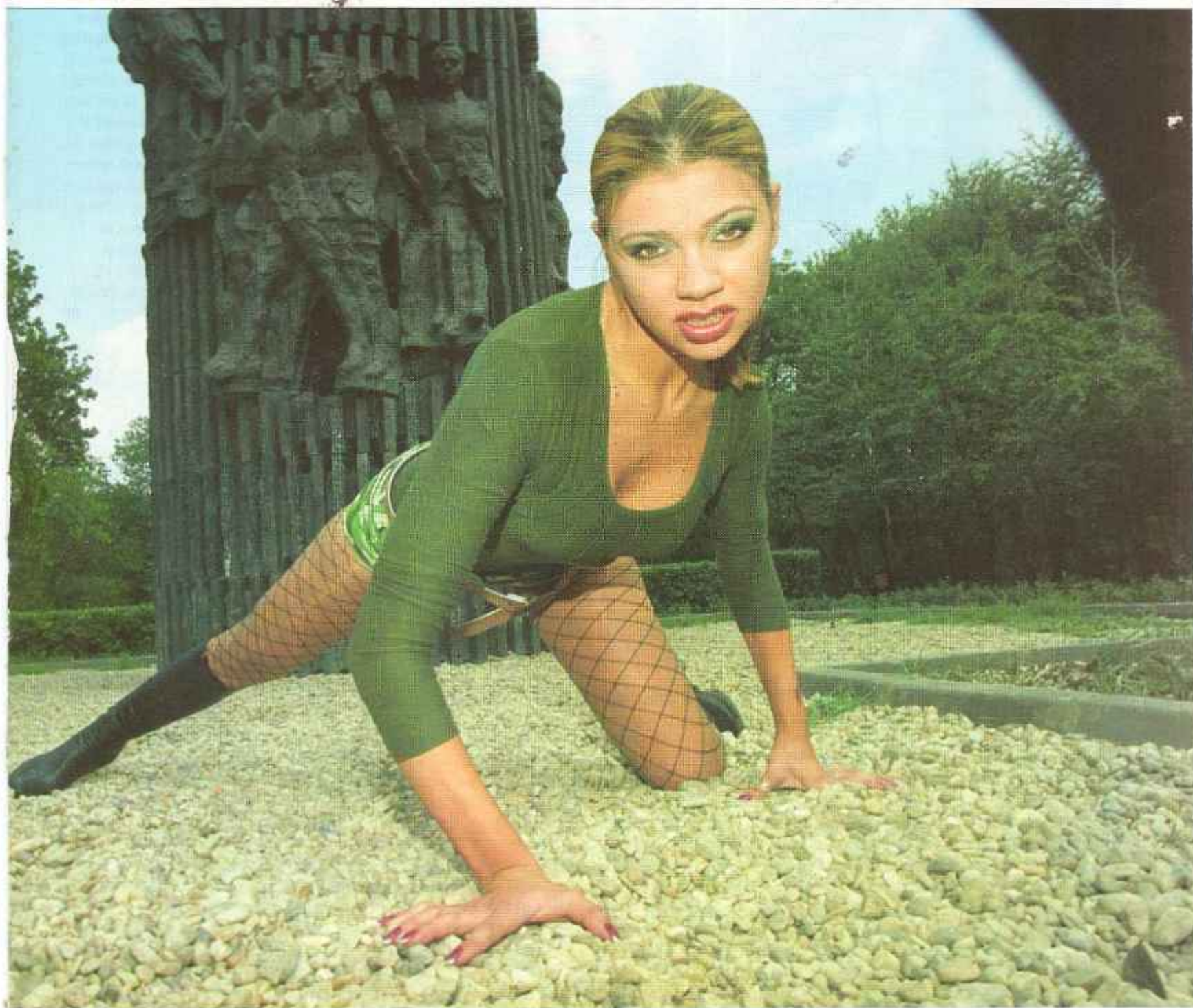
într-o problemă legată de turism. Nu s-a întâmplat nimic altceva. Nu am ieșit nici măcar în oraș, la o cafea.

– Cum te înțelegeai la pat cu Ioan Rus?

– Îi plăcea la nebunie sexul oral. Cum și mie îmi place asta, ne înțelegeam de minune. Un singur lucru mă deranja la el; era foarte egoist, deoarece îi plăcea doar să i se facă sex oral. El nu răspundea cu aceeași monedă.

interviul de Petru Ovidiu Epure

foto Octavian Tîbăr

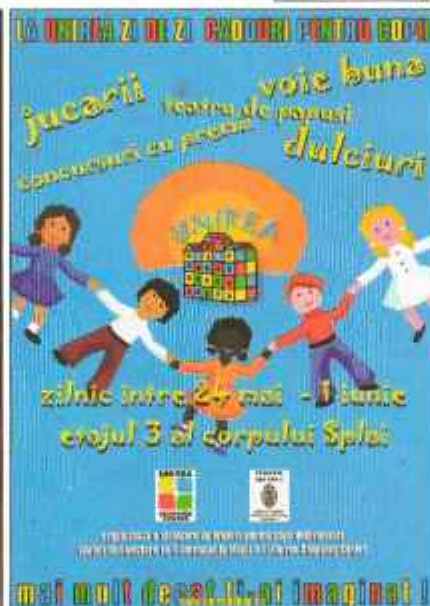
Ileana Lazariuc nu mai e singurică

A intrat în lumea modelilor când încă nu-și făcuse buletin de identitate. Acum, la vârsta de 20 de ani, Ileana Lazariuc este un manechin cunoscut. Cochetează și cu cinematografia, iar recent a intrat în atenția unor producători americani pentru un serial de 22 de episoade, turnat în România, cu actori români. Ileana este nedespărțită de Lily, prietena cea mai bună, și ea o componentă a dispărutei formație *Trinity*. Mai nou, frumoasele brunete și-au mai găsit ceva în comun. Amândouă au prieteni care le asigură „apărarea”. Ileana e de ceva vreme împreună cu Vlad Munteanu (21 de ani), fundaș dinamovist, iar prin târg se zvonește că Lily se întâlnește cu Stelea, portarul rapidist. Nu știm dacă, atunci când se văd, fetele se ceartă ca pe stadion, de știm, însă, este că încearcă, pe cât posibil, să-și ascundă relațiile. Din nefericire pentru ele, au tot fost văzute în compania fotbaliștilor prin diverse cluburi de noapte.

Dana Războiu
și-a găsit liniștea

Frumoasa știristă a TVR a terminat Facultatea de Psihologie din Timișoara. Încă din anul întâi a ajuns în televiziune participând la un concurs de divertisment. Norocul i-a surâs Danel și în viața particulară de când s-a îndrăgostit de „un om cu O mare”, cum spunea ea de câte ori era întrebată cine e fericitul. De la o vreme cei doi s-au decis să-și facă publică relația, astfel că, la reuniunile mondene, alături de Dana stă Ovidiu Brânzan, deputat PSD de Timișoara. Politicianul tocmai a divorțat, astfel că nimic nu mai stă în calea fericirii lor. Ovidiu e născut în 16 aprilie 1959 și este medic de profesie. Ei s-au hotărât să nu-și ascundă iubirea, deși sunt persoane publice și se expun bârfelor celor din jur.

Unirea celor mici

Unirea Shopping Center și B1 TV, sub auspiciile Primăriei Sectorului 3, celebrează 1 iunie printr-o suită de evenimente desfășurate în cadrul magazinului, la etajul 3, aripa Splai. Atât minorii defavorizați de la casele de copii, cât și cei care vin cu părinții la cumpărături pot asista la spectacole, se pot juca împreună într-un *Kid's Land* special amenajat și vor participa la concursuri de desen, compuneri sau mici întreceri sportive. Câștigătorii primesc cadouri de la *Tomy Toys*, *McDonald's*, *Best Computers*, *La Fourmi*, *Diverta*, *Bimbo*, *Arlechino*, *LCW* și *Fama Design*. Spectacolele sunt susținute de teatrele *Ion Creangă*, *Masca*, *Țândărică* și *Excelsior*, precum și de studenții *UNATC*. Maratonul dedicat copiilor se va încheia în data de 1 iunie.

Karateka Daniela Györfi

Daniela Györfi – vrea, nu vrea – rămâne în atenția presei. Ba-și deschide un salon de coafură, ba un site pe Internet, ba e suspectată de o relație secretă cu Adi de la Vâlcea. După o scurtă pauză muzicală, Daniela și-a schimbat și casa de discuri, astfel că a semnat un contract de management și impresariat cu *RBA*. Imediat după aceasta a și scos un *single* intitulat *Îmi pare rău*, care este o piesă dance destul de „cuminte” față de ceea ce a cântat până acum. Nu știm de ce îi pare rău Danielei Györfi, dar știm că de la o vreme s-a apucat serios de sport. Solista merge de mai multe ori pe săptămână la o sală unde „trage de fiare” și învață din greu arte marțiale. Atenție, ziaristi, ce mai scrieți despre Daniela, că acum scoate nuceag-uli!

EXIMBANK
ROMANIA

Eximbank a semnat un acord cu Raiffeisen Banca Agricolă

Eximbank și Raiffeisen-Banca Agricolă au semnat joi, 16 mai, un acord de colaborare prin care creditele de export acordate de banca austriacă vor beneficia de polițe de asigurare emise de Eximbank. Astfel, Eximbank va oferi serviciul de asigurare/reasigurare împotriva riscurilor de neîncasare a contravalorii exporturilor efectuate sau de neexecutare a contractului de export, pentru creditele acordate de Raiffeisenbank clienților săi, persoane juridice române.

„Guvernul României a alocat deja prin legea bugetului de stat, un fond de 100 de miliarde de lei, cu destinație specială, garantarea creditelor de export”, a declarat președintele Eximbank, Mariana Diaconescu.

Raiffeisenbank este prima bancă de pe piața românească cu care s-a semnat acordul pentru acest tip de serviciu oferit de Eximbank. Aceeași convenție este în curs de negociere și cu alte bănci comerciale românești, care și-au manifestat interesul de a colabora cu Eximbank pentru asigurarea creditelor de export.

„Acest instrument ne va ajuta foarte mult în activitatea de creditare și va reprezenta o nouă bază pentru creșterea volumului de credite acordate RBA, ținând cont de faptul că de la preluarea Băncii Agricole, fondul de credite s-a dublat, ajungând la 40 de milioane de dolari”, a declarat președintele RBA, Steven van Groningen.

Eximbank a lansat, la începutul acestui an, polițele de asigurare pentru garantarea creditelor acordate exportatorilor, având la dispoziție fonduri alocate de stat. Riscurile asigurate de Eximbank sunt de natură comercială și/sau politice ce țin de debitorul extern sau de țara acestuia, precum și de nerambursarea creditului și de neplată a dobânzii, ca urmare a nerealizării sau realizării necorespunzătoare a contractelor de export. Scopul principal al acordurilor de acest tip îl constituie impulsivitatea exporturilor de produse și servicii românești, indiferent de banca comercială prin care acestea se derulează.

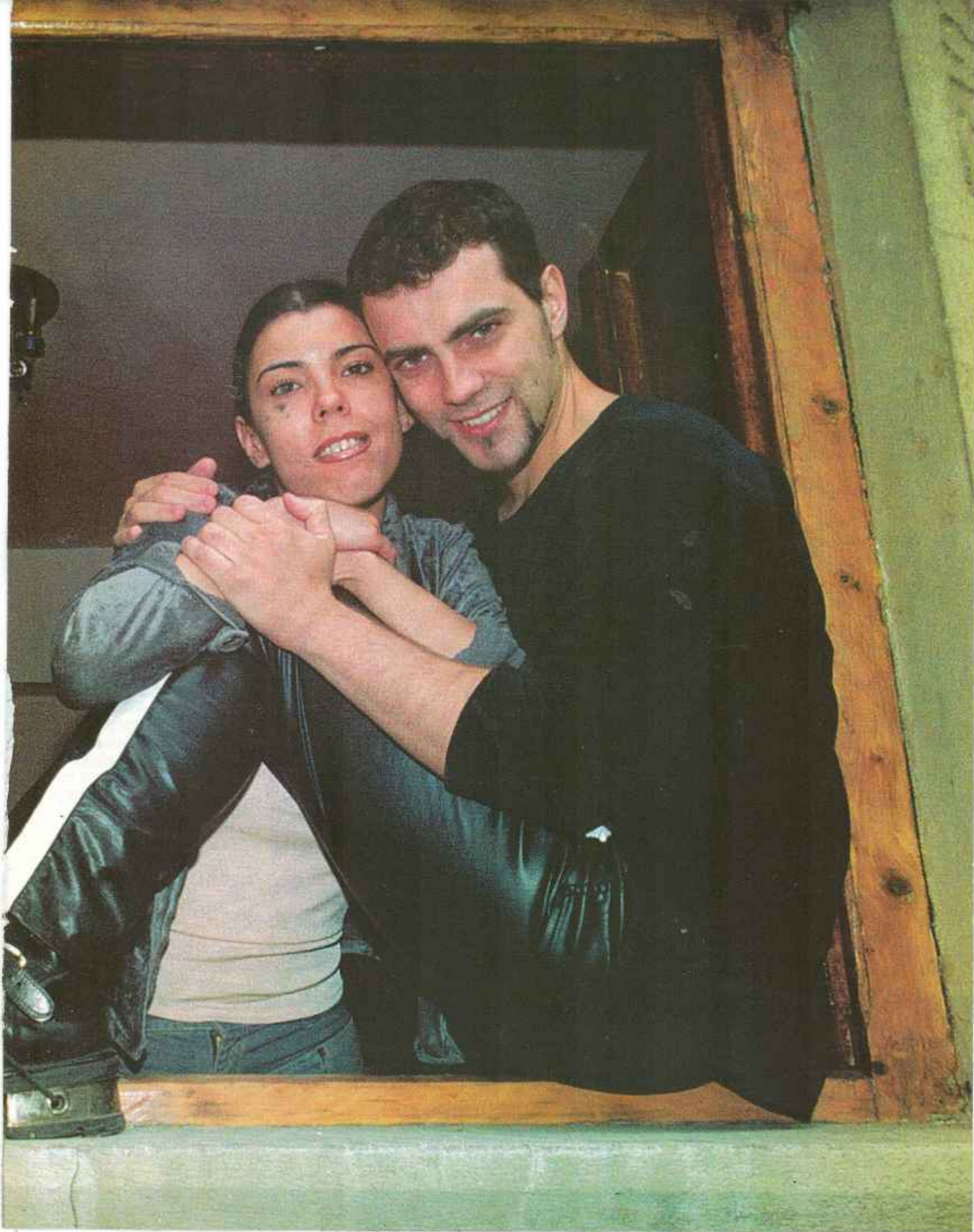

Oltin, Draga și miliardul

Tudor Oltin Hurezeanu a câștigat miliardul!

Pentru unii a fost o mare surpriză: păi, Oltin face modelling, a fost și stripper... Acest tip de mentalitate trebuie spulberată. Oltin ne demonstrează limpede că preocuparea pentru trup, pentru frumos, ori pentru bucuria sexului nu este deloc dăunătoare strălucirii minții. Doar ni se spune asta de milenii...

Sediul companiei *TeamMedia* este o casă frumoasă, veche, cu brad înalt și trandafiri. Tot aici mai e un mediu: câteva păsărele, în căușă lor atârnată cu grijă de capac. Mai sunt și multe-multe ghivece mici, cu flori care urmează să fi plantate. De toate acestea se ocupă Oltin și prietenii lui. Ei, prietenii, doi tineri și ei înalți, și ei frumoși, așteaptă interviul cu interes. „Că e un om foarte complicat, are un tip de gândire foarte specială. Povestea cu striptease-ul e un nimic pe lângă ce e cu adevărat Oltin!” Cum să nu dai crezare prietenilor? Mai ales când apare Oltin, cu Draga lui. El, strălucitor, frumos, ușor timid. Ea, gureșă, simpatcă, mult mai hotărâtă. Amândoi foarte prietenoși și foarte îndrăgostiți.

Oltin: Îmi place frumusețea, nu sexul

▼ Care e filosofia ta?

– Există un concept, *shin-tai-waza*, care se referă la legătura dintre trup, spirit și tehnică, dar tehnică în sensul de minte. Pe mine mă interesează armonia, de fapt. Încerc să realizez armonia în fiecare moment. Am și găuri negre, și tenebre, dar acum mă bucur că le simt mai puțin influente. În adolescență am fost mai tulburat, dincolo de explicațiile psihologice, cum că la adolescență asta li se întâmplă tuturor. Bine, n-am suferit de complexul lui Oedip, n-am vrut să-l omor pe tata, dar ne certam foarte des, a greșit și el, am greșit și eu, foarte mult... Dacă e să mă gândesc la ceva ce mă preocupă foarte mult, aceea e libertatea. Libertatea în orice sens. Nu suport necesitățile de nici un fel. Dacă e să fac așa, o schemă simplă, eu consider lumea asta materială o stare decăzută, nu-mi place domnia necesității. Și asta, în ideea limitării pe care ne-o impune corpul, care e o unealtă. De aceea, pentru a nu intra în stări conflictuale, caut armonia.

– Și ce anume te pune în armonie cu tine, cu ceilalți, cu universul?

– O viziune mai largă, Dumnezeu, și dragostea... (își caută cuvintele, pare nemulțumit, nu, nu, dragostea nu poate fi atât de mult...) Dragostea este o calitate, dar Dumnezeu este mult mai mult. Iubirea este o cale de a ajunge la Dumnezeu, și asta îmi este mie mai la îndemână...

– Și a gândi este o plăcere, nu? Poți s-o pui alături de plăcerea de a face dragoste?

– Da, dar gândul se poate pierde în speculații care nu ating cauza primă. Eu nu mă bazez prea mult pe raționament. Eu mă folosesc de rațiune ca de un instrument, sunt o fire eminentemente speculativă. Rațiunea în sine nu îmi oferă neapărat satisfacții. Vreau alte căi! Transcendent, immanent, în general în *zen* sunt și alte concepte care spun că nu poți atinge prin rațiune o anumită înțelegere mai largă sau mai cuprinzătoare, sau să fii una cu universul.

Mie îmi place *zen*-ul, dar mai degrabă mă consider un liber-cugetător creștin. Cel mai mult îmi place Berdiaev, dacă e să-l iau așa, ca și cărbă permanentă... Lucrarea mea de licență a fost despre pace, se cheamă *Drumul păcii de la Kant la Titulescu*. Despre pacea universală. Mi-am făcut lucrarea în filozofie, pentru că, sincer să fiu, am cam fugit de Drept, m-am strecurat...

– Ai de gând să profesezi?

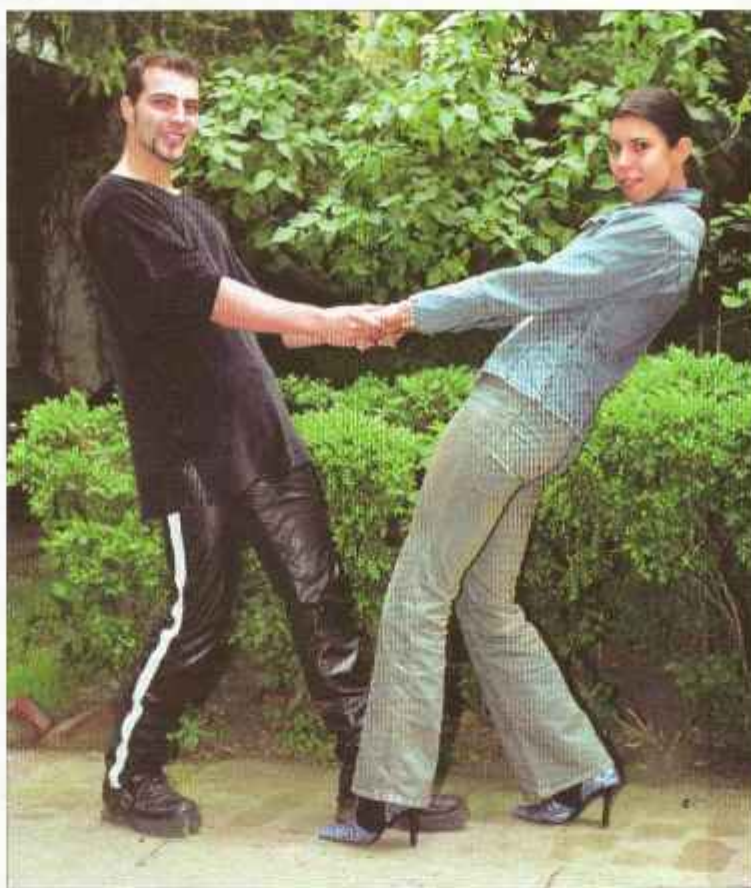
– Nu.

– Atunci de ce l-ai făcut?

– Ca să... fac o facultate, (râde) din punct de vedere practic. Dar m-a interesat de ce au oamenii nevoie de legi.

– Și ai înțeles?!

– Nu prea. Probabil că avem nevoie de ele pentru că suntem încă într-o stare primitivă. Oricum nu-mi place natura umană legată de legi. Mi-ar plăcea mai mult ca societatea să funcționeze pe baza imperativului moral. Chiar și atunci când societatea nu crede în ceva superior acestei lumi... Probabil că natura umană e mai profundă decât acest tip de determinare. Nu fă aia, fiindcă te duci la puscărie... Gândirea asta trebuia să fie demult depășită. Tocmai din cauza asta nu-mi place domnia necesității. Dar ea există, și nu o neg. La fel cum nu neg că există răul în lume. Îl cred pe Dostoievski când spune că „oamenii l-au creat pe Diavol după chipul și asemănarea lor.”

Dar mai cred cu tărie că în orice om există o fărâșmă de divinitate.

– Dar cum e cu frumusețea? Să nu-mi vorbești despre categorii estetice..

– A, păi, nu mă uit la o femeie frumoasă pentru că, așa cum ar spune antropologii, ea reprezintă o chemare sexuală, pentru că ar fi un exemplar solid din punct de vedere genetic, ori pentru că ar fi fertilă... Mie-mi place frumusețea, nu sexul.

– Cum a fost concursul?

– Iar tu mi s-a părut o gazdă bună. E clar că oamenii care se duc acolo sunt apăsați de lipsa banilor și se duc așa, oarecum umili, cu acea strivire a românului de secole că se duce undeva să i se dea ceva. De-aia sunt speriați, mulți dintre ei.

– Ai folosit banii ăștia?

– Nu i-am primit încă! Urmează. În 60 de zile de la difuzarea spectacolului. Probabil că-mi vor face plata în ziua a 60-a, după cum lucrează companiile românești. Da, m-am gândit ce-o să fac cu ei. Voi călători, voi avea grijă să-mi asigur un venit constant. Prietena mea se va ocupa mai mult de bani, ea știe mai bine... N-o să-i joc la bursă, în niciun caz, dar probabil că voi mai investi ceva aici (compania...) Scoatem o revistă, *Accept*.

– De ce ai făcut striptease?

– Striptease-ul a fost o experiență. Eu am fost mai degrabă golan..., nu în sensul de infractor. Sunt un om timid, și asta am făcut-o în primul rând ca să-mi demonstrez mie că pot să o fac. Îmi place foarte mult un aforism al unui mare-mare maestru în arte marțiale, care spunea că victoriile cele mai mari sunt acelea în care ne învingem pe noi.

– Acolo era slăbiciunea ta?

– Sunt mai multe, dar asta era cea mai vizibilă și mai... mai succulentă. Are legătură și cu esteticul, din punctul meu de vedere. E foarte legat de sexualitate, e adevărat, dar pentru mine e mai important aspectul estetic. Eu nu sunt talentat, ca dansator, eu nu am ritmul în mine, eu sunt o fire armonică. Și

muzicile care îmi plac mie sunt armonice: muzica simfonică și metalul.

Este metalul armonic? Da, ca structură este armonic. Nefiind un dansator talentat, eu eram cel din gașcă de care se cam râdea. Dar a mers, un an și ceva. M-am plictisit, am văzut că nu prea mai e nimic nou de făcut acolo... Scopul pentru care am făcut acest lucru a fost atins. Îmi mânca prea mult timp și banii erau cam puțini.

▼ Cum v-ați cunoscut?

El: Pe Draga am cunoscut-o anul trecut, prin martie. M-a văzut la Mircea Badea, era pe 9 martie. A doua zi ne-am întâlnit la un club, pur și simplu am dat unul peste altul. Mi-a zis: „Bună, eu sunt Draga, mi-a plăcut foarte mult ce-ai zis, bineînțeles, nu mă așteptam de la un stripper. Ha, ha, ha!” Am plecat de acolo, era foarte multă lume, n-am apucat să-mi iau la revedere.

Ea: L-am văzut la televizor, am simțit ceva, nu pot să spun ce. Am simțit că asta e omul! Din ce vorbea, din cum vorbea, din tot. Și vorbea despre un subiect care pe mine nu mă interesează, despre striptease-ul masculin. Am recunoscut la el multe din expresiile mele, din gândurile mele, pentru că el are așa un talent de a porni de la un subiect și de a extrapola și de a face fel și fel de conexiuni, că discuția devine foarte interesantă. A doua seară, într-un club aglomerat, m-am trezit nas în nas cu el. Am văzut cum s-a materializat, sub ochii mei. A fost și surpriză, și bucurie. Dar eu eram cu un grup de prieteni, el era cu un grup de prieteni... M-am tot uitat, n-a mai venit, și mi-a părut rău.

Dacă ar fi fost un deștept urât, te-ai mai fi apropiat de el?

– Și dacă ar fi fost desfigurat, l-aș fi iubit. N-are nici-o legătură cu faptul că e frumos. Nu asta a fost primul lucru pe care l-am remarcat, nici al doilea și nici măcar al treilea. Cred că abia după câteva zile mi-am dat seama ce bine arată. Iar în plan filozofic, noi avem dispute ideologice destul de dese. Avem concepții diferite despre moarte, despre existența unei alte lumi... Eu eram foarte sigură în privința acestor lucruri, dar acum sunt derutată. Eram sigură de nihilismul meu până l-am cunoscut pe Oltin. Poate acum încep să se producă unele modificări și în mine, dar greu. Între doi oameni care cred cu tărie în anumite lucruri, mai ies și scânteii. Polemizăm verbal...

– Ce a schimbat el cu adevărat în tine?

Ea: M-a făcut să mă iubesc pe mine, mi-a dat încredere și speranță. De fapt, asta își propune el cu toată lumea. Nu programatic, nu au fost presiuni, doar prin faptul că există și că e omul care e. A fost ceva foarte discret și foarte plăcut, ca înțelegerea lui prezență. E exact ceea ce îmi trebuia.

Cine este ea

Draga Stoianovici e pe jumătate sârboaică, după tată. A terminat Limbi Străine și acum e traducătoare. Traduce o carte de filozofie a moralei, **De la stimă la deferență**. Mai întâi, la Draga l-a atras, probabil, vocea. Apoi a înțeles cu totul și cu totul că o iubeste.

Ea e cea care l-a abordat. Oltin n-a făcut nicio dată primul pas, el e nesigur, de obicei se teme să nu fie respins. Dar s-ar pune problema ca Oltin să fie vreodată respins? Nu s-ar zice... Ei, vedeți ce bine că n-a avut nicio dată inițiativa?

E-o bogăție, dragostea

Nu știu dacă și eu am schimbat ceva la el, poate l-am mai domolit...

El: Sunt mai atent, mai punctual, sunt mai sensibil la viața casnică.

Ea: S-au făcut niste ajustări la viața de cuplu.

El: Eu trăiesc destul de mult în alte sfere, mă rup foarte ușor de realitate, uit că oamenii au și alte probleme...

Ea: Eu sunt mult mai legată de materialitatea lumii, sunt mult mai ancorată în realitate decât el.

El: Eu nu le ignor, dar nu vreau să-mi construiesc viața pe coordonate sociale. Dar noi doi avem o relație absolut liberă.

Ea: Prietenii lui sunt și prietenii mei și invers, totul curge de la sine. Tot ce facem, facem împreună, pentru că avem preocupări comune. Ne plac aceleași lucruri, mergem la film împreună, mergem la teatru împreună, ne plimbăm. Sport nu facem, la sală nu mergem împreună. Spre marea mea rușine, deși mama mea este profesoară de sport, eu prefer să stau în fața calculatorului. Aș vrea să ne luăm role, că-s hazoase.

El: Astea le trecem la capitolul **loisir**, nu pot fi considerate drept sport.

– Tu o să chivernisești banii, nu?

Ea: El așa zice. Și până acum, n-au fost nici banii mei, nici banii lui, au fost banii noștri. E adevărat, eu știu ce datorii mai avem...

El: Ea a avut oricum mai mulți bani ca mine...

– Ai fost mândră când l-ai văzut câștigând?

Ea: Am fost foarte mândră. Eu știam ce fel de om este, asta a fost mai mult o recunoaștere în ochii celorlalți, pe care el n-a vânat-o neapărat. El nu umblă după victorii, este foarte împăcat cu el însuși.

El: Îmi este de ajuns să știu că pot, dar uneori nu sunt destul de sigur pe mine, și atunci îmi trebuie anumite încercări, obstacole, examene, prin care să-mi demonstrez.

Ea: Mi s-a umplut inima de bucurie. Pentru mine nici n-a fost așa o mare surpriză.

El: Ei, n-a fost chiar ușor, puteam să mă blochez...

interviul de **Gia Iova**
foto **Octavian Tîbăr**

Cine este el

Părinții lui Oltin sunt olteni, se înțelege. „Tata e un fel de șoarece de bibliotecă și acum, la 72 de ani. (M-a făcut la 45 de ani, am fost ultima încercare...) El vine dintr-o familie de mici boieri de țară, de care este foarte mândru. Satul tatălui meu e la 17 km de Vladimiri, unde s-a născut Tudor Vladimirescu. De-ai mi-au spus Tudor.” Copilăria lui Oltin s-a petrecut printre cărțile de istorie ale tatălui. Mai întâi a dat semne că-i place zoologia. După dese vizite la Muzeul Antipa și la Grădina zoologică, văzând prima dată o vacă, la țară, a zis: uite zimbrii! Mai apoi a prins gust de citit. „Îmi plăceau legende, mințile popoarelor,

poveștile cu Roland, Cidul... Cel mai mult îmi plăceau grecii, perioada lui Alexandru Macedon în special, celtii, germanicii. Pe romani i-am iubit mai puțin, pentru că nu sunt foarte bine structurați și mie îmi place structura și disciplina. Nu-mi plac neapărat popoarele cuceritoare, doar cele cu o mai mare chemare spre libertate. De aceea îmi plac atât de mult celtii. Chiar și scitii, despre care se știe atât de puțin.” La începutul liceului a devenit rocker. În principiu, vrea să plece, cu iubita lui, din România. Citește cu plăcere Umberto Eco, Dostoievski, Ernesto Sabato, Paulo Coelho. Sportul și artele marțiale l-au atras mai ales prin filozofia zen. Acum nu le mai practică în mod constant, dar e pătruns de spiritul lor.

Fuego a înregistrat două videoclipuri în 24 de ore

În primele zile ale lunii mai a început difuzarea unui nou videoclip al lui Fuego. Melodia se numește *Mândruța* și este puțin diferită: *etno-latino*. Deocamdată, Fuego este primul care a încercat o astfel de combinație. Filmările au avut loc în Slănic Prahova, la „Grotă Miresei” și au durat o zi. Chiar din noaptea următoare a tras cel de-al doilea videoclip, care a intrat în difuzare după trei săptămâni, odată cu noul album – *Poveste de iubire*. Astfel, în 24 de ore a filmat două videoclipuri. Totul a decurs minunat până a doua zi, când a căzut la pat.

Aventurile lui Fuego nu se opresc aici. După ce în urmă cu un an a cucerit publicul din Rusia la festivalul de la Minsk, clasându-se pe locul 3 din 24 de țări participante, anul acesta Fuego este reprezentantul României la festivalul din Slavonki Bazar – Belarus ce se va desfășura în luna iulie. Fuego va cânta *live* două melodii, o piesă în limba română, aleasă din repertoriul său, iar cealaltă în limba rusă, aparținând unui compozitor rus. Fuego va fi acompaniat de o orchestră compusă din 100 de instrumentiști.

Die Goldenen Zitronen, în România

S-au înființat în vara lui 1984 în Hamburg. Este timpul stilului *Hard-Core*, dar și al renașterii psihedelicului. Se îmbracă în toate cât mai *kitsch*: pija-male, pantaloni evazați în culori oribile, geți cu ciucuri, pantofi de fotbal, fustanele scoțiene, bluze din nylon ș.a.m.d. Acum toate companiile majore de înregistrări le bat la ușă. Până și revista *Bravo* îi solicită cu disperare pentru a ocupa locul lăsat liber de

îndrăgita formație *Die Ärzte* (Medicii) care s-a desființat. Atitudinea celor de la GZ rămâne de neschimbat – este cea a unei trupe independente. Interesant este că videoclipul *Wir Einverstanden Sind* („Pentru că am fost de acord”) cuprinde imagini filmate în București, astfel că *Die Goldenen Zitronen* s-au întors acum în România pentru un mini-turneu de cântări prin cluburile din București și Cluj.

Cristiana Răduță debutează în muzică

Iată că artiștii români se implică din ce în ce mai puternic în lupta antidrog. Se poate întâmpla ca, la un moment dat, aceste campanii să nu mai fie subiecte interesante pentru presă. Faptul că în luna mai a început *Turneul Muzica AntiDrog* riscă să fie trecut cu vederea. Dar când inițiatorii și protagoniștii acestui proiect sunt *3rei Sud Est*, *Animal X* și – mai ales – Cristiana Răduță, se cer amănunte. Iată pe scurt despre ce este vorba. Sunt incluse spectacole în 34 de orașe ale țării, concertul final având loc la București, în 14 iunie. Acest turneu marchează și debutul în muzică al actriței Cristiana Răduță, care își lansează un album ce-l poartă numele. De asemenea, formația *3rei Sud Est* își lansează noul album *Top*. Regizorul artistic al turneului este nimeni altul decât Florin Călinescu, intrat într-un con de umbră în ultima vreme.

text de Petru Ovidiu Epure

deltarfi
ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ
350 JURNALIȘTI
50 ȚĂRI 93.5FM
ASCULTĂ CE MICĂ E LUMEA

prima

**Dai un banc
da' stai în fața!**

**BANG
SHOW**

**Sâmbătă, ora 21:00,
românii se distrează românește!**

„Iubirea nu ucide, drogurile da“ este sloganul sub care Jojo și-a lansat, la selectul Club al Diplomaților, noul single, însoțit de un videoclip. Acestea fac parte dintr-o amplă campanie antidrog finanțată de casa de producție belgiană Away Press International. Otrava mea a fost înregistrat în trei limbi (română, franceză și engleză) și poartă semnătura unei case de discuri nou apărute: Jo-Records, în care asociați sunt Jojo, Ileana Totanji și Bogdan Jianu (impresarul trupei Sexy). CD-ul are forma unei... inimioare roz, iar Jo-Records a pus la dispoziție un număr de 500 de bucăți care au fost împărțite la prieteni și presă. Casa de discuri va avea 20% din vânzările de afară și 50% din cele din România.

Jojo globetrot

Trebuie să admitem faptul că, după videoclipul de anul trecut din Anglia, micuța blondă a fost în atenția presei nu pentru realizările în show-biz, ci ca personaj principal în diverse scandaluri și bârfe. Această revenire este binevenită în cariera, încă la început, a Cătălinei Alexandra Ionescu (numele din buletin al simpaticei Jojo).

„Jojo și-a luat foarte în serios rolul. A filmat și la ora 3 dimineața, repetând fără oboseală până la atingerea perfecțiunii. Timp de peste o săptămână, cât au durat înregistrările (la Bruxelles) nu a ieșit la plimbare în oraș, mânca pe fugă câte un sandwich în studio și nu a fumat nici măcar o țigară. A avut în permanentă alături profesori de limba engleză, franceză și chiar română, pentru dicție”, ne povestește Ileana Totanji, impresara și cea mai bună prietenă a lui Jojo.

După lansarea din România, Jojo și Ileana au plecat într-un turneu european de promovare (casa de discuri belgiană a pus la dispoziție un buget de lansare de 50.000 USD). Belgia, Grecia, Turcia, Ungaria și Spania sunt câteva din țările vizate de

Jo-Records. Solista și-a întrerupt turneul pentru un drum la Festivalul Filmului de la Cannes, unde a făcut cunoștință cu vedetele din lumea cinematografiei europene. La Cannes a avut rezervat un apartament luxos la un hotel de cinci stele și o limuzină cu șofer la dispoziție pe toată durata șederii, adică o săptămână. Într-una din seri, Jojo și Ileana au fost invitate în luxoasa discotecă Jimmy's, acolo unde Ricky Martin nu a fost primit (nu avea ținută regulamentară: era îmbrăcat în blugi).

Jojo a declarat în repetate rânduri că planulește să fie actriță de film și acest drum este primul pas... sau al doilea, dacă punem în calcul și invitația la Monaco de acum o lună de zile. Jojo a fost la „Balul Trandafirilor”, organizat de Fundația Prințesei Grace.

Presa din România a cam ignorat această nouă imagine a lui Jojo, ba chiar se încearcă, de către unele publicații, revenirea la personajul **Jojo = scandal**. De această dată, Cătălina e hotărâtă să riposteze. În plus, după prima zi de difuzare pe un post de televiziune muzical, CNA a sistat

Castingul pentru single a avut loc în cinci țări europene, la preselecția din România au participat Jojo, Delia (N&D) și Micky (K'pitaș). Charles Verpooten nu a stat prea mult pe gânduri – Jojo a fost favorita! Criteriile au fost simple: figură angelică, talent actoresc (Jojo e o studentă apreciată la actorie, la clasa Virgil Ogășanu din Universitatea Hyperion) și – nu în ultimul rând – să nu aibă fite de vedetă consacrată. „Nu oricine ar fi acceptat să fie eroina unui videoclip care prezintă povestea unei fete frumoase și cu stil, la început, și care decade din cauza drogurilor până la a muri în mizerie cu o supradoză de heroină. E greu să convingi un star feminin să accepte un asemenea rol”, ne-a explicat Jojo pretențiile belgienilor.

ter

videoclipul pe motiv că într-una din imagini artista prizează cocaină. Le amintim domnilor de la CNA că mesajul spotului este foarte vizibil antidrog și acest lucru nu putea fi sugerat dacă artista s-ar fi plimbat pe malul mării, să spunem.

Presa străină are o altă viziune asupra ascensiunii lui Jojo și cotidianul cu cel mai mare tiraj din principatul pe care ea îl vizitase – *Monaco Matin* – a relatat pe larg acest eveniment, articol în care fotografia lui Jojo era mai mare decât cea a prințesei Stephanie de Monaco și cea a creatorului de modă Karl Lagerfeld, româncă fiind așezată pe frontispiciul paginii. Printre invitați au mai fost: prințesa Caroline de Hanovra, prințesa Stephanie, baroneasa Elisabeth-Ann de Massy, Karl Lagerfeld, Ringo Star, însoțit de cei doi fii, prințul Serge al Iugoslaviei, Ursula Andress, Miss Belgia și mulți alții.

text **Petru Ovidiu Epure**

foto **Octavian Tibăr**

galeria **Ileana Totanji**

Ce-i place și ce nu-i place unui corespondent CNN

Fidji, în vârstă de 28 de ani, este corespondent special CNN, face parte din staff-ul de conducere al casei de discuri *Away Press International* și este prietena lui Charles Verpooten. Se află pentru a treia oară în România, prima dată ne-a vizitat țara la începutul anului, în februarie.

– **Ce impresie ți-a făcut România?**

– Îmi plac oamenii... sunt eleganți, au stil și bun gust, sunt sociabili și politicoși, iar mâncarea este foarte bună. Aveți foarte multe talente și femei frumoase. Sfătuiesc producătorii să investească mai mulți bani pentru a scoate produse de calitate.

– **Dar presa din țara noastră cum ți s-a părut?**

– M-au cam dezamăgit ziaristii. Presa este destul de dinamică, dar prea se caută scandalul ieftin: adulter, divorț, operații estetice, fiind ignorate articolele dezvăluitoare și demascatoare de interes social-politic. Am fost dezamăgită de cum se comportă ziaristii la o conferință de presă: se pun prea puține întrebări.

Ileana Totanji și Fidji la o conferință de presă pentru lansarea ultimului album Jojo.

„Îmi place viteza!”

Horia Brenciu s-a apucat de curse

„La 100 km la oră, la 180, 190 cu cât merg eu de obicei... Adică nu, nu e bine să spun asta. La peste 100 de km la oră, pomii, florile, găzele sunt foarte frumoase. Ei, bine, când te urci într-o mașină care depășește 200 km la oră, atunci... insectele dispăr, toate se dilată, ca într-o navă spațială care atinge viteza luminii.”

- Ți-ai descoperit o nouă pasiune, cursele de mașini. Cum a început?

- În primul rând, ca să ne înțelegem foarte clar: sunt un simpatizant foarte puternic al vitezei, dar nu voi încălca niciodată legislația rutieră. Polițiștii pe care i-am întâlnit, și cei care m-au iertat, și cei care m-au muștruluit, mi-au rămas prieteni și amici. Nu sunt omul care se întrece cu propria mașină, noaptea pe Magheru, dar îmi place să văd o cursă de mașini. Industria curselor de mașini se impune din ce în ce mai mult. Recent am fost la raliul de la Râșnov. Mi-ar fi plăcut să fiu copilul, însă era o cursă liberă, de coastă, la care nu este nevoie de copilul.

- Stăpânești deja un limbaj de specialitate...

- Încerc să stăpânesc mai multe lucruri, dar aș vrea să cunosc și un limbaj tehnic care să-mi permită înțelegerea mai bună a unei mașini de curse. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu copilul, pentru că pilot voi fi peste 20 de ani când îmi voi construi eu o mașină cu adevărat puternică. În orice caz, vreau să înființez o asociație a vedetelor care simpatizează cursele de mașini.

- Dar tu ai urcat vreodată la bordul unei mașini de curse?

- Acum, la Râșnov, a fost prima dată când m-am urcat într-o mașină de raliu. Era înainte de cursă și Edu (Eduard Stan) m-a invitat la o probă. Toți mă priveau cu un rânjel când m-am urcat în mașină. Se așteptau să vomit sau să țin. Am plecat ca din pușcă, iar la sfârșitul „plimbării”, am coborât din mașină zâmbind și hotărât să repet experiența.

- Tu ce mașină conduci?

- Este o mașină pe care am cumpărat-o la începutul anului. Foarte frumoasă și foarte ascultătoare. Este un Volkswagen Golf 4, mai potrivită nervilor mei. Înainte am avut o Toyota 4x4, care era nervoasă rău și atunci deveneam și eu nervos. Un mare avantaj al acestei mașini este că umblu la rezervor la un interval de o săptămână și chiar mai mult. Asta este o adevărată plăcere.

- Am vorbit de mașini. Hai să vorbim acum de femei. Ai găsit-o? O cauți?

- Sunt un om cărui îi place să creadă că într-o bună zi o să-și găsească o parteneră de viață.

- Acum e cineva în viața ta?

- Da, mașina mea. Este femininul cu care în clipa de față mă întâlnesc cel mai mult în timpul zilei și o părăsesc în timpul nopții în fața casei. Îmi este foarte fidelă și mă bucur că o am. Gândurile mele uneori se îndreaptă și spre alte mașini, dar ea îmi va rămâne prima iubire și prima afecțiune.

- Cât cheltui pe lună pentru haine?

- Anul acesta am redus cheltuielile. Am făcut câteva investiții și acum încerc să mă pun la punct cu datoriile pe care le am. Mașina și mutarea în noul apartament la care muncesc de un an și jumătate m-au costat destul de mult. Îmi cumpăr hainele de la o singură firmă, care îmi satisface gusturile vestimentare, este vorba de Foxxy.

- Ești preocupat de siluetă?

- Carnea e un *perpetuum mobile* în alimentația mea. După ce fac excese, mă duc la sala de gimnastică. Fac o tură de bazin și mă gândesc: asta e un mic, mai fac o tură, s-a mai dus un mic, mă duc la saună și zic: asta-i friptura.

- Ai fost tentat vreodată să consumi droguri?

- Droguri, niciodată. Țigări obișnuite am fumat, m-am lăsat. Acum fumez când mă bate Mikey la table, fumez de nervi. Sunt un persuasiv jucător de table, joc numai în weekend. Stilul meu de jucat table supără pe foarte mulți. Este, ca orice lucru pe care-l fac eu în viață, un spectacol. La table există un risc pe care eu mi-l asum și nu am câștigat niciodată. Dar încerc să câștig de fiecare dată.

- Ți faci singur piața?

- Îmi place să mă duc în piață să-mi cumpăr flori, legume, fructe. Lumea de la piață începe să țipe, când mă vede: „Și eu sunt talentat!” și încep toți să danseze sau să cânte. Nu mi se dă peste mână dacă gust o nucă sau fur un măr.

Interviu de **Petru Ovidiu Epure**
foto **Octavian Tibăr**

Rita Mureșan

crede în paranormal

O săgetătoare convinsă, Rita este născută pe 23 noiembrie 1972, la Breaza. Este căsătorită și are două fetițe: pe Rebeca de 5 ani și jumătate și Gloria, de 2 ani și opt luni.

– Cum arată o zi din viața ta?

– Dimineața mă duc la școala de șoferi; apoi merg la atelier; spre seară ajung acasă, unde mă joc cu fetițele și din când în când merg la film în oraș, sau la restaurant cu prietenii.

– Ți-e frică de examenul de șofer?

– Puțin, de examenul scris. Sunt prea multe infracțiuni și contravenții de învățat. Tot car cartea aia după mine. Am și pierdut-o, așa că mi-am luat alta. Mi-e foarte necesar permisul. Voi da o petrecere după examen. Acum umblu cu șofer și am un Tico, dar după ce iau carnetul voi conduce un Audi A6, pe care l-am primit cadou de la soțul meu la împlinirea a 5 ani de la căsătorie.

Nu se consideră o vedetă în sensul monden al cuvântului.

– La ce lucrezi acum?

– Pregătesc colecția de toamnă-iarnă, care sper să fie gata până la sfârșitul lunii iunie. Acest proiect va avea loc într-un loc inedit, acum secret. Sper ca presa, clienții și prietenii mei să mă urmeze. Voi pune la dispoziție toate mijloacele necesare de deplasare.

– Ți-ai făcut planurile de vacanță?

– Nu am mai avut o vacanță de... 6 ani! Îmi place prea mult să lucrez și nu am avut timp de vacanțe. Anul acesta, cu siguranță voi pleca împreună cu soțul meu și cu copiii în Italia și încă într-un loc perfect unde fetițele mele să se simtă bine. Va fi o vacanță dedicată copiilor.

– Care ar fi locul acela perfect pentru copii?

– Undeva la mare, unde tatăl lor va fi un tată înțelept, căci va trebui să se joace cu copiii. Eu nu fac baie și nu stau la soare. Nici la solar nu am stat niciodată. Cu toate astea, îmi place mult marea și nu-mi place deloc muntele. Îmi place căldura... iama, frigul le urăsc.

– Ți s-a întâmplat ceva inedit în ultima vreme?

– Am început să cred în paranormal. La sfârșitul lunii mai, într-o sâmbătă, am făcut pomana bunicii mele, care a murit acum doi ani, în vârstă de 93 de ani. Eu am fost foarte atașată de bunica, deoarece ea m-a crescut și am plâns mult când a murit. Era o zi frumoasă, cu soare, dar pe porțiunea de la biserică până la groapă era un nor din care a plouat. Același lucru s-a întâmplat și acum. Preotul a spus că plânge și ea după mine.

Interviul de **Petru Ovidiu Epure**
foto **arhivă**

În România, cel mai bine se vinde scandalul. În unele cazuri, ceea ce se scrie este adevărat, în altele se „umflă” puțin, iar alteori, totul este fals. Ce este adevărat și ce nu în ce s-a scris despre relația „nelalocul” ei dintre Rita Mureșan, creatoare de modă și Horia Brenciu, omul de televiziune? Ei au fost și încă sunt foarte buni prieteni. Prieteni! De mai muți ani. „Leșim de multe ori împreună la o pizza, sau la o plimbare. Dar el nu vine singur, ci cu o prietenă de-a lui. Pe de altă parte, nu am nevoie să-i sun pe alții să aflu ce face Horia, pentru că vorbesc direct cu el la telefon”, ne-a spus Rita. În imagine, Rita alături de soțul ei.

CONCURS

International Computer School

Centru de pregătire și calificare profesională
Tancuței 252.29.22; 252.34.27
Unirii 311.09.52; 311.09.53
Drumul Taberei 413.80.67
Sala Palatului 312.68.08

Premii: CURSURI ÎN VALOARE DE

3.300.000 lei

Contabilitate • Informatică • Engleză

Începând cu luna aprilie, toate talioanele trimise prin poștă la adresa de schimbare din luna iulie, al cărei premiu este un computer.

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1.

Trei câștigători vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Talioanele recapătătoare obțin o reducere de 10%.

Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Data limită de trahiere a câștigătorilor desemnați este 15 iunie 2002, data pusei.

Concursul sponsorizat de
INTERNATIONAL COMPUTER SCHOOL

Marele Premiu de la Monaco

Calificări - sâmbătă, 25 mai, ora 14:00

Cursa de la Monte Carlo - duminică, 26 mai, ora 15:00

Marele Premiu de la Monaco

Doar la ROM

poți să vezi

Marele Premiu al Canadei

Calificări - sâmbătă, 8 iunie, ora 20:00

Cursa de la Montreal - duminică, 9 iunie, ora 20:00

Marele Premiu al Canadei

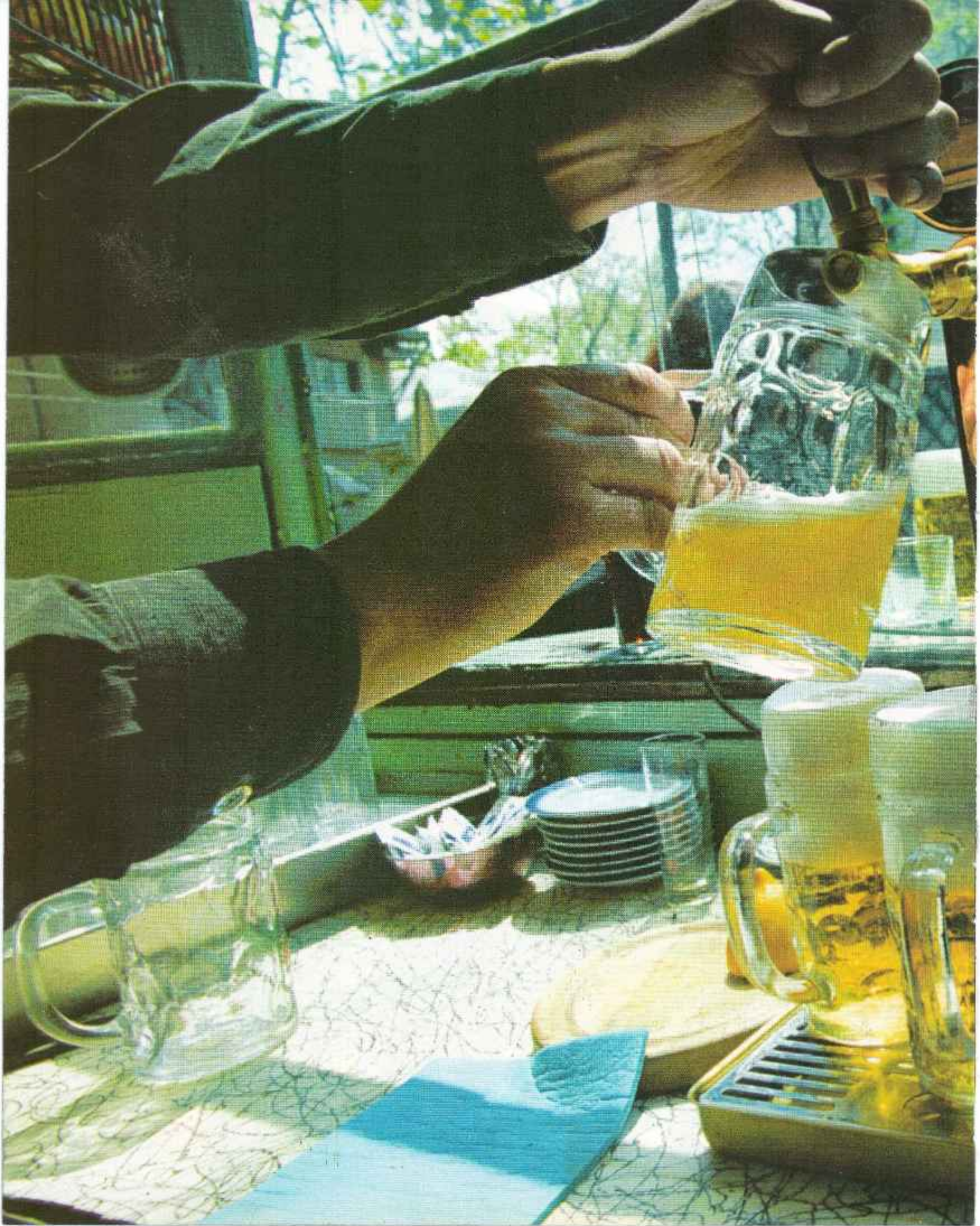
ROMÂNIA 1

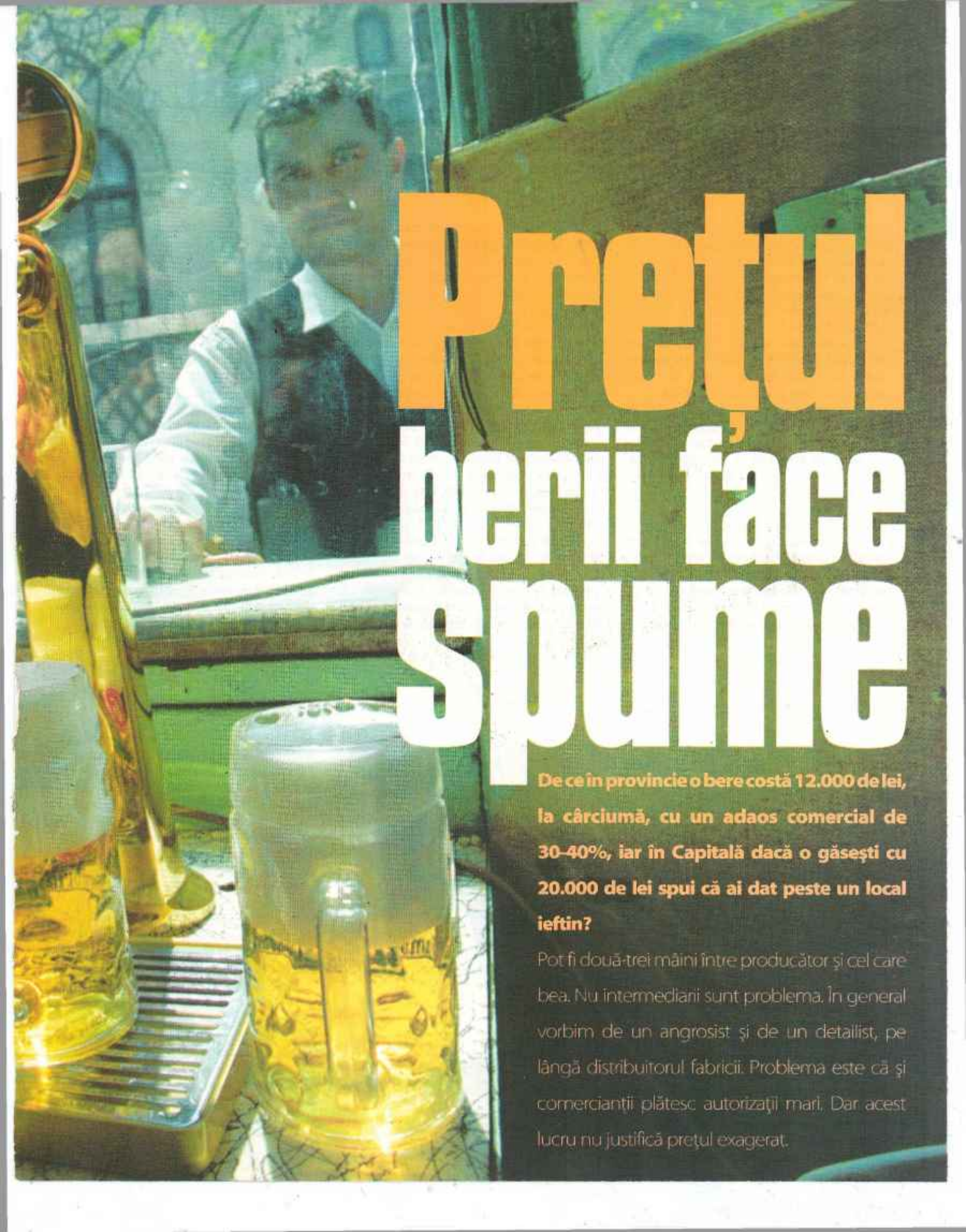

FORMULA 1

ROMÂNIA 1

Pretul berii face spume

De ce în provincie o bere costă 12.000 de lei, la cârciumă, cu un adaos comercial de 30-40%, iar în Capitală dacă o găsești cu 20.000 de lei spui că ai dat peste un local ieftin?

Pot fi două-trei mâini între producător și cel care bea. Nu intermediarii sunt problema. În general vorbim de un angrosist și de un detaliist, pe lângă distribuitorul fabricii. Problema este că și comercianții plătesc autorizații mari. Dar acest lucru nu justifică prețul exagerat.

Cum a ajuns „șampania muncitorului” a

Berea este ieftină! Dar numai la poarta fabricii. Din cauza prețului, producătorul și consumatorul au de suferit. Îmbogățesc cei care nu înțeleg nimic din farmecul berii. O consideră doar o marfă! Și

Acum câțiva ani eram cu un prieten în față la *Patria*, ne lipseau câteva sute ca să avem bani de două halbe. Am stat aproape o oră în speranța că va apărea vreun cunoscut care să ne ajute. N-a apărut. Am luat un autobuz foarte aglomerat de pe Dacia și am plecat spre Foișor. Nici măcar nu vorbeam între noi. În stația de la Piața Galați am văzut un afis: „Bere la halbă: 500 lei”. Am sărit din mașină. Aveam banii ăștia. Era mai puțin cu 100 de lei pe halbă decât în *Patria*. E foarte trist să mergi la o bere și să vorbești de preț ei.

Întâmplarea a făcut să lucrez trei ani în industria berii. Pot spune că am fost unul de-al lor. Am privit fenomenul din interior. Am mâncat pâine din bere. Dar nu am putut înțelege până acum: *De ce costă atât de mult când este cea mai populară băutură?!*

O băutură sută la sută naturală

Berea se face din orz, care se malțifică, se înmoaie. I se adaugă apă până la 40-45% pentru a se putea face o germinare. În cursul germinării se formează echipamentele enzimice, după aceea se usucă, revenind la o umiditate de echilibru. În această fază, dacă malțul se prăjește, se

formează caramelarea și aromele specifice berilor brune. De fapt nu se prăjește, se pune în niște cuve mai mari unde este încălzit la o temperatură de 120-130 de grade. Supus acestui proces apar acele arome specifice de caramel. Odată terminat procesul de fabricare a malțului, care durează două săptămâni, se trece la maturare, timp de patru-șase săptămâni. După două luni malțul poate fi folosit. Urmează procesul de fabricare a mustului. Malțul este măcinat și amestecat cu apă. Din amestecul cu pricina se fac plămezele, care se lucrează la cald, după anumiți parametri de temperatură. Sunt niște procese de fierbere a acestor plămezi la 100 de grade. În final, se vine și cu hameiul, care are rol aromatizant, gustul acela plăcut amărui care dă specificitate berii, și de stabilitate. Este simplu: apă, malt, hamei. Berea este o băutură foarte naturală.

Gândiți probabil: și bioxidul de carbon din bere de unde este? Mustul de bere la cald este răcit și apoi se aduce drojdia care în cupaj cu mustul formează fermentația. Drojdia de bere este un microorganism, iar suportul metabolismului acestuia este zahărul din bere, care se transformă

în alcool și bioxid de carbon, care rămân în bere. În funcție de tipul de bere, procesul de fabricare comportă diferite tehnologii. Moderne, de numai două-trei săptămâni și clasice, de patru-șase săptămâni. Odată fabricată urmează filtrarea, fermentația cu drojdie, îmbutelierea și pasteurizarea.

În Europa acestor ani cea mai populară este berea tip *Pils*. O bere cu o bună stabilitate, cu un conținut moderat de alcool, cu o aromă deosebită.

Am putea aminti și câteva specialități: berea dietetică (fără zahăr) sau hipoglicemică, care poate fi consumată și de diabetici, bineînțeles cu recomandarea medicului sau berea fără alcool. O categorie de bere la modă în Uniunea Europeană este cea cu *soft-drinks*.

10.000 la poarta fabricii, 25.000 pe masă

Din prețul de cost al berii, materia primă ajunge la 50-60%, accizele la 15-20%, iar cele 20-25 de procente rămase asigură regia, întreținerea echipamentelor și salarizarea.

O sticlă de bere costă 8-10.000 de lei la poarta fabricii. Pe când un litru de bere la butoi este

desen Aurel Ștefan Alexandrescu

Din certit

Dl Ion Stroia este șeful Laboratorului de procese tehnologice fermentative din cadrul Institutului de chimie alimentară din București și profesor la Universitatea „Valahia” din Târgoviște, Facultatea de biotehnologie și industrie alimentară, unde predă cursul de industrie a malțului și berii. În 1979 și-a susținut doctoratul în științe tehnice (cu specializare în industria malțului și a berii). Dar chiar și fără această titlatură, dl Ion Stroia este considerat, pe bună dreptate, un priceput doctor în bere din România.

„Berea are aceeași valoare nutritivă ca laptele de mamă. Iar conținutul mic de alcool (4-5%) îi conferă calități de băutură aliment. Astfel, după un efort intelectual sau fizic, o cutie de bere este medicament. Două sunt deja nocive.”

Practic, alcoolul nu este toxic pentru organism. Dimpotrivă, el este cel mai bun aliment, care se asimilează complet. Toxicii sunt produșii rezultați din metabolismul alcoolului (aldehida acetică, de pildă, blochează ficatul). Alcoolul se asimilează mai ușor decât grăsimile. Atunci când mănânci și bei, ficatul asimilează rapid alcoolul, dar grăsimile, fiind mai lent asimilate, se adună

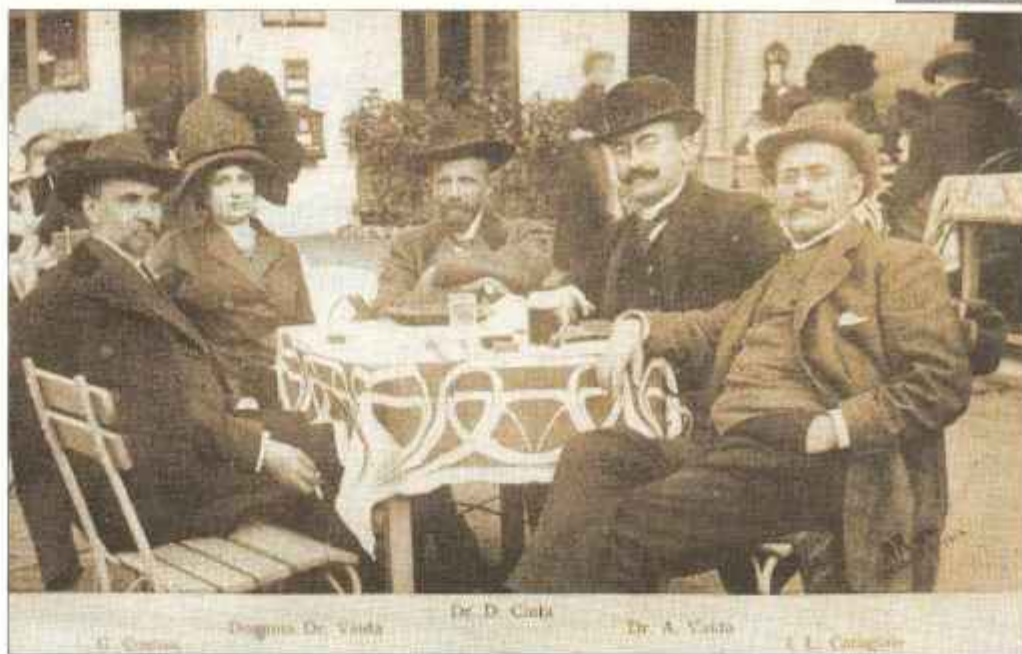
proape un lux

E un produs de pe urma căruia se trag de preț!

cu 20% mai scump decât o sticlă de jumătate de litru. Aici este o problemă interesantă. Mergând în rețea observăm că berea la butoi ajunge să se vândă la un preț egal cu berea la sticlă. Avem în vedere că producătorul face mari eforturi pentru desfacerea berii la butoi tip KEG, asigurând comerciantului toate mijloacele necesare: doza-toare, halbe, umbrele etc. Berea la butoi este considerată mai bună pentru că are un plus de bioxid de carbon care o face mai afânată, mai plăcută. Acest lucru s-a înțeles foarte rapid. Berea draught (vărsată) este consumată extrem de mult în Europa. Se profită cumva că acest bioxid o înviează puțin și se crește artificial prețul, mai mult decât limitele rezonabile, în detrimentul consumatorului.

Concurența neloială a vinului de pe șosea

România are un consum redus de bere. Este interesant de remarcat faptul că europenii beau cam aceeași cantitate de alcool, cam 9-10 litri de alcool pur/ om/an. Dar se consumă diferit bere, vin și spirtoase în funcție de tradiție, cultură, preț. În această terță de băuturi, România (și noi suntem tot europeni, bem cam tot atât alcool pur

O ilustrată de epocă: I.L. Caragiale și George Coșbuc la o bere cu un grup de medici prieteni. Colecția Șerban Drăgușanu

pe an) vine cu un consum redus de bere, cam 49 de litri/om/an, față de o medie europeană de 80-100 de litri/om/an. Cauza este piața neagră de la celelalte băuturi (la bere este mai greu să existe o astfel de piață, deoarece procesul tehnologic este mult mai complicat). Vinul nu este concurența berii, vinul curat, îmbuteliat, ci vinul de pe șosea sau din piețe care e la 10.000 de lei litrul.

Totul, sau aproape totul, este cauzat de sărăcie și de parvenitism. Cel care face o investiție vrea să o amortizeze rapid. De aceea, bănuiesc, comercianții – și aici vorbește de patronii de loca-

luri – practică un adaos comercial maxim. Acest lucru diminuează consumul, lovind în cele două capete ale lanțului, producător și consumator. Comerciantul pornește de la profitul zilnic. Își spune ceva de genul: mai bine fac același profit cu un volum mic de manoperă, decât să scad prețul, să aduc un camion de bere și să fie o nebulie. Dar este o mentalitate greșită. Berea ar trebui să fie ieftină, cândva era „șampania muncitorului”.

Interviu: **Petruț Stoian**

Foto: **Octavian Tîbăr**

udinile unui doctor în bere

și obturează ficatul. Acesta este fenomenul care duce, în cele mai multe cazuri, la ciroză. Dar berea nu este periculoasă decât în exces. Teoretic, un consum de 2,5 litri de bere pe zi asigură necesarul de vitamine al unui matur. Substanțele nutritive deosebite conținute în bere (proteine, vitamine, în special B-uri), săruri minerale și hidrați de carbon o recomandă chiar ca remediu pentru unele afecțiuni.

Testările se realizează în București, în cea mai modernă stație pilot de fabricare a berii din sud-estul Europei.

Berea s-a născut dintr-o întâmplare. În antichitate, la un moment dat, cineva a recoltat orzul și l-a uitat pe câmp. Ploile au făcut ca acesta să încolțească. Acest mălt (empiric) a fost amestecat cu apă și a rezultat o zeamă care a început să fermenteze. Acest prim tip de bere a devenit repede băutura tradițională a egiptenilor. La romani era considerată o băutură inferioară, de aceea era consumată de plebei, în timp ce clasa superioară bea vin. O perioadă importantă, în care producția de bere capătă amploare, este cea a războaielor purtate de vikingi pentru cucerirea Angliei. Atunci femeile amestecau orzul încolțit cu apă și turnau acest must în butoiasele cu care bărbatilor, vikingii, plecau la război, pe mare. Din cauza tangajului vaselor de război, acest must se agita în butoiase, fermenta, astfel că vikingii beau o băutură care ar fi fost bere. Se spune că atunci când Alexandru Machedon a pornit lupta împotriva lui Darius nu a luat cu el altceva decât varză murată și amfore cu must de bere în fermentație. Multă vreme, istoria berii s-a pierdut, dar ea re apare în mănăstiri, la călugării benedictini. Ei beau așa-numitul ceai de hamei, care avea un efect liniștitor, mai ales în lunga lor

perioadă de abstenență. Dacă nu bei bere, potența revine. Un pericol mare este pentru fabricantul de bere, care este obligat să-și guste berea în fiecare zi. Pentru că un berar bun este ca un bucătar bun, care-și gustă mereu mâncarea. De aceea, berarului i se poate întâmpla ca ficatul să-i fie intoxicaat cu vitamina B.”

Producția empirică de bere a luat sfârșit în 1871, când Pasteur a stabilit fiziologia, creșterea și fermentarea zaharurilor de către drojdia de bere. El a pus bazele științifice ale fabricării berii. Apoi, în secolul nostru, în anii '60-'70, au apărut preparatele enzimactice industriale, care au contribuit la dezvoltarea industriei berii.

Interviu: **Gia Iova**

Foto: **M. Felix**

Două milioane de euro pentru **salvarea** Bistriței

Danemarca, prin Agenția Daneză de Protecție a Mediului (DEPA), este țara cu cele mai mari investiții în domeniu în România. Datorită creditelor acordate de această Agenție unităților economice autohtone pentru modernizare, în vederea scăderii nivelului poluării, țara noastră se apropie cu pași repezi de standardele internaționale cu privire la protecția mediului.

„Până acum câțiva ani, la înființarea unei fabrici, problemele de protecția mediului erau printre ultimele luate în considerare. Acum,

DEPA a finanțat în județul Neamț nu mai puțin de nouă proiecte, unul dintre acestea urmând a fi realizat împreună cu fabrica de hârtie și celuloză Petrocart S.A.,

explică Adrian Vais. Înainte de 1995, Petrocart S.A. deversa în râul Bistrița cca 1.200 mc de apă pe oră, cu o încărcătură organică de aproximativ 300-400 mg/l fibră, ceea ce înseamnă o poluare foarte mare a faunei și a florei din zonă. După 1995, până în anul 2000, conducerea fabricii a reușit să reducă gradul de poluare: deversările erau de cca 170 mc de apă pe oră, cu o încărcătură organică de aproape 20 de ori mai mică decât în 1995. Totuși, fabrica nu se încadra în limitele de poluare acceptate de

normele internaționale. Soluția de îndreptare a situației a venit din partea DEPA, care a răspuns solicitărilor conducerii fabricii de hârtie din Piatra-Neamț.

În conformitate cu legislația de selectare a proiectelor în cadrul Programului Local de Acțiune pentru Mediu, proiectul Petrocart S.A. a fost ales ca prioritate a zonei. Ca atare, a primit sprijin tehnologic și financiar de la Agenția Daneză pentru Protecția Mediului. Până în prezent, a fost realizat aproximativ 43 la sută din program și sunt așteptate curând noile utilaje din străinătate. O parte dintre cei 400 de angajați ai fabricii vor trebui să învețe să manevreze noile mașinării. Directorul Adrian Vais susține că, „pe lângă programul de implementare a tehnologiei, există și așa-numitul program de management al calității totale. Acesta are ca obiectiv modificarea mentalității salariaților și aplecarea lui către problemele de mediu și către cele legate de profitabilitatea generală a companiei”.

Odată cu finalizarea proiectului de la Piatra-Neamț, calitatea apelor uzate deversate în canalele municipității se va încadra în parametri fizico-chimici stabiliți prin normele internaționale, iar râul Bistrița va fi cu mult mai curat.

text și foto **Tatiana Dabița**

acestea trec pe primul plan”, este de părere directorul general al Petrocart S.A., Adrian Vais. Proiectul de modernizare a fabricii de hârtie din Piatra-Neamț presupune nu doar reducerea poluării apelor Bistriței, ci și schimbarea mentalității de rezolvare a problemelor de poluare. După ce proiectul va fi finalizat, această unitate va deveni prima fabrică de celuloză și hârtie care se va alinia standardelor europene și internaționale de poluare. „Investiția este de două milioane de euro, jumătate din sumă provenind din finanțare daneză, iar cealaltă jumătate, din autofinanțare”, ne

din Piatra-Neamț. Proiectul urmărește scăderea poluării apelor râului Bistrița în urma proceselor tehnologice din cadrul fabricii.

ZIUA răsplătește fidelitatea cititorilor săi

5000 lei la chioșc

sau

2000 lei acasă

Abonamentul lunar la ZIUA costă doar 50.000 lei + taxe poștale

Acum e momentul să te abonezi!

ZIUA are grijă de economiile tale!

Abonamentele se pot face:

- la orice oficiu poștal, la poziția 1034 din catalogul publicațiilor, până la data de 25 ale lunii;
- la sediile noastre din str. Ion Câmpineanu nr. 4 și Casa Presei Libere nr. 1, Corp C parter, la telefon 222.22.55 sau 222.20.51;
- prin S.C. M.T. PRESS IMPEX S.R.L., b-dul Basarabiei nr. 256, sector 3, București, telefon 255.48.17 sau telefon/fax 255.48.15, 255.48.16.

Pentru abonamente în străinătate:

- la RODIPET S.A., telefon 222.41.26 sau 400.32.73, fax 222.64.07

Controlul oftalmologic la nou-născuți ar trebui legiferat

Printre bolile pe care părinții nu le pot depista singuri la copii se numără și cele ale vederii. Singura afecțiune lesne de observat este strabismul. Dar miopia, hipermetropia și astigmatismul nu pot fi depistate în timp util decât în urma unui control oftalmologic.

Există posibilitatea ca un copil să aibă din naștere probleme oftalmologice, unele foarte grave – cum ar fi cataracta congenitală (micuțul se naște orb). În cazuri de acest fel, copilul trebuie operat cât mai devreme, dacă se poate chiar în perioada în care este sugar. Altfel, s-ar putea să nu mai aibă nici o șansă de a mai vedea vreodată. Sunt

copii care se nasc cu miopie, hipermetropie sau astigmatism (vicii de refracție), boli care trebuie depistate înainte ca micul pacient să împlinească vârsta de trei ani.

Dr. Monica Pop, medic oftalmolog și director al Spitalului Clinic de Urgențe Oftalmologice, le face cunoscut părinților că reeducarea ochiului bolnav nu se poate face decât până la șase ani. După această vârstă, afecțiunea nu mai este reversibilă și se ajunge în stadiul de ambliopie, în care boala nu mai poate fi tratată, iar pacientul nu mai vede corect nici cu ochelari. Cea mai mare problemă la acești bolnavi este aceea că nu mai au vedere corectă în spațiu, nu mai pot aprecia bine distanțele și sunt expuși mai târziu unor mari riscuri de a face accidente de circulație. Directoarea Spitalului de Oftamologie este de părere că „ar trebui legiferat examenul oftalmologic la naștere și

Pentru reeducarea vederii, se recomandă și exercițiile la sinoptofor.

la preșcolari. În toate țările civilizate se face acest consult. Viciile de refracție sunt foarte frecvente și 90 la sută dintre ele sunt ereditare. În special părinții care poartă ochelari ar trebui să aducă la examinare copiii”.

Dr. Pop amintește de un medic oftalmolog care a efectuat un studiu pe 50 de mii de ochi în rândul populației obișnuite (nu la persoane internate). Rezultatul studiului său: nu a găsit nici un ochi fără viciu de refracție. Dr. Monica Pop spune că „sunt copii care au prescripție de la medicul oftalmolog de a purta ochelari, dar nu se arată în public cu ei ca să nu fie porecliți «aragaz cu patru ochiuri», «chior» sau «biciclist». Trebuie să se treacă peste aceste complexe, iar părinții au datoria să-l susțină pe copil. Este foarte important, de asemenea, ca părinții care au copil cu viciu de refracție să nu meargă la cabinete optice neavizate de Ministerul Sănătății, pentru că riscă să primească o prescripție medicală greșită sau niște ochelari ale căror lentile nu sunt corect realizate. În aceste cazuri, nu numai că vederea copiilor lor nu se va îndrepta, ci se va ajunge chiar la complicații. Dr. Pop avertizează că în România sunt peste 3.000 de cabinete de optică neavizate de Ministerul Sănătății. Rama ochelarilor este și ea importantă. „Rama trebuie să acopere în întregime ochiul, nu să fie modernă. Există și un «test» care demonstrează dacă ochelarii au fost prescriși corect: când copilul își dorește să-i poarte, atunci e clar că diagnosticul a fost bine pus și lentilele corect realizate. Atunci când copilul refuză ochelarii, are dureri de cap sau amețeli, înseamnă că aceștia nu sunt potriviți pentru corectarea bolii de care suferă.”

text **Tatiana Dabija**
foto **M. Felix**

Elena Gheorghe are 17 ani și suferă de mucoviscidoză, o boală incurabilă. Salinul o ajută să supraviețuiască: „Noaptea îl folosesc mai mult, îl țin mereu în preajma mea”.

Puterea drobului de sare

Acum trei ani, Constantin Pascu meșterea fântâni decorative din sare. De aici până la succesul aparatului *Salin* n-a mai fost decât un pas. Cunoșcând bine efectul terapeutic al salinei, chimistul Constantin Pascu a realizat un aparat simplu, dar extrem de eficient. Aparatul conține un ventilator și un set de patru plăci acoperite cu depunere microcristalizată de săruri. Pe lângă liniștirea somnului și dispariția sforăitului, cea mai importantă performanță a aparatului este ameliorarea problemelor respiratorii grave. Colaborarea cu importante spitale din țară (București, Iași, Timișoara, Brașov, Târgu-Mureș, Cluj) a adus alinare multor suferinzi de astm bronșic, bronșectazii, silicoze, rinite, alergii, TBC și chiar de mucoviscidoză. „Am observat o ameliorare a afecțiunilor din sfera ORL, în cazul rinitelor alergice (mai ales la alergiile produse de praful de casă) sau al rinitelor cronice,” spune dr. Ioana Pedestru, medic la Spitalul ORL Colțea.

Succesul aparatului a depășit granițele țării. La Conferința de Mucoviscidoză de la Viena, de anul trecut, aparatul a fost apreciat în mod excepțional. La fel, la recenta conferință europeană de la București, pe probleme de pneumologie. În Grecia, șeful Societății de alergologie, prof. Gellis, a solicitat o colaborare pe line medicală cu inventatorul Pascu. Dar cea mai mare căutare o are *Salin*-ul în zona Golfului. Deja au fost prezentate acolo câteva sute de aparate. Chiar s-au proiectat aparate de aer condiționat prevăzute cu plăci poroase conținând sare. Aparatele de aer condiționat, astfel îmbunătățite, vor fi prezente, în curând, și în România. De curând aparatul a fost premiat cu medalia de argint la Salonul de Inventică de la Geneva.

text **Gia Iova**
foto **M. Felix**

Rezervări
la telefon

01-410-91-84

091-292-526

Adresa:

Str. Louis
Pasteur, nr.44
București

SILVIU'S

RESTAURANT

Meniu cu
specie
internațional,
foarte
diversificat,
ambianță
muzicală.

REDUCERI:
sâmbăta și
duminica
între orele
12:00 - 16:00

PROGRAM:
zilnic
între orele
12:00 - 1:00

Hoții de buzunare își încep „cariera” de la vârste fragede, din cauza anturajului sau a vieții în familii dezorganizate. Copiii de șapte-opt ani încep să fure prin piețe și prin magazine, adică „la suprafață”. Umblă în grupuri și își „fac mâna” pe rând, până se „califică” pentru furtul pe mijloacele de transport în comun. Aici este mai greu și venitul nu este garantat.

Un crocodil în burduf

Dicționar explicativ al hoților de buzunare

Din rapoartele pe care le primește de la oamenii săi din teren, lt. col. Dumitru Pirjol, șeful compartimentului *Flagrant* din Poliția Capitalei, a ajuns la concluzia că „hoții de buzunare n-au nici un fel de scrupule. Fură fără nici o remușcare. Și nu numai în autobuze, ci și în spitale și chiar în biserică...”. După ce stabilesc vitoarea victimă, hoții se anunță între ei prin semne. Imediat ce mijlocul de transport oprește în stație, ei încercuiesc

persoana vizată: unul se așază în fața ei, ca să o împiedice să avanseze repede, ceilalți o înconjoară, iar unul rămâne ultimul, la „supraveghere”. Momentele optime pentru sustragerea banilor sau a telefonului mobil sunt acele fracțiuni de secundă în care victima urcă în autobuz, pentru că atunci nu este concentrată să se apere de hoți, ci să prindă o bară de care să se țină sau să urce o treaptă. Dacă nu au reușit să fure în timpul urcării în mijlocul de transport, nu-i nimic. Hoții nu acceptă așa de ușor un eșec. Orgoliul și tipul „meseriei” îi obligă să insiste pentru a-și atinge scopul. Se deplasează în continuare alături de viitoarea victimă și se opresc lângă ea. În cazul în care știe că persoana respectivă are, de exemplu, bani în geantă, „trăgătorul” se asigură că nu vede nimeni, „dă cep” gentii și introduce mâna în interiorul acesteia.

Furtul pe mijloacele de transport în comun este o „afacere” foarte bine organizată. Hoții de buzunare se strâng în grupuri de câte trei-patru cei puțin, elaborează o strategie de lucru și fiecare dintre ei primește o sarcină anume: unul este „trăgătorul” (cel care fură), unul sau doi sunt la „supraveghere”, restul „ajută” la distragerea atenției victimei atunci când este cazul.

Lt. col. Pirjol ne împărtășește încă un secret al hoților: „Dacă găsește un portofel și un plic, hoțul întotdeauna va lua plicul”. Dar niciodată nu se uită în geantă sau la buzunarul din care fură, pentru că trebuie să fie atent la cel din jur. Hoțul nu ia imediat ceea ce are de furat, ci mai așteaptă o vreme, ca să se asigure că victima nu a simțit nimic. Apoi ridică prada și face semn colegilor săi (sau îi anunță prin limbajul specific) că acțiunea a fost încununată de succes și că pot coborî în următoarea stație.

Pentru a putea controla cât mai bine reacțiile persoanei de la care urmează să fure, hoțul urmărește în permanență privirea acesteia. Întotdeauna, atunci când o persoană devine suspicioasă, schimbându-și starea psihică și gândurile, își schimbă automat și direcția privirii. Mulți pățiți le-au spus polițiștilor, uimiți: „Domnule, se uita chiar în ochii mei în timp ce-mi cotrobăia prin buzunarul”. Dacă hoțul are ghinionul să fie cu mâna pe bani când victima se sesizează, el dă drumul prăzii pentru ca, dacă va fi acuzat de furt, să poată pretinde că persoanei respective i s-a părut. Lt. col. Pirjol își amintește de „un pungaș bătrân”, care obișnuia să spună: „Io-s mai tare decât orice chirurg, dom’le! Eu nu fac anestezie; operez pe viu...”.

Text: **Tatiana Dabija**
Foto: **Octavian Tibăr**

Mic dicționar hoțoromân

Pe lângă planul acțiunii, hoții au elaborat, în timp, și un limbaj specific, de care ar trebui să ții cont înainte de a urca în mijloacele de transport în comun.

la primărie – buzunarul de la piept (exterior)
la căldură – buzunarul de la piept (interior)
la prima – buzunarele laterale de la haină
pe crăcan – buzunare pantaloni – față
pe bulan – buzunare pantaloni – spate
ploscă – geanta
burduf – buzunarul interior al gentii
crocodil – telefonul mobil
mufă, coajă, tufă – portofelul
exive – acte (de identitate etc.)
loc curat – bancnote mari
pleavă – monede și bancnote mici
cărămidă – teanc de bani
a da cep – a tăia geanta, sacoșa etc.
panacot – mijlocul de transport în comun
ginitor – persoană care s-a sesizat
a luat foc – a observat intenția de furt
a cântat, a dus – a reușit să fure
fraier – un individ oarecare
ghertoi – persoană între țaran și orășean
fă-mi un serviciu – distrage atenția victimei

Dacă lângă dumneavoastră cineva spune „E un crocodil în burduf” sau „Fraierul ține cărămida la căldură”, e clar că unul sau mai mulți hoți vor să vă fure mobilul din buzunarul gentii sau teancul de bani pe care-l aveți în buzunarul interior al hainei. Dacă auziți „Pleavă și exive”, fiți fericiți, ați scăpat de furt. Actele nu-i prea interesează. În-să este posibil să aveți geanta tăiată.

ÎNGHEATĂ UN AN, PE BANII NOȘTRI!

Cumpără între 15 Aprilie și 30 Septembrie 2002
o combină frigorifică Electrolux sau Zanussi
și îți vom scădea din prețul ei banii pentru energia
pe care o consumă timp de un an

Electrolux

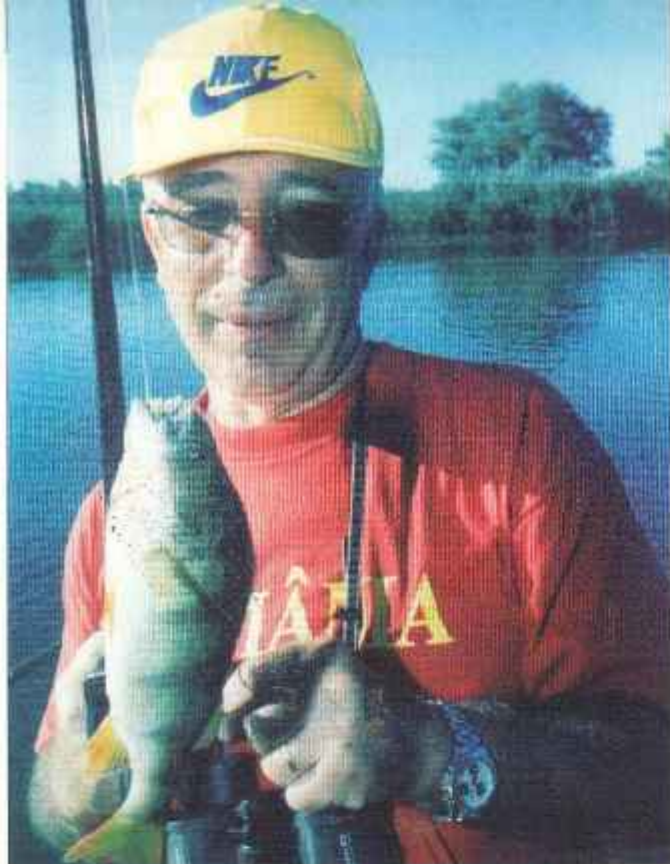
- Consumă puțin!
- Conservă inteligent alimentele!
- Investiție pentru o viață!

ZANUSSI

- Consumă puțină energie!
- Păstrează inteligent alimentele!
- Dai un ban, dar ții-o viață!

From the Electrolux Group. The world's No.1 choice

Isărescu și bibanu'

Guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, a încercat recent și pescuitul în Delta Dunării. El a declarat că peștele din imagine este primul biban pe care l-a prins vreodată.

foto: Paul Agarici

La o miuță în nord

Ministrul Informațiilor Publice, Vasile Dâncu, a avut o triplă „misiune” în timpul recente vizite în județul Satu Mare. Ca sarcină de serviciu, a inaugurat Biroul de informare teritorială, apoi s-a distrat la *Sâmbra ollar*, dar a și transpirat pe stadionul central din Satu Mare, unde a jucat o miuță cu prietenii și cu jurnaliștii.

Asigură-ți vacanța cu ASIROM

Oferta verii:

ASIROM îți oferă 50 de vacanțe de vis

- ▲ Plătește asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto direct la sediile ASIROM, în perioada 15 mai – 30 iunie, cu talonul original publicat în ziarul ADEVĂRUL și vei economisi 15% din prima de asigurare.
- ▲ Răspunde în scris (direct pe declarația de asigurare) la întrebarea „Ce societate este lider național al pieței asigurării obligatorii de răspundere civilă auto?”
- ▲ Tichetul tău de asigurare, încheiat la ASIROM, va participa la o extragere computerizată și ai șansa să câștigi o excursie de două persoane în TURCIA sau o vacanță de neuitat în doi pe litoralul românesc.

Regulamentul promoției va fi afișat la fiecare sucursală ASIROM din întreaga țară.

Durata campaniei: 15 mai – 30 iunie a.c.

Extragerea computerizată va avea loc pe 24 iulie a.c.

la sediul social ASIROM din București.

Lista câștigătorilor celor 50 de vacanțe va fi dată publicității în ziarul Adevărul, Evenimentul zilei și Ziua și va fi afișată la sediile sucursalelor ASIROM.

Pentru alte detalii vă așteptăm la sucursalele noastre din țară.

**Credite pentru
construcția
și achiziționarea
de locuințe**

**Credite pentru
achiziționarea de
bunuri de folosință
îndelungată**

**Contul personal
de economii**

VOLKSBANK

Romania

Încrederea Dvs. ne obligă

Ieșirea prin Sărindar

În perioada interbelică, în cinematografele de pe actualul Bulevard Elisabeta („fost Mihail Kogălniceanu”, cum, aberant, susțin plăcuțele stradale) plasatoarele anunțau, la sfârșitul filmului: „Ieșirea prin Sărindar!” Ideea era ca spectatorii să nu încerce să iasă pe unde intraseră, întâlnindu-se cu cei care așteptau proiecția următoare, ci prin spate, pe strada Sărindar (acum Constantin Mille).

Astăzi, în România, toată lumea vorbește obsesiv despre *intra*t (în Uniunea Europeană, în NATO etc.). Mă rog, „toată lumea” e un fel de-a spune, căci bătrânii cu pensie de un milion de lei, tinerii care visează să plece în Occident și multe alte categorii sociale au griji mai urgente. Dar, cel puțin la nivelul clasei politice și al comentatorilor de toate soiurile (din cinci români unul este analist), *intra*tul este la ordinea zilei, mai ales de când dinspre SUA se aud voci tot mai încurajatoare referitor la inte-

grarea în NATO chiar în această toamnă, cu ocazia summitului de la Praga al alianței nord-atlantice.

Vorbim, așadar, despre *intra*t. Dar despre *ieși*t? Sigur, ne putem culca pe urechea în care se aude că nu există precedent. Așa este, dar câte lucruri fără precedent n-am făcut noi până acum? Iau un exemplu la întâmplare, primul care-mi vine în minte: acordul dintre președintele statului și liderul unei forțe de șoc tip comando, care forțase intrarea în sediile Guvernului, respectiv Parlamentului, acord soldat cu schimbarea executivului. Ulterior, conducătorul luptătorilor a ajuns în închisoare, iar președintele a rămas în funcție, apoi a redevenit ceea ce fusese, ba încă și mai mult de atât.

Dar nici nu e nevoie să ne dea careva afară. Poate n-o să ne placă nouă înăuntru. Românul e mofturos și hotărât: nu-i place, își ia jucăriile

și pleacă. Iar motive de supărare, ehei!, vor fi destule. Căci Europa, grijulie cu piețele sale, impune prețuri minime pe produs, să nu se joace careva de-a dumpingul, în schimb n-am auzit să pretindă salarii minime. De aici și faza cu alinierea (mai ceva decât alinierea planetelor): auzim mereu „a trebuit să ne aliniem la prețurile internaționale”, dar niciodată „suntem obligați să ne aliniem la salariile internaționale”.

Cu câțiva ani în urmă, sosit la București într-o vizită-fulger de consolare, președintele de atunci al Statelor Unite ne-a asigurat că „porțile NATO rămân deschise”. Malițioșii au presupus că sunt deschise doar pentru a arunca o privire. Acum, se pare că vom și intra pe ele. Dar, chiar dacă se vor închide în urma noastră, nu trebuie să uităm nici o clipă de eventualitatea ieșirii prin Sărindar.

Aga-semi-thon

După ce s-a bătut cu pumnii în piept pentru „Dracula Park”-Sighișoara, ministrul Turismului, Dan Matei Agathon, a coborât brusc tonul, sensibilizat de opozițiile manifestate, între mulți alții, de Prințul Charles și, mai ales, de tătuțul Ion Iliescu. „Nu sunt atât de căpos să dau cu capu’n zid, să sparg zidul!”, a declarat Agathon, recunoscând că amplasarea parcului de „distracții” nu mai e sigură. Fără îndoielă, se va aplica sănătosul principiu strămoșesc „Du-i, Doamne, la Ploiești”.

La Murfatlar, ministrul Turismului a ținut să verifice personal butoaiele. O ocupație mai plăcută decât spartul zidului cu capul.

Ioan Mircea Pașcu exersând o posibilă relație cu presa, sub privirile îngrijorate ale ambasadorului Marii Britanii, Petter Ralph

Armata-i lungă, viața-i scurtă

Comentând reacția presei la proiectul legii privind dreptul la replică, inițiatorul acestuia, Mircea Ioan Pașcu, ministrul Apărării (ce-are milităria cu Prefectura?) le-a amintit delicat ziariștilor „că și viața lor este scurtă, iar sănătatea este și pentru ei un bun prea de preț, care nu trebuie pus în pericol”. Corect. Soluția ar fi eliminarea din viața publică a persoanelor care constituie o posibilă sursă de epidemie ideologică.

Nașul XVII

Mădălin Voicu, deputatul romilor, s-a făcut remarcat recent prin nervii pe care i-a stămit slujba de Paști de pe plaja Neptun. Într-o emisiune TV, după ce și-a epuizat săracuțele argumente, la întrebarea „Dar de ce ești așa de pornit?”, a răspuns enervat: „Pentru că sunt idiot!”

Probabil pentru a-și dovedi atașamentul față de valorile ortodoxe, Mădălin Voicu a decis ca, până la sfârșitul anului, să boteze nu mai puțin de 18 copii. Frumos gest! Rămâne de sperat că finii lui nu vor „moșteni” plăcerea de a se autodeclara idiști.

Bani la tot cartierul

Conform cifrelor oficiale, salariul mediu lunar al românilor ar fi sărit de 3.666.000 de lei. Asta e vestea bună. Vestea proastă este că în acest calcul intră veniturile fabuloase ale directorilor de regii și altor bugetari de lux. Singura statistică interesantă ar fi una pe marje de venituri: câți români câștigă mai puțin de două milioane, de pildă...

De-a Vlasu'

Un nou joc este la modă în România: *De-a Vlasu'*. Se joacă așa: Vlas se face că se ascunde, autoritățile se fac că o caută, un celebru avocat se face că negociază, presa se face că agită, feneștii se fac că ar avea speranțe. Rezultatul final (inclusiv în privința dezvăluirii unor nume de foști și actuali demnitari care au încasat bani de la FNI) va fi egal cu acela din cazul Caritas. Să ne facem că râdem.

Avocatul Yoram Sheftel a venit și a plecat, Maria Vlas a plecat și n-a mai venit

Bazil Ștefan

Succesul fenomenal al „Listei lui Pim Fortuyn” (LPF) la alegerile generale din Olanda a produs perplexitate în rândul analiștilor. Un partid fără trecut, fără ideologie, fără organizare, ba, după asasinarea liderului său, chiar fără cap, a reușit să devină a doua forță politică din Olanda, surclasând formațiuni cu adânci rădăcini istorice și geografice ca social-democrații lui Wim Kok sau liberalii din VVD. Avertismentele venite dinspre acestea, cum că a vota pentru LPF ar echivala cu „a da volanul pe mâna cuiva care nu are carnet de conducere” au fost pur și simplu ignorate de votanți. Scorul cu totul excepțional (17 la sută) obținut „dintr-o bucată”, la numai două luni de la întemeiere, de LPF a fost calificat drept o victorie post mortem a lui Pim Fortuyn. Nu a fost însă rezultatul unui „vot de compasiune” pentru carismaticul lider al „Listei”, ucis de un ecologist dement cu numai nouă zile înainte de alegeri. Intellectual rafinat și homosexual declarat, Pim Fortuyn a fost regretat sincer în această țară a consensului și toleranței, dar LPF ar fi obținut cam același rezultat și fără

Se pune **bază** pe noi

Conform presei din Arabia Saudită, Statele Unite ale Americii vor folosi trei baze românești (și aite bulgare) pentru a ataca Irakul, atunci când se vor decide la această mișcare, cu care amenință cam de mult. Nu este încă sigur dacă va fi vorba de simpla utilizare a spațiilor, de

folosirea zonelor de agrement apropiate sau, mai știți?, chiar de apelul la tehnica militară românească. În acest din urmă caz, este de sperat că nu se vor folosi avioanele MIG, că-i asigurăm lui Saddam arăturile de toamnă.

150 de americani se află deja în baza militară din incinta terminalului Ro-Ro, în portul Constanța Sud - Agigea

Occidentul virează la dreapta

absurdul atentat căruia i-a căzut victimă liderul său. Cert este un singur lucru: că explicația acensiunii dreptei radicale nu poate fi găsită nici în situația economică a Olandei. Cu o rată a șomajului de numai 2%, o creștere economică solidă (3%) și un PIB pe locuitor care o situează pe locul cinci între țările Uniunii Europene, Olanda este mai degrabă într-o situație de invidiat decât de criticat. Nemulțumiri există, dar ele sunt de altă natură. Răspunsul trebuie căutat altundeva, în efectele globalizării, de pildă. Fapt este că lumea occidentală s-a cam săturat de stânga. Căci Olanda nu este nici pe departe un caz singular. Cu numai zece zile înaintea olandezilor, francezii au trebuit să-și aleagă președintele dintre candidatul de dreapta (Chirac) și unul de extrema dreaptă (Le Pen). În premieră istorică, candidatul stângii a ieșit din cursă încă de la primul tur de scrutin, deși era șef de guvern!

„Valul de dreapta” este de dată relativ recentă. Cu numai trei ani în urmă stânga era atotdominantă în Occident. Atât Statele Unite, cât și marea majoritate (11 din 15!) a țărilor

UE erau guvernate de partide (sau coaliții) de stânga, cel mult centru-stânga. Întorsătura spre dreapta s-a produs brutal la începutul anului 2000, când Partidul Libertății, de extremă dreaptă, al lui Jörg Haider, a devenit partener secund în guvernul de la Viena. Stânga europeană s-a alarmat enorm atunci, crezând că va putea stopa această tendință printr-o campanie amplă de proteste, în cadrul căreia Haider era prezentat drept un nou Hitler. Exagerare vădită, care avea să-și rateze scopul. Dreapta în general, inclusiv cea populist-xenofobă a marcat noi succese – în Elveția, Italia, Portugalia, Danemarca, Franța, Olanda. „În față” a ieșit însă, întotdeauna, dreapta democratică, nu cea radical-populistă. Și acest lucru trebuie neapărat subliniat: stânga „dă în primire” și ca urmare a uzurii firești a partidelor aflate la guvernare. Dar în pofida ascensiunii lor, nu partidele de extrema dreaptă, ci dreapta democratică reprezintă alternativa reală. Însă avertismentul nu trebuie ignorat.

pagini realizate de Tudor Călin Zorojanu

foto: AP-Rompres și Paul Agarici

fără microfon

Emil Hurezeanu

Ziua Europei

La 9 mai europenii au sărbătorit Ziua Europei. Europa a existat dintotdeauna, ca entitate comună, construită pe valori creștine, în continuarea celor greco-romane-induice, și pe cele ale culturii. Erau argumentele lui Winston Churchill, în septembrie 1949, atunci când cerea refacerea continentului grav avariat de al doilea război mondial, în numele renașterii din ruine – și aici valorile creștine și culturale comune erau singurele încă neatinse și în est și în vest – dar și în numele clădirii unei relații bune între Franța și Germania, adversarii ireductibili ai celor mai distrugătoare războaie din istorie.

Ca de obicei, englezii au văzut mult mai bine decât continentalii, și în timp de război și în timp de pace, unde stau soluțiile adevărate. Câteva luni mai târziu, Maurice Schumann, ministrul de Externe al Franței, avea să propună proiectul de uniune a oțelului și cărbunului între țara sa, Germania și alte țări occidentale. Se întâmpla la 9 mai 1950. De-aici, prin consecvența unor mari oameni de stat germani, francezi, englezi și italieni, s-a construit, încet dar sigur, Uniunea Europeană de azi – o alianță economică, financiară, militară și politică de state, dar în primul rând o comunitate de națiuni diferite, unite sau gata să fie unite în numele aceluiași principii menționate de Churchill. Sigur, valorile creștine și culturale, clădite de-a lungul secolelor, leagă în mod fundamental țări ca Franța, Grecia sau România. Exigențele democrației moderne și ale economiei sociale de piață s-au transformat la rândul-le în valori europene. Dar dacă prosperitatea europenilor părea la un moment dat bunul cel mai de preț al continentului, în numele căruia țările europene mai sărace au trebuit și trebuie să aștepte încă la usa Europei, după 11 septembrie 2001, valorile creștine, de cultură și civilizație comune ale tuturor europenilor redevin vitale pentru construirea și păstrarea identității. Când e vorba de Europa, rolul acestor liant este mai important decât cota de pescuit sau subsidiile acordate agricultorilor – de, eurocrația bruxelleză – preciza într-un foarte lucid punct de vedere, în *Die Welt*, fostul cancelar Helmut Kohl. Tot el spunea, mai demult, că alternativa la construcția extinsă a Europei comune nu este o Europă a statelor divizate, cu interese particulare, ci conflictul dintre acestea, practic programat, așa cum s-a întâmplat mereu de-a lungul secolelor. Alternativa la Europa comună este războiul. Europa unită, în care estul are nevoie de vest, în aceeași măsură în care vestul ar trebui să aibă nevoie de est, este răspunsul care previne și ocolește pericolul de război, răspunsul la noile pericole de invazie ale barbarilor, care au devenit, simbolic, teroristii islamici sau extremiștii din interiorul cetății, încurajați de frustrările sau indiferența unor societăți paralizate în aceeași măsură de prosperitate sau dezamăgire îndelungată.

Aici avem așadar un model al Europei, nu dincolo de capitalele de negocieri cu țările candidate pentru îndeplinirea *aquis*-ului comunitar, ci împreună cu ele, dar mult deasupra lor. Europa este o sumă a valorilor comune, care țin în aceeași măsură de atitudine și altitudine. Dorința și capacitatea naturală de a fi în Europa, cu alte cuvinte, țin de poziția geografică, de moștenirea și contribuția europeană a unei culturi particulare, naționale. Există însă și voința politică europeană care-ți cere, ca guvernant, să-ți pedepsești corupții din primele rânduri, să nu minți, să nu furi, să-ți iubești supusul ca pe tine însuși. Or, în acest sens, tovarăși, cum se spunea odinioară, mai sunt încă multe lucruri de făcut. ■

grupuri de interese, grupuri de presiune

Dan Pavel

Cu securiștii în NATO

Din 22 decembrie 1989 încoace, eforturile de a scăpa de foștii securiști au fost inutile. Comunismul nu a creat lucruri de valoare, însă a produs boli, afecțiuni, patologii incurabile în post-comunism. Moștenirea dezastruoasă se vede în ubicuitatea securiștilor. Cei dați afară din noile servicii de informații s-au grupat precum formațiunile parazitare pe domeniile profitabile, sugrumând din fașă dezvoltarea organică a capitalismului românesc. Indiferent de rămânerea lor înăuntrul sau în afara serviciilor, securiștii s-au făcut atât de indispensabili noilor politicieni aflați la putere încât uneori te întrebi cine controlează pe cine. Întrebarea corectă este: cine conduce România, politicienii aleși sau foștii lor șefi din Securitate?

Așa cum a avertizat Constantin Ticu Dumitrescu, legea votată de Parlament și rezultanta sa instituțională (Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității) sunt mijloace pentru conspirarea Securității. Până acum nu a ieșit la iveală nici un caz de securist care să fi comis abuzuri, ilegalități, încălcări ale drepturilor omului. Ca și cum fostele unelte ale regimului represiv totalitar comunist ar fi fost uși de biserică, stâlpi comunitari, preocupați de respectarea cu sfințenie a decalogului. Mă refer la un securist în viață, vizibil, concret, căruia să-i putem pune măcar câteva întrebări semnificative.

Proteste societății civile privind păstrarea securiștilor în puncte sensibile au rămas ani de zile fără urmări. Când NATO a cerut autorităților aceleași lucruri, situația a părut să se schimbe. Au fost voci oficiale care au recunoscut că avem o problemă. S-a trecut la verificarea și eliminarea potențială a celor care au luptat împotriva NATO, a foștilor ofițeri politici, a celor care au „comis poliție politică.” Dar tocmai asta a fost Securitatea, poliție politică, în întregul ei. Diferite grupuri de interese se zbat să creeze tot felul de organisme suprapuse serviciilor de informații (cum ar fi Oficiul Național de Planificare și Evaluare a Informațiilor sau Oficiul Guvernamental de Legătură cu Serviciile de Informații), care să ofere securiștilor puncte strategice de refugiu. Intenția de a crea mai multe agenții de coordonare a serviciilor secrete, una la Palatul Victoria, cealaltă la Palatul Cotroceni (de parcă acolo nu ar exista CSAT), este o reminiscență a obișnuinței controlului instituțional total.

Securiștii români și șefii lor din conducerea țării încearcă de fapt să speculeze criza prin care trec SUA și NATO după 11 septembrie 2001. Miza geopolitică a luptei antiteroriste pare a pune pe plan secund standardele occidentale legate de foștii adversari ai democrațiilor liberale și ai alianței lor politico-militare. Ca dovadă, ni se spune, între NATO și Rusia condusă de fostul kaghebișt Putin au intervenit acorduri cheie. Așa este. Dar Putin nu a ascuns niciodată că a fost membru KGB. Abia după ce se vor trezi cu securiștii în NATO vor și occidentalii dacă au comis sau nu o eroare. Pentru americani și aliați a fost greu să prevină actele de trădare (pe bază ideologică sau pecuniară) ale unor compatrioți educați democratic. Dacă se mizează pe loialitatea față de aceleași valori a unor oameni admiși în aparatul represiv pentru atașamentul față de comunism, atunci se comite o greșală la fel de mare precum aceea de a admite posibilitatea ca un nou Hitler să vină la putere prin intermediul alegerilor libere. Și atunci, poate că Occidentul își merită soarta. ■

Lădușan Băloni a realizat eventul campionat-cupă în Portugalia. Sobru, modest și cinstit ca întotdeauna, Băloni a recunoscut că victoria în cupă a fost obținută printr-un gol „putin din oșanid”. Fără a face niciodată caz de realizările sale, fostul jucător care l-a scos la pensie, printr-un gol antologic, pe portarul Dino Zoff, se dovedește mai puțin la fel de mare și ca antrenor.

BILA ALBĂ

În scandalul manualelor alternative, ministrul Educației, Ecaterina Andronescu, a avut eleganța să se prezinte la dezbaterile de la GDS, în schimb argumentele sale s-au aflat în gravă suferință, domnia-sa sfârșind prin a lua în brațe o singură idee principală, repetată de nenumărate ori: „Dacă lucrurile ies prost, nu editorii primesc bile negre, ci eu!” îi satisfacem, pe merit, această obsesie.

BILA NEAGRĂ

Adevărul despre **Flacăra**

Încă de la începuturile sale, **Flacăra** și-a dovedit devotamentul față de cultură, așa cum, de altfel, se străduiește să o facă și azi. Numărul 9, din 17 decembrie 1911, de exemplu, conține o convorbire cu I. Brătescu-Voinești, proză de Haralamb Lecca, versuri de Mircea Dem. Rădulescu, impresiile lui Ionescu-Quintus despre George Panu.

Anul I. No. 9
17 decembrie 1911

Retin atenția în mod special paginile 68-69, în seria „Figuri contemporane”, care avea să continue multă vreme în revistă, este prezentat Barbu Ștefănescu Delavrancea, pe atunci ministru al Lucrărilor Publice. Textul (semnat P.L.) este însoțit de un desen cu prestigioasa semnătură a lui Iser. Marele dramaturg este caracterizat în fraze scurte și precise, nu lipsite de o fină ironie: „Dispensator de bilete de teatru și de liber parcurs pe căile ferate. Cumulează banca ministerială și rampa. Este primul ministru român care apare pe scenă.

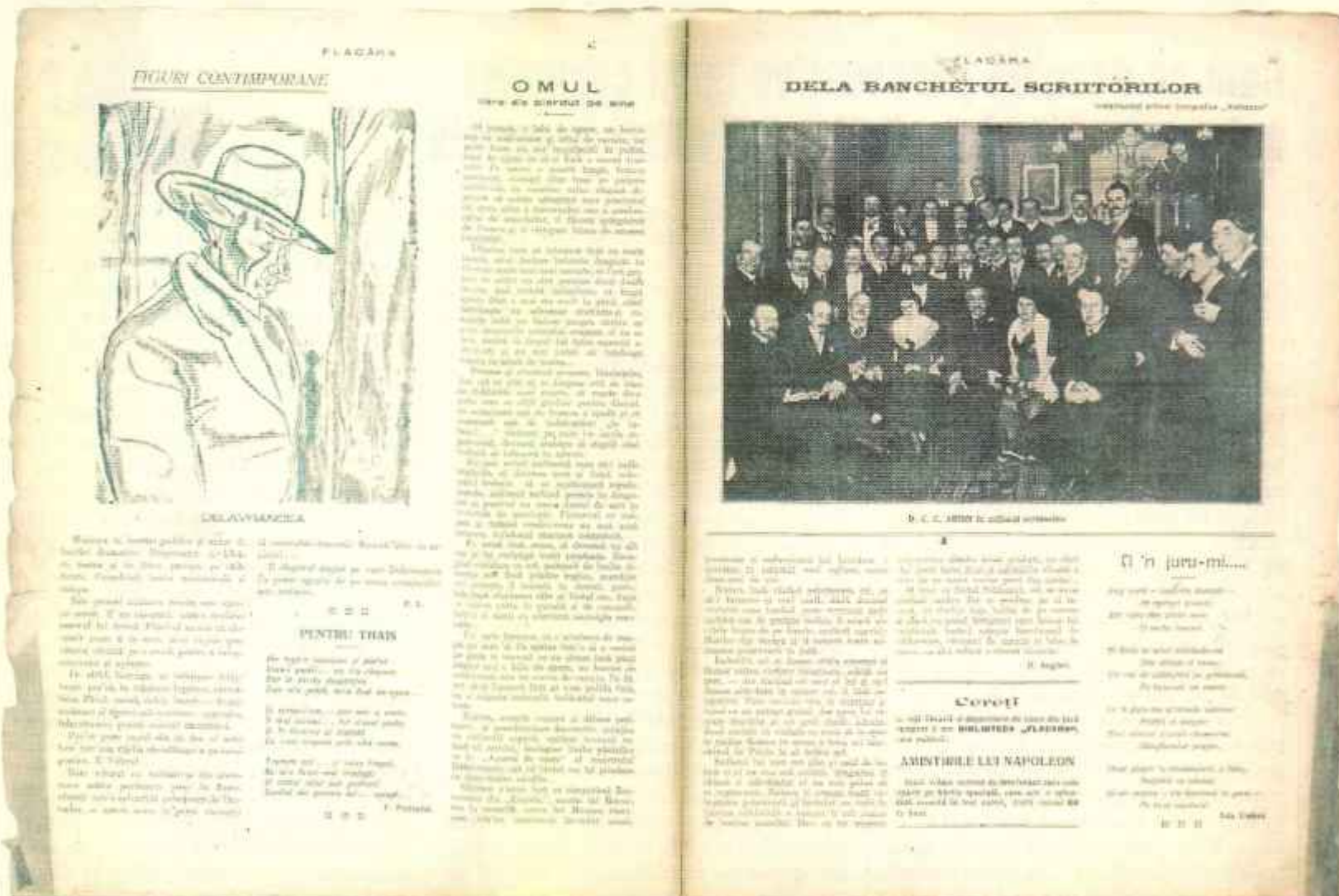
(...) Par'câ peste capul său de leu al artei bate
într'una vijella răscolitoare a pasiunii poetice,
E Viforul...".

Pagina este completată cu o poezie de V. Poadeanu și o proză scurtă semnată D. Anghel, care continuă și pe pagina alăturată, unde descoperim un foto-document de excepție, imaginea lui D.C.C. Anon în mijlocul scriitorilor, cu ocazia banchetului anual al acestora, instantaneu din arhiva fotografică „Voinescu”. Mai găsim aici o poezie de Ada Umbră, din care cel puțin o strofă merită citată:

„Doar plopii'n răstimpuri, a lene/ Suspină cu
vântul/ Și-mi moare – c'o lacrimă'n gene – / Pe
buze cuvântul.”

Și un mesaj al revistei către cititori: „Cereți la toți librarii și depozitarii de ziare din țară numărul 2 din BIBLIOTECA «FLĂCĂRA», care publică AMINTIRILE LUI NAPOLEON” – un volum tipărit pe hârtie specială, cu o copertă în trei culori, care costa... 60 de bani.

Tudor Călin Zarojanu

Problema manualelor alternative a fost

După câțiva ani de scandaluri, confuzii și luări de poziție pe cât de indignate, pe atât de prost informate, sistemul manualelor alternative începuse în fine să funcționeze și piața se stabilizase. Cum, însă, în România, nimic din ceea ce merge n-are voie să dureze, conducerea Ministerului Educației și Cercetării a decis să schimbe sistemul. Au fost operate trei modificări esențiale: s-a organizat licitație pe Internet, s-a limitat la 3 numărul manualelor pentru o materie/an și s-a introdus prețul între criteriile de selecție.

Licitatia pe Internet a pornit de la o idee pozitivă: secretizarea evaluărilor, astfel încât un editor să nu mai știe la cine să se ducă, eventual, cu „danul”. Astfel, pentru fiecare materie/an au fost propuși de către inspectorate 100 de profesori, dintre care calculatorul a selectat, aleator, 10. Aceștia

au notat manualele respective conform unor criteriilor stabilite de minister.

Ceea ce părea bine gândit a dat rezultate ridicole: manuale de engleză publicate de editura Oxford au primit note de 1, același manual a câpătat, la același criteriu, note de la 1 la 10, manuale de științe exacte s-au trezit cu note minime la „conformitatea cu Constituția României și legile democrației” (probabil cuprindeau legi științifice rasiste) și așa mai departe.

Indiferent care ar fi motivul acestor aberații (de pildă, n-au înțeles evaluatorii ce au de făcut), ele demonstrează indubitabil că sistemul funcționează prost.

În plus, secretizarea este extrem de discutabilă: un editor nu știe cui să dea mită, în schimb evaluatorul știe de la cine ar putea primi!

Limitarea numărului posibil de variante de manual încalcă regulile elementare ale economiei de piață. Și ce dacă existau zece variante pentru aceeași materie? Cu atât mai bine! Argumentul că bieții profesori n-aveau timp să le citească pe toate, pentru a decide ce să recomande elevilor, este absurd: la fel de bine ne am putea plânge că există prea multe romane, încât nu știm ce să le propunem tinerilor spre lectură!

Bomboana pe colivă a fost însă **criteriul prețului**. În felul acesta, s-a ajuns să fie selectate manuale **promise** pentru 6.900 de lei (un caiet gol costă 15.000 de lei!), mult sub costurile de tipărire, fără a mai vorbi de hârtie, drepturi de autor, transport etc. Reprezentanții ministerului au ținut să precizeze că acest criteriu s-a aplicat doar manualelor care îndeplineau baremul minim de

un gând

Cum se deschid perspective largi corupției sub pretextul ajutorării celor aflați în nevoie

Săptămânile trecute dezbaterile publice a fost inflamată de scandalul manualelor alternative. Originea scandalului e evidentă. Anul trecut Ministerul Educației și Cercetării a limitat la trei numărul manualelor alternative posibile. Anul acesta a recidivat. A decis să limiteze și prețul maxim admis pe manual, după formula: prețul celei mai ieftine oferte + o marjă de maxim 30%. Evident, a fost o invitație pentru editurile necompetitive de a se lansa în prețuri de dumping. Nivelul atins 6.900 lei pentru un manual de 80 pagini în două culori; ori 12.000 lei, pentru un altul, de 152 pagini, cu patru culori, în condițiile în care și caietele simple sunt azi mai scumpe, la un număr egal de pagini sugerează clar că nerușinarea (oferantilor) și neghiobia (celor cărora oferta li s-a părut credibilă) a depășit orice limită. Ei bine, înlăturarea acestei limite este opera Ministerului Educației și Cercetării condusă de dna ministru Ecaterina Andronescu.

Cum au motivat birocrații din minister măsurile luate? Au declarat că în acest mod toți elevii lipsiți de mijloace își vor putea procura manuale ieftine și bune. Ieftine, argumentează ei, deoarece s-a fixat o limită superioară a prețurilor; bune, pentru că limitând numărul manualelor alternative, concurența pentru calitate a fost mai acerbă. Oamenii din conducerea minis-

terului mai aduc un argument, de natură etică: prețurile mari ale manualelor sunt artificiale, deoarece ele ar reflecta profiturile uriașe pe care le scot editurile. Prin urmare, limitând prețul de concurs, conducătorii MEC speră să limiteze profiturile editurilor.

Pentru a combate acest punct de vedere n-am să arăt, cum deja au făcut-o alții, că măsurile luate de minister nu pot conduce în nici un caz la rezultatul pe care pretind că îl urmăresc responsabilii de acolo. Dimpotrivă, ministerul va obține fără întârziere exact efectul contrar. Acesta este din păcate cert și, empiric vorbind, dezolant.

Interesante din punct de vedere teoretic mi se par însă a fi premisele raționamentelor dezvoltate de birocrații ministerului în apărarea deciziei lor de a controla piața manualelor alternative. Acestea sunt două. (1) Prima premisă constă în convingerea că piața liberă trebuie controlată administrativ pentru a putea obține rezultate cu adevărat dezirabile. Presupoziția acestei convingeri este că funcționarea pieței libere conduce în mod inevitabil la efecte indezirabile. Această convingere, de altfel perfect falsă, constituie una din dogmele socialismului. (2) A doua premisă este credința că, lăsată liberă, piața îi îmbogățește pe producători și îi sărăcește pe cumpărători. Presupoziția acestei credințe este

binecunoscuta prejudecată marxistă că piața liberă reprezintă un instrument de clasă, prin intermediul căruia se realizează exploatarea proletarilor de către capitaliști. Această prejudecată, la rândul ei, se bazează pe ideea falsă că piața liberă aparține cuiva (și anume capitaliștilor), că producătorii produc ce vor, iar cumpărătorii nu au nici un cuvânt de spus în stabilirea ofertei și fixarea prețurilor. Firește, exact contrariul este adevărat: nu capitaliștii au inventat piața (mai degrabă ei sunt continui inventați de ea); nu capitaliștii dictează prețurile după bunul lor plac (mai degrabă cumpărătorii le stabilesc, prin jocul conjugat al nevoilor lor subiective și al rarității produselor disponibile); nu capitaliștii aleg ce să producă (mai degrabă consumatorii decid de ce anume au nevoie, iar producătorii vin în întâmpinarea acestor dorințe).

Toate aceste adevăruri au fost sintetizate de Ludwig von Mises într-o formulă lapidară: De fapt, în sistemul capitalist, patronii sunt, în ultimă instanță, consumatorii. Nu statul este suveran, ci populația. Ei bine, impunând prin forță suveranitatea statului în chestiuni de economie, sub pretextul că ajută populația nevoiasă, Ministerul Educației și Cercetării de fapt o aservește fără drept de apel unui monopol arbitrar de clienți ai funcționării corupte din minister. ■

H.-R. Patapievici

reinventată de către MEC

calitate. Numai că acesta din urmă corespunde notei 7,5, pe care au obținut-o, probabil, majoritatea cărților. Astfel, chiar dacă un manual obține media 10 la criteriile calitative, dar costa, normal, 30.000-40.000 de lei, el pierde bătălia cu unul de nota 8, costând (în promisiuni, subliniez) ceva mai mult decât un bilet de tramvai. Și asta dacă notele au fost acordate corect!

Asociația Editorilor cu Profil Pedagogic a tras din timp toate semnalele de alarmă posibile. Cum licitația s-a desfășurat totuși după mintea ministerului, iar rezultatele au fost cele care au fost, conducerea MEC a fost invitată la discuție la sediul GDS. Au onorat invitația ministrul Ecaterina Andronescu și șeful direcției de Informatică, Valentin Cotârță. Discuțiile, purtate de-a lungul a trei ore (și repetate ulterior pe diferite posturi de televiziune), n-au dus la nici un

rezultat, în ciuda faptului că Gabriel Liiceanu a anunțat falimentul editurilor serioase, iar Nicolae Manolescu a pariat că la toamnă nu va exista nici un manual: cei care au azvârlit cu prețuri fantasmagorice nu le vor putea respecta, iar ceilalți au fost eliminați din competiție.

Ecaterina Andronescu a luat în brațe „argumentul” că nu editorii, ci domnia sa personal este ținta nemulțumirilor dacă manualele sunt prea scumpe. Ce se va întâmpla dacă vor fi ieftine și proaste ori nu vor fi deloc – în privința asta n-a avut nimic de spus. Cât despre Valentin Cotârță, el a susținut sus și tare că softul licitației e bine făcut – numai că nu asta era în discuție.

Ce s-a rezolvat până la urmă? Nimic. Cei așteaptă pe elevi – știe numai doamna ministru.

Text: Tudor Călin Zarojanu

Comunicatul Clubului Român de Presă

Clubul Român de Presă își exprimă îngrijorarea cu privire la mersul reformei din România în învățământul preuniversitar.

În urma discuțiilor repetate pe care editorii și autorii de manuale școlare – reprezentați în Clubul Român de Presă prin Asociația Editorilor din România și Asociația Editorilor cu Profil Pedagogic ca membri asociați – le-au avut recent cu ministrul Educației și Cercetării, doamna Ecaterina Andronescu, și care nu au dus la nici un rezultat, se conturează o adevărată criză a editării manualelor alternative.

Trei sunt lucrurile care riscă să afecteze calitatea și chiar soarta învățământului românesc preuniversitar:

1. Impunând o grilă de evaluare în care prețul devine, în ultimă instanță, criteriu major de selecție, MEC intervine dirijist în mecanismele pieței libere a manualelor de liceu, încălcând astfel principiul fundamental al unei economii capitaliste autentice, în care raportul ideal dintre preț și calitate se reglează de la sine.

Justificarea acestei intervenții prin dorința guvernului de a proteja categoriile sociale dezavantajate este fără obiect, atâta vreme cât editorii de manuale înșiși s-au oferit să pună la punct împreună cu Ministerul un program eficient de protecție socială.

2. Consecința acestei intervenții este încurajarea *dumping-ului* pe piața de manuale și scoaterea din joc a editurilor performante care au asigurat până acum manuale pentru învățământul românesc la standarde de calitate europeană.

Nu protecția socială va fi efectul final al acestor măsuri, ci pierderea unui nivel al calității care a fost dobândit printr-un efort făcut în

ultimii șase ani deopotrivă de autori, edituri și tipografi.

3. Refuzul Ministerului Educației de a-și respecta obligațiile contractuale în privința manualelor gimnaziale poate duce la faliment editurile care au angajat din timp cheltuielile pentru producția anului școlar 2002-2003, astfel încât la începerea noului an școlar se conturează o situație fără precedent: elevii riscă să nu aibă deloc manuale la anumite discipline de învățământ.

Investițiile și munca sistematică a unor întreprinzători care fac posibilă noua economie de piață sunt astfel anulate de pe o zi pe alta, ceea ce pune în cauză credibilitatea politicii pro-europene din care guvernul și-a făcut un program.

Clubul Român de Presă consideră că pentru România este mai importantă obținerea unei continuități pe calea reformelor începute decât acumularea unui credit politic printr-o succesiune de măsuri populiste.

Așteptăm o reacție rațională din partea actualului guvern, fiind convinși că din acest conflict cei sacrificați sunt, în primul rând, elevii. ■

calendarul lui Manolescu: iunie

Oul dogmatic

Nicolae Manolescu

Înainte de Paști, piețele bucureștene au avut parte de o neobisnuită onoare: au fost vizitate, câteva zile la rând, de primarii de sector, de membri ai guvernului și de alte notabilități. Ce-i mâna pe ei în piețe? Auziseră (de unde oare, că doar ei nu merg decât oficial în astfel de locuri?) că țărani au scumpit în mod nerușinat prețul la ouă. Și la cartofi. Și la carnea de miel. Și la ceapă. Și la ridichi. Grijă de buzunarul cetățeanului, așadar, i-a mânat pe ei la luptă cu mafia piețelor. Și, ca pe timpuri bune, au scos de la naftalină mercurialul: cu nici un preț, țărani nu puteau depăși prețul stabilit de primării la ouă și la celelalte. De economie de piață, pesediștii noștri nu par să fi auzit. În populismul lor, oul trebuie să fie dogmatic. Nici un leu peste dogmă. Asta face bine la imagine.

Tot cumpărătorul e mulțumit că li se dă peste bot preocupărilor care se cred în capitalism. Piața e liberă numai în negocierie cu U.E. În realitate, ea este tot aceea pe care o reglementa Odiosul când și cum voia. Ceaușescu a murit! Trăiască mercurialul!

Și, ca să nu credem cumva că numai oul suferă din nou de dogmatism, dna Andronescu de la MEC, având neprecupețitul sprijin al primului ministru, a trecut la lichidarea manualelor alternative. Dna ministru a dat un ordin: prețul contează. Ce valoare? Ce aspect grafic? Prețul. Așa că editurile care s-au prins mai repede (știau ele ce știau!) și au stabilit un preț minuscul au câștigat o licitație care n-a avut loc decât în capul computerelor de la MEC. În loc de mai multe manuale, unul singur. Unic și dogmatic. Și ieftin. Prețuitorii (anonimi ai computerelor) au luat manual cu manual și, în competența (citește: incompetența) lor, au dat note fiecăruia. Și ce note! Manualele de engleză de la mari edituri englezești intrate ca proastele pe piața românească au primit nota 2 la limba engleză. Iar cele de la Editura Didactică și Pedagogică, unde, se știe, până și portarul vorbește *fluently* limba engleză, au primit nota 10. Ca să fie umorul românesc peste cel englezesc, același manual a primit de la diferiți prețuitori pentru aceeași însușire (de pildă, compatibilitatea cu programa) note între 1 și 10.

După oul dogmatic, manualul dogmatic. Cam așa stau lucrurile cu europenii noștri de la guvern. Ei vor să intrăm în NATO și U.E. cu tot tacâmul, de la foști securiști la mercuriale și de la ouă dogmatice la manuale dogmatice. ■

CĂRȚILE LUNII

recomandate de Alex. Ștefănescu

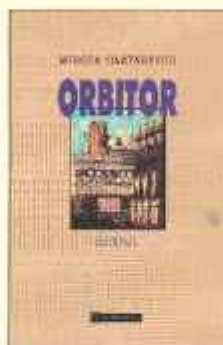
Nicolae Manolescu despre Nicolae Manolescu

Nicolae Manolescu, *Cititul și scrisul*, Iași, Editura Polirom, colecția „Ego-grafii”, 2002. Redactor: Lidia Ciocoiu, coperta: Maniela Oboroceanu, tehnoredactor: Constantin Mihaescu. 352 pagini.

Nicolae Manolescu, criticul literar român cu cea mai mare autoritate, care prin verdictele lui a consacrat scriitori (sau i-a trimis în neantul uitării), publică pentru prima dată o carte scrisă la persoana întâi. O carte cuprinzând confesiuni (despre copilăria și adolescența sa, când a descoperit *cititul și scrisul*), ca și o suită de povestiri și... versuri proprii. Paginile memorialistice sunt comparabile, ca valoare, cu cele ale lui Nabokov. Cât privește proza și poezia – ar trebui să se pronunțe asupra lor scriitorii cu care Nicolae Manolescu a fost sever de-a lungul anilor.

Un roman care i-ar putea aduce autorului Premiul Nobel

Mircea Cărtărescu, *Orbitor*, vol. II (Corpul), București, Editura Humanitas, 2002 (notă bio-bibliografică pe pagina a 2-a). Redactor: Vlad Zografi, coperta: Ioana Dragomirescu Mardare. 440 pagini.

Mircea Cărtărescu era cândva un poet care scria și proză. După publicarea romanului *Aripa stângă*, prima parte din trilogia *Orbitor*, el a devenit un prozator care a scris cândva și poezie. Forța lui vizionară, capacitatea de a folosi simultan mai multe limbae, așa cum un dirijor se servește, pentru a se exprima, de o întreagă orchestră, s-au remarcat imediat. Acum a apărut partea a doua a trilogiei, romanul intitulat *Corpul*. Fără să se repete, inventând noi și noi reprezentări feerico-filosofice ale existenței, autorul se ridică la același nivel literar, înalt, greu de egalat.

Tot ce a scris mai bun Mihai Ursachi

Mihai Ursachi, *Benedictus*, București, Editura Compania, colecția „Poezii perene”, 2002.

Prefață de C. Rogozanu, indice alfabetic al poemelor la sfârșitul cărții. Redactarea: Adina Keneres. 288 pag.

Mihai Ursachi este autorul celebrului poem de două versuri care a intrat în folclorul mediilor intelectuale: „Un om din Tecuci avea un motor / dar nu i-a folosit la nimic.” Opera sa are însă, bineînțeles, o mult mai mare întindere, și este plină de farmec – un farmec livresc-teutonic, care ne face să ni-l închipuim pe poetul ieșean refugiat într-o bibliotecă din Heidelbergul de altă dată. Volumul *Benedictus* cuprinde tot ce a scris el mai bun, de când a debutat (în urmă cu peste trei decenii) și până în prezent.

CONCURS

NICHITA STĂNESCU

Premiu:

Cărți
în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este

19 iunie 2002, data poștei

Editor: „Mașina de scris”

Concurs sponsorizat de EDITURA „MAȘINA DE SCRIS”

MAȘINA DE SCRIS CORESPONDENȚĂ

MĂDĂLINA BIȚĂ, București. Povestirea *Flori de câmp* dovedește că sunteți sensibilă ca om și inexperimentată ca scriitoare.

ALIN SAVU, București. Ceea ce dv. vi se pare amuzant este doar scabros. Amestecul de fecale și spermă din schița *Cisma* reprezintă tot ce puteți oferi cititorilor?

FELIX GROSULEAC, Iași. Poeziile pe care mi le-ați trimis sunt de fapt articole de ziar versificate. Nu m-aș mira să versificați și *Cartea de telefoane*.

MARIUS-VIORELA CONU, București. Prea multă filosofie strică. Mai ales când devine filosofare.

GHEORGHE C. PAȚA, Vatra Dornei. Sunteți un posibil critic literar. Dar trebuie încă să exersați. Modul stângaci în care vă exprimați uneori vă poate face să vă pierdeți autoritatea în fața scriitorilor.

MARIAN PETRU, Suceava. Seriozitatea cu care vă analizați propria povestire, *Variantă*, dovedește că

sunteți competent, lucid și nu aveți nevoie de staturile altora.

MIOARA ȘTEFĂNESCU-GHEȚU, Constanța. Întâmplările evocate vi se par emoționante numai fiindcă le-ați trăit dv. Ele n-au nici o semnificație pentru altcineva.

ISABELA STOICESCU, Ploiești. Felicitări pentru apariția volumului *Nu poți fi găsit!* Nu știu dacă știți, dar există o carte a lui Jules Verne, *Căpitan la 15 ani!* Dv. sunteți poetă la 15 ani! Mi-au plăcut și desenele din carte, realizate de o fată de vârsta dv., Anna Graziela Amaximoaiei-Vitvițchi. Nu mai putem străbate de-atâta precocitate...

RODICA SOLOVĂSTRU, București. Aveți un ton afectat, care vă face antipatică. Singurele pasaje reușite din proza scurtă pe care mi-ați pus-o la dispoziție sunt cele în care răzbate, necenzurată, o senzualitate perversă.

Stimați corespondenți din toată țara: Aștept în continuare textele dv. (poezie, proză, teatru, critică și istorie literară etc.) pe adresa: Alex. Ștefănescu, la revista *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București.

Mircea Cărtărescu: **Probabil că după *Orbitor* voi abandona și proza.**

– După *Orbitor 1*, majoritatea criticilor vă consideră cel mai interesant prozator român contemporan. Este o apreciere care mai degrabă vă încântă ori vă stânjenește?

– Ca să fiu sincer – și fără urmă de ipocrizie – urmăresc prea puțin reacțiile criticii la cărțile mele, cu excepția părerii câtorva prieteni (unii dintre ei întâmplător critici). Pe de altă parte, nu urmăresc deloc să devin Nr. 1 în vreun top literar. Las altora obsesia aceasta. Există o mulțime de prozatori interesați la noi. Ai decreta pe unul singur drept „cel mai cel” dintre ei nu înseamnă decât a-i atrage în mod inutil adversitatea celorlalți (lucru pe care, de altfel, l-am simțit din plin în ultimul timp). Pentru mine scrisul înseamnă două lucruri: mai întâi o mare plăcere, apoi o mare povară. Sunt fericit și mândru de mine în perioadele când scriu; sunt complet distrus

când nu pot scrie. Asta-i tot ce e, din punctul meu de vedere, important. Cred că sunt un autor atipic, greu de inclus în clasamente.

– „Jurnalul” dv. a stârnit vii controverse. Cum le-ați receptat?

– Cunosco doar câteva cronici, toate interesante și justificate în laude și-n reproșuri deopotrivă. Un jurnal nu e un roman, ci o felie de viață viețuită, cu bucuriile și umilințele cotidiene inerente: poți fi (trebuie să fi) pe aceeași pagină idiot și deștept, meschin și generos, egoist și altruist. Toate reproșurile care s-au făcut „personajului” din carte existau deja în paginile jurnalului, de zece ori mai acide. Jurnalul meu nu merita atâta dispută. El a plătit, de fapt, oalele sparte de *Postmodernismul românesc*, și care vor fi plătite în continuare, cum se va vedea, chiar și de *Orbitor 2*. Nu-mi fac nici o iluzie în privința asta.

– *Orbitor 2* este o simplă continuare a primului volum, în cadrul trilogiei proiectate?

– O „simplă” continuare? Nu, e o continuare complicată, mă tem că mult prea complicată pentru gustul unor cititori. *Orbitor 2* este o nebulă încă și mai mare decât primul volum, și sper că atât de îndepărtat, inconcepuibil, de fapt, *Orbitor 3* (care e totuși undeva în mine, încă de pe-acum, când n-aș putea spune nici cel mai mic lucru despre ce va fi sau ce va cuprinde) va fi o culminare a insanității care, după Sf. Pavel, este adevărata înțelepciune. În *Corpurile* lumii mentale se amplifică și includ, în sfârșit, și lumea „reală” între ele, prin cel mai drag mie personaj pe care l-am făcut vreodată, Mircisor, un băiețel de nouă ani îndrăgostit de mama lui. Cred că e o carte greu de înghițit dintr-o dată, dar care merită devorată cu înghițituri mici.

– Dacă vi s-ar cere să condensați întreaga trilogie într-o singură frază, ar fi posibil s-o faceți?

– Borges scria în prologul din 1941 la *Grădina potecilor ce se bifurcă* un lucru izbitor de adevărat: „Alcătuirea de cărți vaste este o nesăbuită obositoare și aducătoare de sărăcie; să întinzi pe cinci sute de pagini o idee a cărei perfectă expunere orală încapă în câteva cuvinte.” Scriu deja de nouă ani la *Orbitor*, și-ntr-adevăr numai eu știu câtă sărăcie și mai ales câtă oboseală mi-a adus. Cât de epuizat m-a lăsat. Nu cred că e cazul să rezum cartea într-o frază, pentru că ea însăși nu e decât rezumarea, înghesuirea într-o biată mie de pagini, a lumii mele interioare. E, de fapt, o carte care se rezumă pe sine în fiecare pagină.

– Prozatorul Mircea Cărtărescu îl va absorbi cu totul pe poet?

– Abia dacă-mi mai amintesc că am scris versuri. La ora asta nu numai că nu aș mai scrie poezie, dar și proza mi se pare neîncăpătoare și meschină. Dacă-aș putea, aș publica volume scrise complet, și pe coperte, și pe marginile albe ale paginii, așa cum scriu în caietele jurnalului meu. E prea mult de spus și viața e prea scurtă. Probabil că după *Orbitor* voi abandona și proza.

– Ați fost mereu un scriitor intens comentat, dar v-ați ținut departe de polemicele literare. Nu vă interesează, le considerați marginale sau preferați să nu fiți asimilat cu vreuna dintre „bisericiuțe”?

– Mă săcâie să am adversari. Sunt o persoană cu totul non-agresivă, și-n viață, și-n literatură. Urăsc ura celorlalți, detest să fiu detestat. De aceea fug de polemici (care-n lumea noastră literară înseamnă un fel de lupte de bălci), tac din gură, las pe toți să zică ce-or zice, sperând doar că până la urmă se vor plictisi de biată mea persoană. Dar știu pe cineva care de douăzeci de ani nu scrie un articol (și scrie multe, slavă Domnului) în care să nu fiu personaj, măcar secundar, gratulat cu vreo injurie dintr-un fond, se pare, ineputabil...

– În același timp, sunteți o prezență rară în presă și în emisiunile TV. Este o opțiune a dv. sau o „scăpare” a realizatorilor?

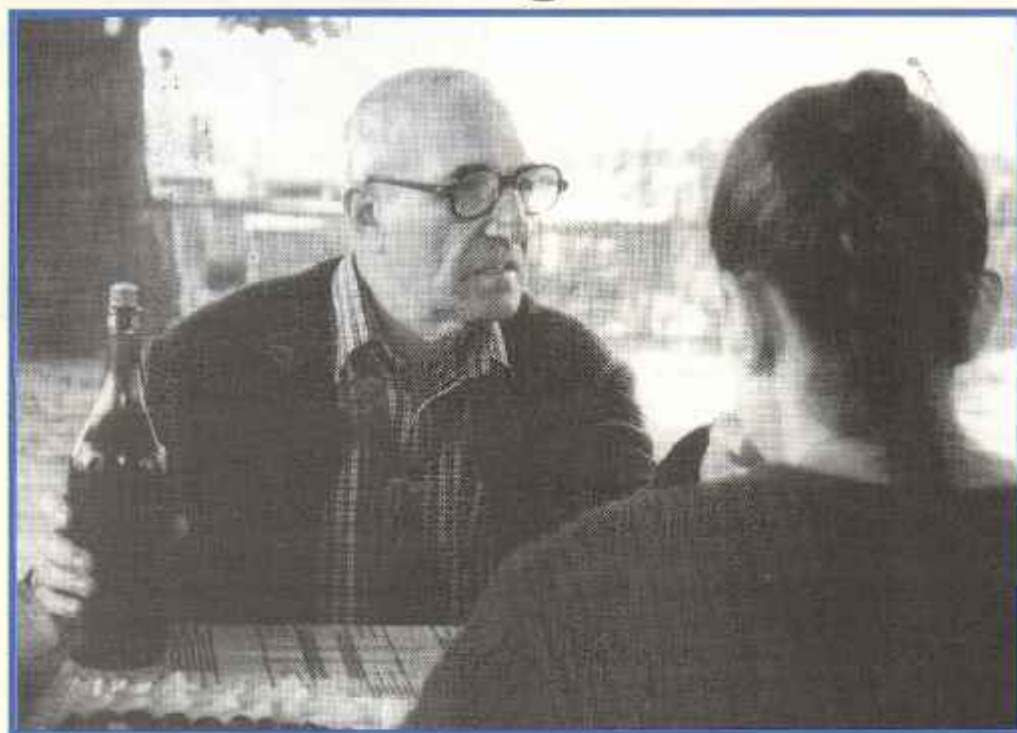
– Ar fi romantic să fie o opțiune: iată, scriitorul care se ferește de mediatizare, ce interesant, un Salinger sau Pynchon al nostru! Mi se pare însă vulgar să întreții un astfel de mister de doi bani. Adevărul e mai simplu: cred că m-a uitat lumea înăștia doi ani cât am lipsit din peisaj, mai ales că mi-am schimbat, cum se zice, și „look-ul”, renunțând la plete și mustață. Nu mă mai oprește nimeni pe stradă, nici măcar prietenii, care nu mă mai recunosc... Nu mai primesc solicitări în presă sau la TV. Ce să zic? Sper să supraviețuiesc și în anonim...

Interviu de Tudor Călin Zorojanu

Judecătoria Octavian Tîbăr

După-amiaza unui **torționar**

„După-amiaza unui torționar” – România-Franța, 2001 – 90 minute
Distribuit de: ROMANIA FILM

„Conștiința care nu vibrează, cea mai flască, cea mai inertă conștiință, conștiința noastră românească. Fetus etern, neputincios de-a se structura, profitând de starea placentară care-l inocentează, netulburat de nimeni și de nimic vreodată, de ochiul critic al Bisericii, bunăoară, iată conștiința noastră, tâmpită pe deasupra de imensul echivoc moral născut, după parodia de revoluție, și de promiscuitatea complicității călău-victimă.”

(Lucian Pintilie – Secolul 21)

...din nefericire: **asta e Realitatea...**! (iar Lucian Pintilie – și nu numai el! – a intuit-o exact).

Filmul demarează cu o foarte lungă secvență (secvență ce va deveni cu siguranță „antologică” în istoria cinematografului românesc), la sfârșitul căreia vom face cunoștință cu principalii eroi: **Profesorul**, **Ziarista** și... **Torționarul**! (care îi așteaptă pe peronul gării din Giurgiu, cu un buchet de flori în mână, spre a le acorda un interviu asupra întunecatului și – de ce nu?! – „dramaticului” său trecut de ucigaș în serie...). Ultimul îi va duce pe primii – cu propria-i

mașină, hodorogită – „acasă la el” (un fel de baracă de stupar, înconjurată de albine și de un **falnic stejar** – vezi obsesiile lui Pintilie! – acolo unde, șovăind mai mult sau mai puțin, își mai depune „mărturisirea”).

Care mărturisire este **cumplită**: nu atât prin grozăviile torturilor descrise (chestia cu creionul cu care cei închiși erau loviți sistematic peste testicule o cunoaște astăzi oricine!), cât prin **felul** în care EL, torționarul, își amintește de toate atrocitățile cu un soi de disperată-auto-milă, sau justificare! Oroarea este privită cu indiferență; chinurile deținuților, cu cinism: „**Pe cei morți i-am f... în cur**”, sau „**Mi-e frică că oricând aș putea s-o fac din nou...**!” etc.

Filmul este într-adevăr cumplit; DAR:

Poți pretinde, oare, că amarnica instituție a Securității Române a fost bazată pe „voluntari”, foști deținuți de drept comun și mai ales provenind dintr-o familie **debilă psihic**?! (când, se

Horia Pătrașcu

știe deja cu certitudine, aceștia au fost în genere oameni școliți, mulți cunoscând limbi străine și fiind folosiți peste hotare).

Nu cumva ni se strecoară astfel, poate involuntar, ideea că „securiștii” ăștia – decizi, iată, să-și mărturisească păcatele! (deși cazurile sunt minime, până la inexistență!) – au fost niște „tarați” psihologic...?! **Și încă:** există o secvență în care niște tineri-fotbal-suporteri îl amenință pe torționar că îi vor da foc la casă, întrucât el acordă interviu **presei libere**...!? Haida-de...! Pe vremea așa-zisei Revoluții, ăștia aveau circa 10 ani...!? Cum de s-au transformat, pe nepută masă, în astfel de agitatori?! Nu cumva Lucian, în cunoscuta-i greață față de românii care consumă **sport-pe-pâine** și habar n-au de ceea ce va urma! (la fel ca și mine, de altfel, **n.a.!**), a **cam sărit peste cal**...?!

Nu cumva, și poate că fără voie, filmul său – repet, **crâncen**! – îți sugerează a considera că actualii, **veritabili securiști**, care ne conduc țara, sunt fiecare bine-mersi și nicidecum reprezentanți ai „modelului” pe care ni-l oferă marele regizor?! Că nu au nici un fel de tangență cu autobiografia lor, desigur absconsă prin cele mai subtile mijloace, dar fiind oameni **absolut normali** – gata să ghideze destinele acestei prăpădite de țări! – neavând nici o tangență cu paranoia ce-i bântuie creierul „torționarului” din filmul în cauză...?!

Desigur că cele de mai sus sunt simple supoziții; să revenim însă la filmul **în sine**:

EXTRAORDINARĂ interpretarea lui **Gheorghe Dinică**! (dacă socotesc eu bine, stă în prim-plan cu fața către public **peste jumătate din desfășurarea peliculei**!) La fel de fascinant (deși având o arie mult mai restrânsă – adică dormind mai toată vremea, sau mergând la W.C., presat de vezică), este **PROFESORUL**, fost deținuț care intenționează a intra în politică... dar care „doarme” și „urinează” cum numai Radu Beligan ar fi putut să o facă!

În sfârșit – însă nu în cele din urmă! – **imaginea filmului**, operatori fiind **Călin Ghibu** și **Silviu Stăvilă** (și repet: fiți atenți, sau revedeți dacă se poate, acea secvență uluitoare de la început!)

În rest...?! Așteptăm și alte „mărturisiri”... **poate mai reprezentative!**

Peter Pan – întoarcerea în tărâmul de nicăieri

"Peter Pan în Return to Never Land" – SUA,
2002 – 90 minute

Distribuit de: GLOB COM MEDIA

O revenire, pe alte coordonate, a filmului din 1953 realizat, atunci ca și acum, de celebrul studio **WALT DISNEY PICTURES**.

Film de animație clasică, adică „desenată” cadru cu cadru (deși beneficiind, parțial, de prezența computerului!), **PETER PAN**, spiridușul – alături de ceilalți eroi, printre care comic-tenebrosul **Captain HOOK**, cel cu brațul tăiat și înlocuit cu o gheară din fier – a reprezentat și reprezintă unul dintre cele mai fascinante basme ale copilăriei sau ai celor mai vârstnici și care mai sunt capabili, **ÎNCĂ!**, să-și amintească de ea...!

Că filmul, de astă dată, demarează cu plecarea tatălui pe front în timp ce Londra este

bombardată de aviația fascistă – contează prea puțin: evident că același tată va reveni, victorios, în final...! Contează în schimb „povestea” fetei Jane, căreia spiridușul Peter Pan îi propune o călătorie în fascinantă lume a fanteziei... tocmai spre a o face să uite de neazurile de acasă. Un film fermecător!

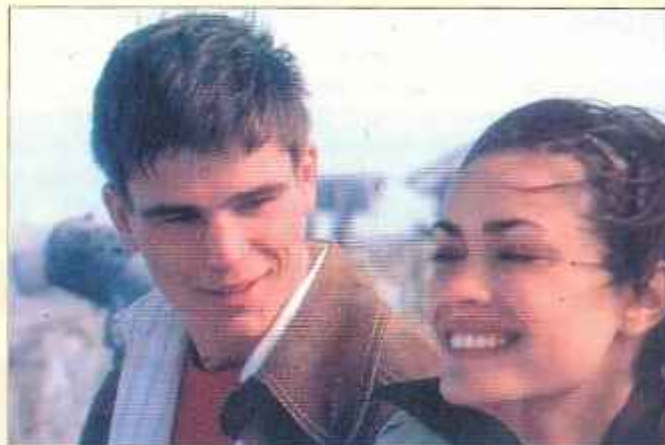

Cât rezisti fără sex?

"40 Days & 40 Nights"
– SUA, 2002 – 99 minute
Distribuit de:
RO – IMAGE 2000

Tânărul și chișeșul **Matt** (interpretat cu brio de **Josh Hartnett** – pe care l-am văzut în *Pearl Harbor* etc.), obsedat de amintirea fostei sale blonde și iubite **Nicole**, încearcă a-și îneca amarul făcând amor cu toate fetele ce-i cad în mână: degeaba însă! Amintirea lui Nicole îl înnebunește, și el devine un soi de semi-impotent – spre disperarea superbilor și pasagerelor lui parteneri de pat – ajungând în cele din urmă la psihiatru.

Singura soluție pare a fi cea sugerată de fratele său, preot: fiind în timpul Postului Mare, el se hotărăște să facă **abstinență totală** timp de 40 de zile...?! Colegii săi tineri, lucrând – se putea altfel?! – în domeniul Internetului, ajung să facă între ei pariuri exorbitante, cum că Matt nu va reuși să se țină de cuvânt... cu atât mai mult, cu cât în viața colegului lor se ivește un superb și brunet exemplar feminin... care este de-a dreptul năucită de refuzul lui Matt în fața avansurilor ei evidente...

Acesta ar fi, în mare, subiectul acestui film despre care regizorul **Michael Lehmann** afirmă că ar fi o „comedie despre sex, dar fără sex!”.

Drept pentru care pelicula ne înfățișează – folosind pretextul abstenenței la care s-a datat eroul nostru! – scene **din belșug NUDE**: sâni, dosuri adolescente și superb îmbucate, coapse goale, pânțe și sub-pânțe idem, gâfăituri, erecții, masturbări... ș.a.m.d. (pe care, de altfel, desigur că și mai impudic, le poți vedea pe casete-video sau la anumite emisiuni TV de după miezul nopții!) – problema ce se pune însă e următoarea: **UNDE E COMEDIA...?!**

Cât despre o a doua (**unde e FILMUL?!),** ce să mai discutăm...

Dorina Lazăr alături de „travestiți” Constantin Cojocaru și Ionel Mihăilescu

Gaițe la masculin

Cel mai așteptat dintre spectacolele sfârșitului de stagiune este *Gaițele*, premiera regizorului Alexandru Dabija de la Odeon. Hazul piesei lui Alexandru Kirîțescu este renumit, tipic balcanic, perfect adaptat năravurilor cuconetului românesc. Umorul lui Alexandru Dabija este una dintre calitățile care l-au adus celebritatea ca director de scenă. În plus, spectacolul de la Odeon mai are câteva picanterii care stănesc curiozitatea oricărui amator de teatru: Dorina Lazăr are rolul principal, a stăpânei „cuibului de viespi”, iar fiicele sale sunt interpretate în travesti de Constantin Cojocaru și Ionel Mihăilescu. *Gaițe la masculin*, s-ar putea zice, gândindu-ne la tăvălugul replicilor răutăcioase din

piesă. În aceste condiții este greu să ne lăsăm convinși de precizările de avanpremieră ale acestui spectacol: „Realizat clasic, spectacolul se constituie ca o frescă de epocă a moravurilor, prejudecăților, meschinărilor descrise în text, având ca singură intenție polemică, poate, încercarea de a descoperi și de a dezvălui aceste tare la nivel spiritual românesc”.

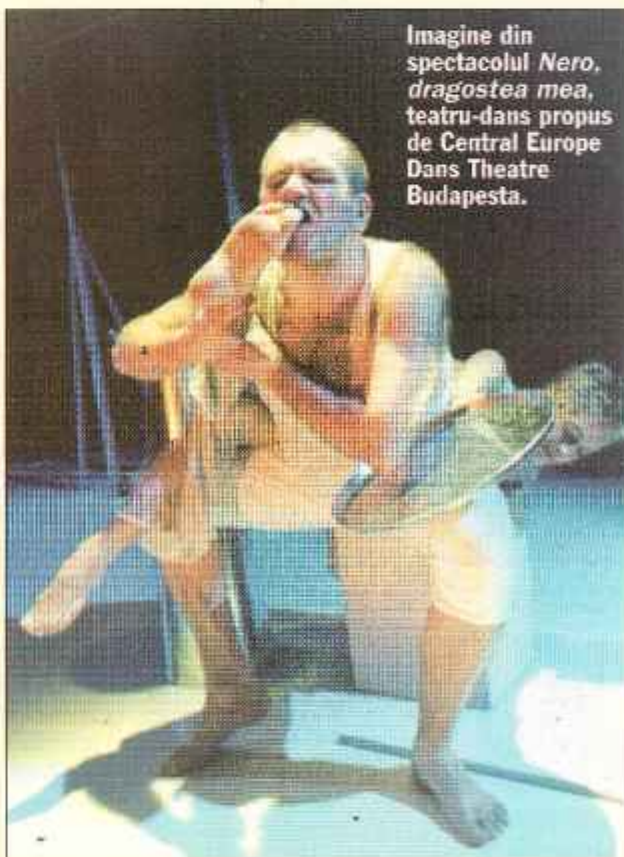
„Cuibul de viespi” (titlul inițial al piesei) adus pe scena Odeonului de Alexandru Dabija, ajutat de Irina Solomon pentru costume și Vittorio Hottier pentru decor, se arată deci plin de surprize: atitudine tipică pentru temperamentul sugubăț al regizorului. ■

Atelierul numărul zece

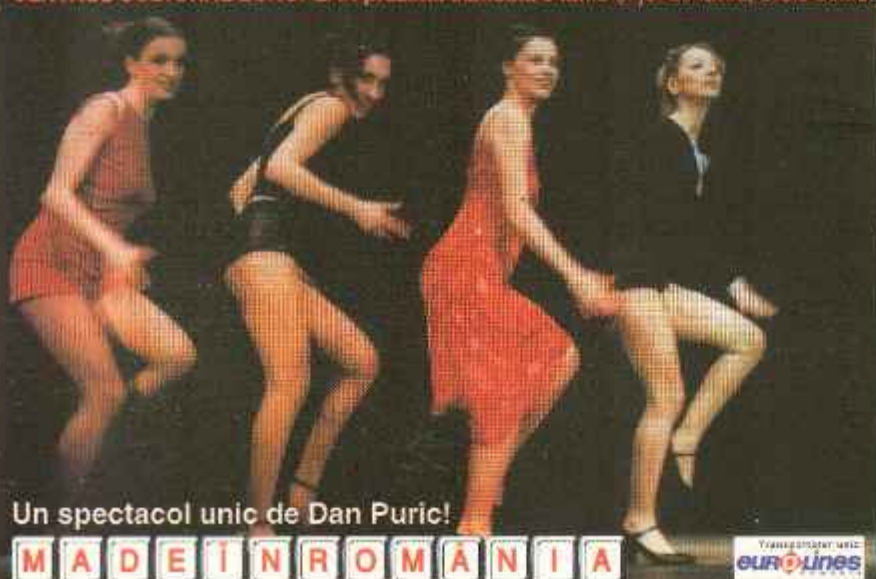
Dramaturgul Radu Macrinici a inițiat la Sfântu Gheorghe un festival de teatru unic la noi prin program și performanțe artistice: Festivalul de Teatru Atelier. Internațional, ca majoritatea adunărilor teatrale organizate de instituțiile specializate, *Atelierul* se prezintă în primul rând cu o definiție: este o manifestare teatrală neconvențională care face apel la montări gen experiment – structurate pe formule tematice diverse: „teatru-dans, teatru fizic, pantomimă, teatru poetic, meta-teatru, teatru psihanalitic, improvizație, teatru instrumental”.

Toate aceste forme de teatru au fost văzute la *Atelierul* din Sf. Gheorghe în ultimii zece ani, în tot atâtea ediții ale festivalului. Au fost ani fericți și ani mai grei, ani în care s-au găsit bani la autorități sau la sponsori și ani în care bugetul s-a conturat abia cu câteva zile înainte de sosirea invitaților. Probleme birocratice dar și de mentalitate în capitala unui județ unde populația maghiară majoritară nu a privit cu ochi buni teatrul românilor. Dar *Atelierul* a perseverat, a avut încăpățănarea „să creeze un cadru instituționalizat pentru afirmarea formelor noi de expresie teatrală, să provoace apariția acestor forme inovatoare și în teatrele de repertoriu, să stimuleze spiritul de avangardă aflat în hibernare în ultimele decenii... Ca să rezumăm, am dorit să dăm *Cenușăresei* șansa de a încerca pantoful Prințului”. Acum cei mai mulți dintre spectatori *Atelierului* sunt localnicii maghiari, cum era și firesc. Cel de-al zecelea *Atelier* se va desfășura la Sf. Gheorghe în perioada 8-14 iunie 2002 și adună companii din Elveția, Ungaria, Belgia, Germania și trupe românești din Tg. Mureș, București, Sibiu, Sf. Gheorghe. ■

Imagine din spectacolul *Nero, dragostea mea*, teatru-dans propus de Central Europe Dans Theatre Budapesta.

CENTRUL CULTURAL EUROPEAN prezintă sâmbătă 8 iunie și joi 20 iunie, orele 20.00:

Un spectacol unic de Dan Puric!

MADE IN ROMANIA

TRANSPORT MEDIA EUROUNES

Sala Rapsodia, str. Lipșani 53; casa de bilete (tel.: 315.89.80); zilnic 11.00 - 18.00; duminică închis
Spectacol realizat în colaborare cu Compania PASSE-PARTOUT S.R.L. și cu sprijinul FUNDATIEI COREELI UNTER, S.C. CONTINENTAL S.R.L., APPSR (Fondator în România), LUXTEN, DECORATIVA, HERLITZ ROMANIA, DIM SORT, PR VERA COMMUNICATIONS.
Partener media: SAPTE SERI, ZILIA, COTIDIANUL, OBSERVATOR CULTURAL, PLACĂRA, ANTENA BUCUREȘTIOR - 48.3 PM

Remus Andrei Ion

Verva obosită

Agitația de la începutul stagiunii teatrale s-a transformat, acum, spre final, în oboseală, lipsă de entuziasm, blazare, dezinteres chiar. Am avut parte de spectacole de palmares, festivități și ceremonii de premiere la concurență, declarații megalomane sau frisonant de ambițioase, dar de cum a dat căldura lista premierelor amânate pentru la toamnă tot crește.

Autoritățile, guvernării mai bine zis, au tot scos bani de la buget ba pentru aniversări, ba pentru festivități de premiere. Actori, regizori, artiști plastici, oameni de film au fost sărbătoriți în văzul întregii țări. O onoare evident binemeritată. Dar putem oare desprinde acest festivism de afectivitatea politică a respectivelor ceremonii? Banii cheltuiți ceremonios erau mult mai potriviți pentru a stârni și susține direct creativitatea artiștilor, producția de film, teatru, artă plastică, muzică etc.

Pentru lumea teatrului situația a fost cea mai caraghioasă, cu două festivități la concurență. Ministerul Culturii și Teatrul Național dorind să eclipseze tradiționala Gală UNITER. La Gala UNITER premii au evidențiat o stagiune de excepție. Care s-a încheiat! Urmările sunt de o paloare stranie. O fi oboseală? Poate, după atâtea festivisme!

Cel mai în urmă au rămas marile promisiuni ale *Anului Caragiale*. Am intrat se pare într-o mare recreație. Teatrul Național, care s-a lăudat, prin directorul său, că vom vedea toate comediile lui Caragiale, nu ne-a oferit decât un spectacol de can-can. Comediile, poate la toamnă, dacă nu cumva se va dilata cu încă un an *Anul Caragiale*. Propagandistic a dat bine: facem și dregem, s-au înfiripat idealuri și poate iluzii frumoase.

Acum s-au cam risipit și unele și celelalte! Finalul de stagiune este moale, fără viciu: Și oricâte premii am da, oricâte festivități se vor organiza, forța unei strategii culturale se vede în ceea ce se produce nou, în căutări, în visele care se transformă încet, încet în ceva real. Artiștii, intelectualii în general, trebuie lăsați să viseze, încurajați să nască oarecăr, nu să fie amețiți la festivități. Visele lor pot să obosească.

Pentru toți actorii români a-l juca pe Caragiale înseamnă o întoarcere la anii studenției. Cei tineri, un rol din Caragiale le poate aduce chiar consacra.

Noaptea furtunoasă a tinerilor

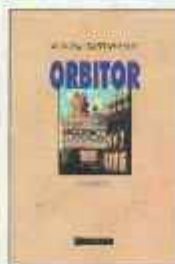
Teatrul Bulandra „atacă” tema Caragiale cu *O noapte furtunoasă* a tinerilor. Pe afiș atrage atenția mai ales lista actorilor: Viad Zamfirescu (Chiriac), Alexandru Georgescu (Ipingescu), Nicolae Urs (Jupân Dumitrache). Distribuția este mixtă, cu actori de la mai multe teatre bucureștene, celor trei actori deja amintiți alăturându-li-se Alina Berzunțeanu (Zița), Simona Popescu (Spiridon!), Silviu Biriș (Rică Venturiano) și Luminița Erga (Veta).

Spectacolul a fost gândit ca producție independentă de regizorul Teodora Cămpineanu și scenografa Andreea Costenco, dar după primele reprezentații a fost integrat în repertoriul Teatrului Bulandra.

Orașul teatru

Sibiul se pregătește să intre în zodia teatrului. În ziua în care începe Campionatul Mondial de Fotbal, iar Leonard Doroftei urcă în ring pentru a-și apăra centura cu diamante, la Sibiu va bate gongul pentru cea de-a 9-a ediție a Festivalului Internațional de Teatru (31 mai – 9 iunie), patronată de primul ministru.

Constantin Chiriac, director al festivalului și al teatrului sibian, are ambiția ca în acest an să reediteze performanțele de anul trecut – participanți din 58 de țări și 135 de spectacole, ateliere, expoziții etc. – sau chiar să le depășească. Până acum, în mod cert, festivalul sibian a copleșit concurența locală prin aceste cifre, dar și prin bugetele alocate manifestării. Timp de o săptămână, la începutul verii Sibiu este transformat într-un oraș-teatru. Festivalul se desfășoară pe opt secțiuni și are în fiecare an o temă dată. În acest an *Poduri*, o temă interesantă pentru Sibiu unde există celebrul „pod al minciunilor”.

CONCURS

Premii:

10 cărți acordate de

Librăria Humanitas din Fundul Curții

adresa: Calea Victoriei 120, București, tel. 01/2128821

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **19 iunie 2002**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA Humanitas

Humanitas

Un artist redescoperit: Emile Gallé

Radu Ionescu

Nu trecuse nici măcar un secol de la impunerea pe piața artistică a lui Emile Gallé (Expoziția Universală, 1889) când, numele și creațiile sale uitate au reintrat în atenția amatorilor. Piața operelor de artă se bazează pe un fel de „arheologie” care constă în redescoperiri ale unor artiști, curente sau școli uitate. Astfel, după mijlocul veacului trecut, deci după 1950, numele lui Gallé și producțiile sale au ajuns vedetele comerțului de artă și ale interesului colecționarilor.

Într-o epocă a marilor artiști sticlari, Gallé a fost, chiar dacă nu întotdeauna, cel mai bun. Inspirându-se din sticlăria bizantină iar, mai apoi, din cea chineză și japoneză, ajutat de noua tehnică a stratificării sticlei și apoi a atacării cu acid, acest chimist erudit și artist rafinat a creat o industrie care și-a pus amprenta asupra gustului unui secol. Ceea ce nu se înțelege adesea este că producția Gallé a fost imensă, ea inundând literalmente piața europeană. La București, până în anii războiului, se puteau cumpăra vase Gallé prezente în toate casele burgheziei medii și fără a se bucura de statutul de piese de colecție. Rar de tot câte un vas (ceramică specială) sau lampă aveau acces la acest statut privilegiat stând alături de operele „byzantine” sau „Extrem-Orientale” care reprezintă momentul suprem al creației lui Gallé.

Tehnica sticlei stratificate și atacate cu acid, odată descoperită și perfecționată a creat baza necesară unei industrii de artă foarte dezvoltate. În Franța, Germania, țările nordice, S.U.A. aflăm creatori de mare valoare artistică după cum, în România anilor '20 s-au creat, sub numele Montesy, piese, adesea remarcabile, în această tehnică. Diferite ateliere din țara noastră, unele chiar încurajate de autoritățile timpului (Familia Ceaușescu se bucura de cadourile „tip Gallé”), s-au specializat în producția de vase și lămpi „tip” Gallé, unele cel puțin tot atât de frumoase precum cele originale. Nu înțeleg disprețul cu care colecționarii de dată recentă privesc această producție autohtonă care se bucură de un atât de mare succes pe piața străină. O mai bună cunoaștere a fenomenului, a pieselor excepționale, a atelierelor și creatorilor care au marcat epoca și spiritul Art-Nouveau ar reuși să sticlăria Gallé la locul ce i se cuvine: pleselă excepțională în muzeu și colecții, iar celelalte – renunțându-se la ridicola idee de a le „evalua” la centimetru – în apropierea oamenilor bucuroși să fie înconjurați de obiecte frumoase, fără a avea pretenția de a fi colecționari. ■

Muzeu într-o casă

Undeva, o casă de pe bulevardul Dacia, în București. Pe lângă ea trec zilnic sute și sute de oameni grăbiți. Dar nimeni nu știe că în acea locuință, în spatele acelor perdele de pânză groasă se ascunde o altă lume, un alt univers.

Salia Constantinescu trăiește într-un muzeu. Viața ei este obișnuită, numai că în loc de banalele și ultrafolositele bibelouri cu elefanți ea se poate mândri cu tablouri ale marilor pictori și cu Gallé-uri veritabile. „Tot ce se vede aici am moștenire de la străbunii mei”, spune Salia cu mândrie. Familia ei se trage din neamul Xenocraților, din viță cât se poate de nobilă. „Toți cei care au venit la mine mi-au spus că această pictură are în ea ceva nefiresc. Oriunde te-ai afla, ochii din tablou te fixează și parcă te hipnotizează. Dacă te apropii și-ți pui o dorință, se poate ca ea să se îndeplinească”. La fel se întâmplă cu acea candelă atârnată de perete, sfântă la Muntele Athos, aceeași senzație o ai și când te închini în fața altarului improvizat în dormitor. „Aici am câteva icoane pe care le-am primit de la diferiți preoți. Una este chiar de la Papa, singura icoană din argint care îl reprezintă pe Isus, pe Fecioara Maria, alături de doi îngeri”.

Salia este o femeie credincioasă și este convinsă că fiecare om are pe acest pământ o menire, un rost. Fiecare

are de îndeplinit ceva. „Sunt convinsă că fiecare dintre noi are de dus o cruce. Crucea mea este să am grijă de moștenirea familiei, să am grijă să obțin tot ce mi s-a luat de-a lungul anilor de comunism. Iar dacă obțin, dau săracilor și celor care au nevoie de ajutor”.

Salia se mândrește cu câteva obiecte extrem de prețioase. „Am aici o ceșcută a lui Napoleon și oala de noapte a Mariei Antoaneta. Acum ele au o altă întrebuințare. Au devenit opere de artă”, spune Salia ținând cu grijă ceșcuta.

În această casă fiecare colț are ceva din trecutul vreunei regiuni a acestei lumi. În dormitor tronează un pat Ludovic al XV-lea și un șifonier plin cu broderii de la anii 1700. „Am un kimono japonez din mătase pe care l-am moștenit de la mama, aceasta avându-l, la rândul ei, de la părinți”. Este, într-adevăr, un kimono de culoare neagră, cu imprimeuri albe. De departe i se observă valoarea și i se simte mîrșul timpului. Pe masa din fața patului, dintr-un tablou cu ramă groasă zâmbește un chip de fetișcană frumoasă. O întreb pe Salia cine este acea frumusețe și ea-mi răspunde zâmbind. „Eu sunt. Aveam pe atunci 25 de ani și fusesem aleasă regina balului. Ce vremuri...”.

Shvi Ana Maria Prelipcean

paginile 120-121 din revista Fundației Paola Mercuri, www.paolamercuri.ro

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupăți telefonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **30 Iunie 2002**, data peste

Concurs organizat de EDITURA ALFA

Albastru de Bălașa

La mijlocul lunii iunie, Sabin Bălașa împlinește 70 de ani. Pare o glumă, dar este o realitate aritmetică. Dacă tot se întâmplă asta – deși pe chipul artistului anii par să nu fi trecut deloc –, momentul va fi marcat prin trei evenimente: lansarea romanului *Exodul spre lumină* (căci celebrul pictor este și scriitor), acordarea, în premieră, a „Premiilor Sabin Bălașa” (pentru Mircea Deac, Constantin Trestioreanu, Constantin Dumitru, Irinel Columbeanu și Tudor Octavian), precum și expunerea unor tablouri recente în „Sala Pașilor Pierduți”, de la Universitatea „Al.I.Cuza” din Iași, locul în care se află, de trei decenii, picturile murale ale artistului.

Frescele din „Sala Pașilor Pierduți” au fost realizate în 1970. Pictarea lor a fost un eveniment: Sabin Bălașa a lucrat cu zeci și chiar sute de spectatori. Astăzi, însă, în atelierul bucureștean al pictorului se pătrunde rar, privilegiu care a fost acordat revistei *Flacăra*. Mulți ar fi vrut să asiste la „miracolul facerii”, dar îi spuneau cam așa: „Eu nu vă deranjez, stăm, așa, de vorbă, în timp ce pictați”, ceea ce nu prea se potrivește cu concepția pictorului despre intimitatea creației...

Sabin Bălașa se află aici doar de un an. Din fostul atelier a fost nevoit să se mute după ce proprietarii clădirii din fața geamurilor au vopsit fațada acesteia într-un galben care „ucide” lumina. Sabin Bălașa a

reamenajat complet noul atelier, care este acum o mostră de eleganță și funcționalitate. Nici o pictură nu este expusă permanent, lucrările terminate stau cuminti, sprijinite de pereți, întorcând spatele privirii indiscrete. Simpla întoarcere a uneia dintre ele umple spațiul de înconfundabilul albastru de Bălașa, rivalizând cu albastrul de Voroneț.

Nici aici artistul nu este încântat de felul în care cade lumina. Dimineața și la amiază razele soarelui intră pieziș, astfel încât Sabin Bălașa și-a instalat pe tavan un set de lumini indirecte și preferă să lucreze seara, uneori până la trei noaptea. Nu are un loc favorit pentru instalarea șevaletului. Uneori, lucrează „la dublu” cu unul dintre fiii lui, Tudor. Spațiul generos al atelierului n-a fost încărcat nicicum. În mijloc se află doar două fotolii din piele și o măsuță, restul obiectelor fiind înșirate de-a lungul pereților. O combină muzicală, un frigider încastrat într-un dulăpior ascuns sub scara care duce la micul etaj, un dulap metalic, un fax, un filtru de cafea. În rest, lucrări, ustensile, culori, rame care așteaptă să fie umplute cu capodopere.

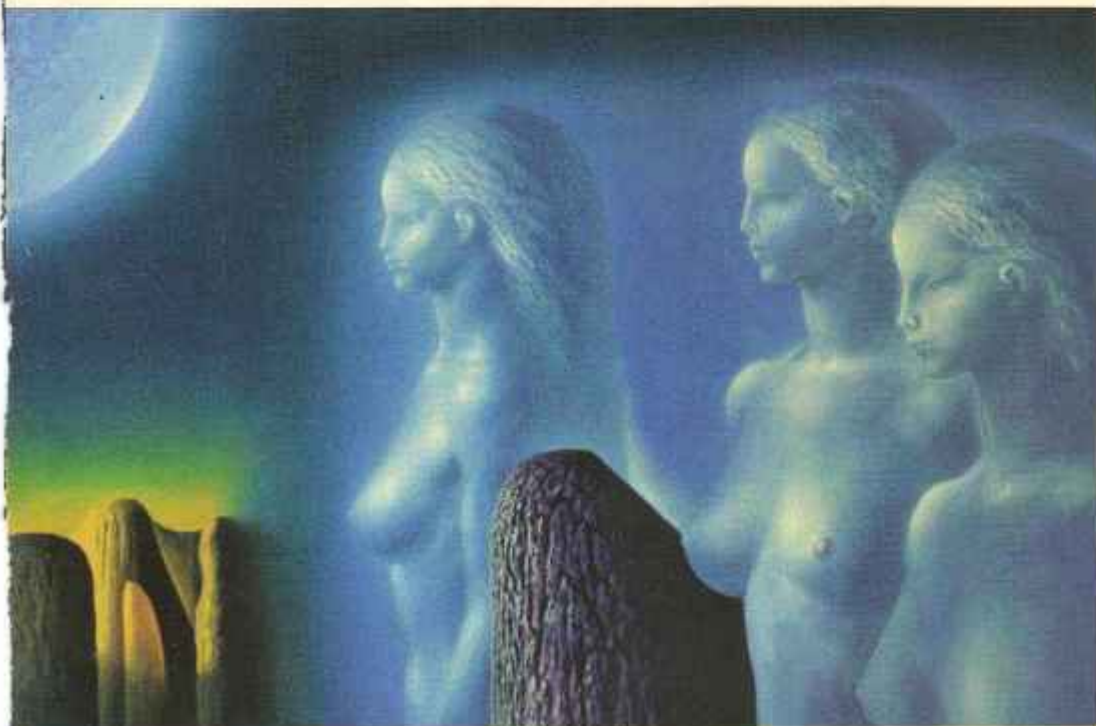

Cât timp petrece Sabin Bălașa în atelier? Tot timpul. „Dacă aș mai trăi două mii de ani, tot aici aș fi”, spune. Când începem să fotografiam, ne atrage atenția că este esențial ca imaginea să respecte verticalitatea lucrărilor, în rest acceptă fără comentarii orice sugestii și doleanțe. Se mișcă sprinten, vorbește tot timpul, e bine dispus, cu greu ai putea crede că împlinește 70 de ani.

În urmă cu câțiva ani, familia Bălașa a primit un telefon neobișnuit: „Bună ziua, mă numesc Cutare, sunt din Constanța, v-am luat numărul din cartea de telefon. Am fost cu familia la Iași și, în „Sala Pașilor Pierduți” l-am ascultat fascinat pe profesorul Murgu, care a vorbit vreme de două ore despre lucrările dv. Am filmat o casetă și vrem să v-o dăruim”. Așa au aflat Melania și Sabin Bălașa că, la Iași, există un om care, fără să-l fi cunoscut vreodată pe pictor și fără să fie cronicar plastic, a descoperit semnificații neabătute în fiecare detaliu al frescelor de la Universitate.

Părăsim atelierul lui Sabin Bălașa cu sentimentul că ne-am scufundat pentru o jumătate de oră în senin, leșin. Strada e liniștită, clădirea este ascunsă în vegetație, nimic nu dezvăluie trecătorilor grăbiți că, la câțiva metri, se naște în fiecare zi albastrul de Bălașa.

Text: Tudor Călin Zorojanu
Foto: Octavian Tîbăr

ZIUA lui Euridice

Cenaclul Literar Euridice, inițiat de ziarul Ziua și Uniunea Scriitorilor din România, și-a desfășurat în luna mai cea de-a treia reuniune în cadrul Târgului Internațional de Carte Bookarest 2002, pe celebra terasă La Motor. Au citit poezie consacratul Daniel Bănulescu și debutantul Constantin Virgil Bănescu. Conducătorul Marin Mincu, cenaclul Euridice a reluat tradiția marilor cenacluri care, în trecut, au dus la afirmarea unor poeți și prozatori remarcabili. La edițiile precedente au citit „perechile” consacrat-debutant Grete Tartler și Elena Viădeanu, iar la a doua Paul Dalan și Mircea Uglea. Cu ocazia evenimentului s-a lansat suplimentul Ziua Literară, al cărui director este Eugen Uricaru, iar redactor-șef Ștefan Agopian. Suplimentul apare în fiecare luni, însoțind ziarul Ziua.

Portret de campion

Acum, când mai este puțin timp până la marele meci de la București, Leonard Doroftei vs. Raul Balbi, merită să citiți cartea lui Adrian Feteacă și Viorică Sima, *Doroftei cel Mare*, apărută la editura Jurnalul. În nu mai puțin de 88 de capitole veți găsi totul despre Leo (alias Doru, alias Moșu'...), Textul este însoțit de numeroase fotografii, palmaresul campionului și mesaje de încurajare de la suporterii.

Sub presiunea clipei

La Galeria Orizont din București a avut loc vernisajul Salonului anual de Artă Publicitară organizat de U.A.P., un eveniment artistic de excepție ajuns în acest an la cea de-a 7-a ediție.

Cei 20 de artiști expun pe simezele galeriei peste 150 de lucrări de grafică realizate în tehnici diverse – pastel, xilografură, tempera, peniță, acuarelă și PC graphic. Așa cum remarcă la vernisaj criticul de artă Dan Grigorescu, artiștii plastici trăiesc în ziua de azi „sub presiunea clipei”, a clipei

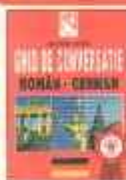
prezente în multe din lucrările expuse în salon, de la paginile de calendar ilustrate de Vasile Olac la copertile de CD-uri ale lui C. Pohrib sau la ciclul de desene satirice „Fabricat în România” ale lui Gh. Baltoc.

Și fiindcă suntem în anul 2002 nu puteau lipsi din expoziție Mitică, Cațavencii și bineînțeles Caragiale „văzuți” de penița lui Leonte Năstase.

În încheiere, vă amintim că expoziția va rămâne deschisă publicului până la începutul lunii Iunie.

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1.
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **19 Iunie 2002**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Un sediu nou

Agentia de publicitate Saatchi & Saatchi își așteaptă clienții și prietenii într-un nou sediu. Radu Florescu, directorul general al agenției, a precizat că schimbarea sediului este o acțiune firească pentru o companie care a crescut ca business și ca angajați. Noul sediu Saatchi & Saatchi găzduiește și companiile Zenith Media, Pantone Studios, Cable Direct, FB.

Radu Florescu alături de soția sa Helene (dreapta) și Corina Vințan, director comercial la Evenimentul zilei (stânga), la recepția de inaugurare a noului sediu Saatchi & Saatchi.

Pantalonii & cămașa

marcă a diverselor stiluri

piesă vestimentară de bază

Pantaloni reprezintă în istoria modelului o piesă vestimentară masculină dar care a pătruns în vestimentația feminină ca o consecință a vieții active pe care femeile au adoptat-o, începând cu primul război mondial.

Pantaloni Bloomer – pantaloni bufanți sau turcești, până la glezne, cu elastic în talie și strânși în partea de jos – au fost introduși în modă de Amelia Bloomer, luptătoare pentru drepturile femeii, dar nu s-au impus decât în ținutele de epocă pentru ciclism feminin și în moda copiilor; ei reapar pentru o scurtă perioadă la sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80, cu o croială mai strâmtă.

Pantaloni Marlene Dietrich – pantaloni de damă, croiți după modelul pantalonilor bărbătești, dar mai largi, pe care Marlene Dietrich i-a introdus în modă cu mare succes în anii '30, purtând costume bărbătești.

Pantaloni cu pense – formă de pantaloni la modă începând cu anii '20 și răspândiți apoi pe scară largă, prevăzuți cu pense cusute sub talie.

Pantaloni corsari – pantaloni scurți de damă (până sub genunchi) și mulați, inspirați de pantalonii pescarilor italieni. *Corsarii* au fost creați de Emilio Pucci în 1950, fiind prevăzuți cu mici crăpături laterale, închise cu nasturi sau deschise. O altă variantă a *corsarilor*, puțin mai strâmți, a fost creată de Elsa Schiaparelli.

Pantaloni pattes d'éléphant – pantaloni evazați de la genunchi, care „cad” pe încălțăminte, la modă în anii '70.

Pantaloni hipsters (cu talie joasă, pe șolduri) – pantaloni mulați în stilul hippie al anilor '70, cu talia mai jos de buric. O variantă mult mai provocatoare a acestui tip de pantaloni, numită *bumsters*, a fost lansată de Alexander McQueen.

Pantaloni kaki – pantaloni de pânză kaki, o țesătură lejeră și rezistentă folosită inițial pentru costumele coloniale și mai ales pentru uniforme militare. Acest termen se referă azi și la pantalonii de bumbac de culoare kaki.

Sorturile – pantaloni foarte scurți care dezvăluie piciorul în întregime, de tipul foarte strâmți și scurți sau mai lejeri și cu fentă. Cei mai îndrăzneți sunt *pantamini* sau *hot pants*, pantaloni scurți, mulați și foarte răscroțiți, care se pot purta și seara în variantă de catifea sau de lăux.

Concursul tinerilor designeri continuă. Aștept în continuare mape cu desenele voastre pentru noua temă: **Accesorii**.

Cămașa, alături de sacou, este piesa vestimentară occidentală prin excelență. Cunoscută încă din Antichitate sub formă de tunică, rezervată castelor înalte, ea s-a impus de-a lungul secolelor ca atribut al eleganței și al distincției sociale.

Creată în forma sa de bază cu un secol în urmă în Statele Unite, cămașa se caracterizează în general printr-un guler răstrânt, mâneci lungi cu manșete cu butoni, formată din două părți în partea din față, care se încheie cu nasturi, nedepășind ca lungime, în general, linia șoldurilor. În funcție de modă și stiluri, cămașa a apărut sub diverse forme, cu guler fals ori apretat, din satin sau alte mate-

riale lucioase, cu guler Mao ca în anii '80, cu sau fără mâneci, uni sau cu imprimeuri. În anii '90, odată cu stilul *casual* și reducerea obligativității de a purta cravată la locul de muncă, cămașa este oarecum evitată în favoarea *T-shirt*-ului sau a bluzei *Polo* cu guler pe gât.

La început de mileniu cămașa revine în forță, ca piesă de suprafață, plină de culoare, în dungi sau cu imprimeuri diverse, geometrice, abstracte, florale sau exotice. Ea se poartă aproape de corp, larg deschisă la primii nasturi. Pentru această vară creatorii reinterpretează istoria ei, în forme contrastante, cu guler *officier* sau linie militară, dar și cu imprimeuri extravagante, cu broderii și aplicații rafinate, din materiale transparente sau mate ori cu efecte strălucitoare, cu influențe orientale în materie de croi (fără mâneci, cu guler *chimon*). Ca accesorii, sunt preferate, în locul clasicei cravate, eșarfele vaporose și pandantivele exotice.

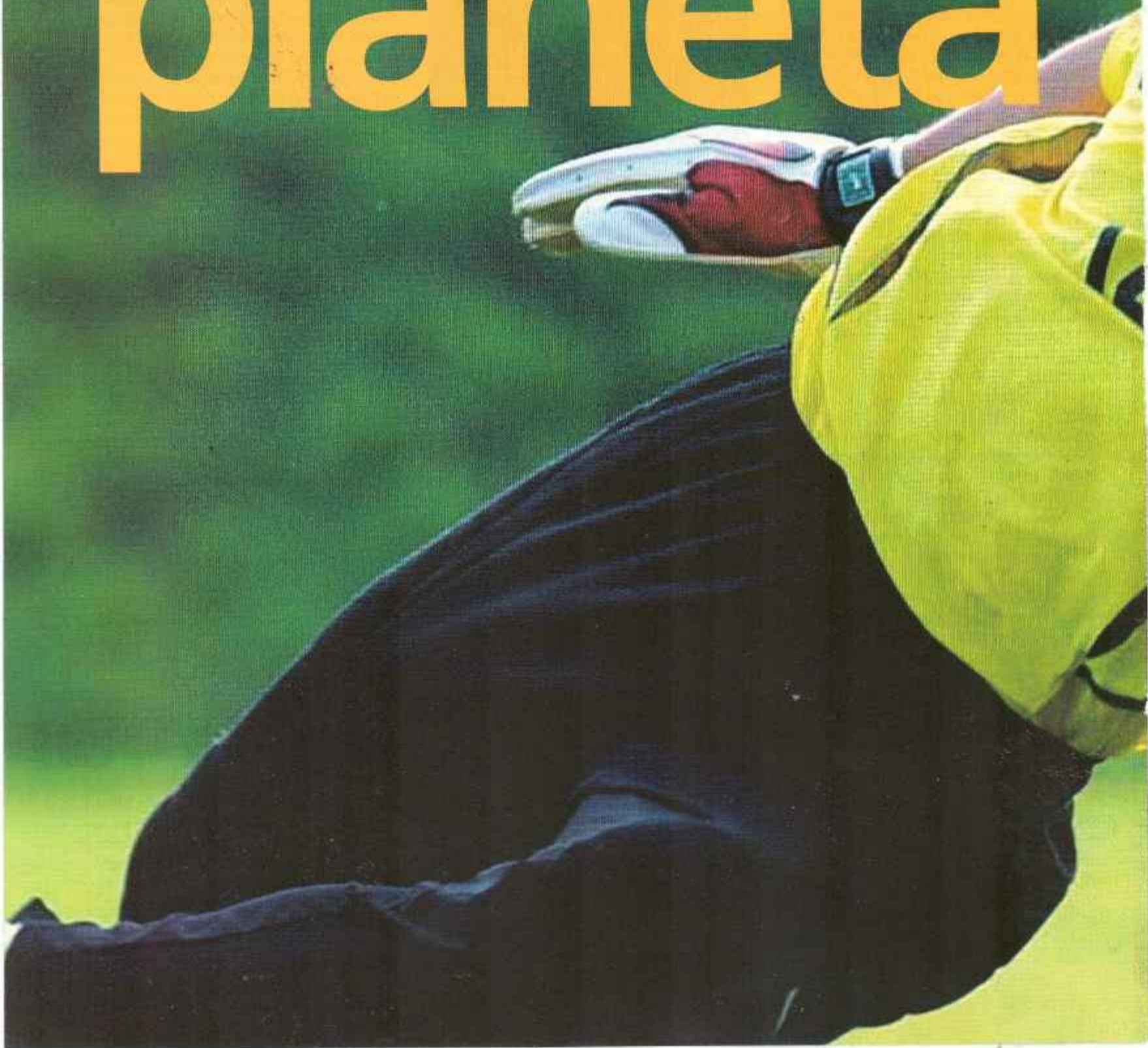

Adina Nanu:
Vezi? Comunicarea prin Imagine

Recomandare

Cartea Adinei Nanu este o sinteză originală a tehnicilor și secretelor comunicării vizuale. *Vezi?* este o inepuizabilă sursă de idei.

Zeul Fotb guvernează planeta

al

A full-page photograph of a soccer goalkeeper, Kim Byung-ji, in a yellow jersey with a blue patch on the chest. He is diving horizontally to the right, with his right arm extended forward, wearing a white goalkeeper glove. His hair is dark and slightly messy, and his expression is one of intense focus. The background is a blurred green field.

Speranța

Ca orice țară-gazdă, chiar modestă ca istorie fotbalistică, Coreea de Sud speră să țină piept marilor echipe. Portarul Kim Byung-ji pare să fie pregătit pentru un salt calitativ...

Strălucirea

Raul Gonzales, în cadrul unui antrenament nocturn, personificând speranța Spaniei că va străluci ca altădată.

Legenda

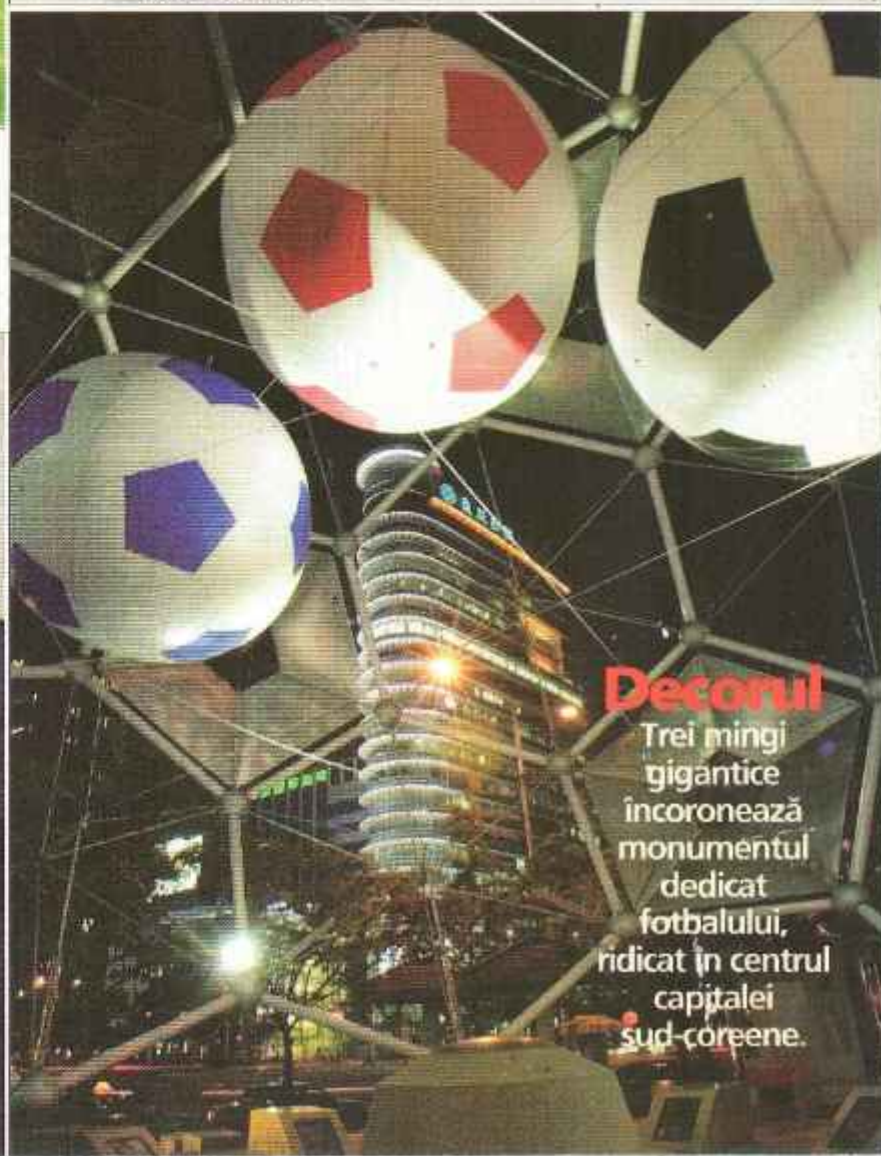
Cel mai scump jucător din lume, Zinedine Zidane, a înscris golul victoriei pentru Real Madrid, în finala Ligii Campionilor.

Politica Paolo Maldini, căpitanul „azzurri”-lor, îi oferă lui Silvio Berlusconi un trofeu și un tricou purtând numele premierului, sub privirile adevăratului purtător al numărului 10, Francesco Totti.

Tristețea

Jose Cañizares (Spania), una dintre numeroasele vedete care vor lipsi de la mondiale din cauza accidentărilor, este surprins să vadă că suporterii nu l-au uitat.

Decorul

Trei mingi gigantice încoronează monumentul dedicat fotbalului, ridicat în centrul capitalei sud-coreene.

Vedete, întâmplă

● Față de C.M. '98 (Franța), sunt prezente 12 echipe noi: Uruguay, Portugalia, Rusia, Irlanda, Suedia, Polonia, Turcia, Costa Rica, China, Slovenia, Ecuador, Senegal, iar ultimele patru se află în premieră absolută la un turneu final mondial.

● În istoria celor 16 ediții, doar șapte țări au reușit să-și adjudece trofeul suprem, toate fiind prezente la startul întrecerilor de pe continentul asiatic: Brazilia 4 (1958, 1962, 1970, 1994), Italia 3 (1934, 1938, 1982), R.F.G. 3 (1954, 1974, 1990), Uruguay 2 (1930, 1950), Argentina 2 (1978, 1986), Anglia 1 (1966) și Franța 1 (1998):

folosit la antrenamente, iar vedeta Zlatko Zahovici afirma că „Este balonul de cea mai slabă calitate cu care am jucat vreodată. Nu-l simt la atingerea cu piciorul.” Rămâne de văzut cum ne-am simțit noi, românii, atunci când am urmărit evoluția celor care ne-au barat accesul la „mondiale”.

● Dacă pentru suporterii europeni exista un serios motiv de circumspecție în legătură cu obiceiul bucătăriei coreene de a prepara produse din carne de câine, între timp s-a ivit un pericol și mai mare. Anume, pe 2 mai, la fermele din sudul capitalei Seul s-a declanșat o epidemie de febră aftoasă, ceea ce a obligat

Bardot – o franțuzoaică, deci! – a militat vehement prin asociația de protecție a animalelor împotriva consumului câinilor din respectivele patru țări în Coreea de Sud.

● Ca mai întotdeauna, Olimpiadele (de vară sau de iarnă), iar în cazul nostru, turneul final al unui campionat mondial de fotbal, desfășurându-se pe o perioadă lungă de timp, suscită controverse pe tema abținentei sexuale a sportivilor. Și de această dată păreriile sunt împărțite: în timp ce tehnicienii loturilor Angliei, Italiei și Croației impun această restricție, cei ai Braziliei și Poloniei au încredere deplină în cumpătarea „elevilor” lor. Să fie o simplă coincidență că Italia și Croația fac parte din aceeași grupă (G) și că măsura este similară? Ca o curiozitate, atacantul brazilian Edison și-a luat cu el (pentru orice eventualitate) o păpușă gonflabilă.

● Ca la orice competiție de asemenea anvergură, măsurile de securitate, care să preîntâmpine orice acte de dezordine sau vandalisme din partea suporterilor, sunt amplificate la maximum. Dar iată că, înainte de a demara, deși n-au fost confruntări între galerii adverse, Campionatul Mondial a făcut prima victimă! Un funcționar municipal, Osamu Okamura (52 de ani), din orașul japonez Fujieda, s-a sinucis neputând suporta stresul și fiind obosit de multitudinea măsurilor organizatorice pe care trebuia să le ia.

● Ultimele meciuri amicale susținute înainte de a se deplasa „la locul faptei” au produs două surprize: Franța – Belgia 1-2 și Cehia – Italia 1-0. După o serie de 12 victorii și trei egaluri, „cocoșii” au fost învinși de către „diavolii roșii” chiar pe „Stade de France”, ultima lor înfrângere pe un teren din Hexagon datând din 5 iunie 1999 (2-3 în fața Rusiei, în preliminariile Euro 2000). Cei 80.000 de spectatori n-au fost afectați prea mult, făcând analogie probabil cu faptul că „Les Bleus” și-au adjudecat ulterior titlul continental.

● Repartizată în grupa D, naționala lusitană este cotate printre favoritele la titlu. Într-adevăr, Portugalia (viitoare gazdă a C.E. 2004, semifinalistă la C.E. 2000) se prezintă cu „generația de aur” din care fac parte Luis Figo, Rui Costa și João Pinto – campioni mondiali Under 20 în 1990 și care vor să prindă „ultimul tren”.

● Cotate de asemenea între favorite, Argentina are ambiția de a realiza „titlul sau nimic”. Opinie împărtășită atât de antrenorul Marcelo Bielsa (A pierde Cupa Mondială ar însemna un enorm eșec), cât și de mijlocușul lui Manchester United, Juan Sebastian Veron.

● Mingea care va fi utilizată a fost produsă de concernul adidas și denumită Fevernova. În cadrul măsurilor antitero, specialiștii brigăzilor respective au avut ceva de lucru, întrucât cele 620 de baloane au fost controlate pentru a nu conține vreun material exploziv. Ulterior, buclucasele sfere trebuie păzite strașnic, iar transportul lor la fiecare stadion se va efectua cu mașini blindate și escortate de poliție.

● Prețioase, după cum am văzut, dintr-un punct de vedere, mingiile respective nu sunt pe placul... utilizatorilor. Astfel, primii care s-au înscris la critică au fost slovenii. Selecționerul Srečko Katanec acuza faptul că jucătorii săi fac „greșeli grosolane” atunci când le-au

autoritățile să recurgă la sacrificarea a peste 90.000 de porci și la închiderea a numeroase piețe de comercializare a câinilor.

● Nici nu știm cum să calificăm cele de mai jos: umor negru sau o gafă impardonabilă? Ei, bine, proprietarul unui restaurant din Seul a lansat o invitație lotului Franței pentru un prânz la care specialitatea casei sunt preparatele din carne de câine. Aparent, gestul are o conotație generoasă: se spune că mâncărurile respective au calitate care ajută la refacerea după eforturi intense. Aproape că nici nu ne interesează dacă actualii campioni mondiali au onorat oferta sau au declinat-o politicos. Ne gândim doar la faptul că Brigitte

ri, istorie, statistici

● După Diego Armando Maradona, care a fost exclus de la World Cup '94 și nu a apucat să joace împotriva echipei României, de această dată fundașul portughez Daniel Kenedy (Marítimo Funchal) a fost trimis acasă întrucât a fost depistat că a luat un diuretic (furosemid) interzis de normativele în vigoare.

● Cu tot acest precedent, în semn de omagiu față de fostul căpitan al naționalei, oficialii argentinieni au luat decizia ca nici unul

dintre componenții selecționatei să nu utilizeze tricoul cu numărul 10 purtat de Maradona.

● În schimb, tricoul reprezentativei Statului Costa Rica va ajunge în spațiul cosmic. Franklin Chang Diaz, astronaut american de origine... costaricană, lansa pe 30 mai cu naveta Endeavour și va îmbrăca respectivul obiect vestimentar al icolilor săi.

● Ultimele pregătiri nu au fost lipsite de

evenimente. Astfel, „Jeli neîmbiânziți”, aflați în cantonament în Franța, au refuzat să facă deplasarea în Asia, intrând în conflict cu federația cameruneză întrucât nu primiseră primele cuvenite pentru calificare.

● O altă stare tensionată s-a produs în lotul iberic, între cei cinci internaționali de la Real Madrid și antrenorul secund al echipei Spaniei, proaspeții campioni ai Europei solicitând un program fizic mai lejer.

Religia Președintele sud-coreean, Kim Dae-jung, a apelat și la cei 20 de milioane de budiști din țară pentru buna desfășurare a campionatului. Fotbalul nu este străin nici copiilor care vor deveni călugări budiști.

● Probleme mari pentru responsabili cu alcătuirea loturilor atât prin prisma existenței unor jucători valoroși care evoluează pe același post cât și prin apariția unor indisponibilități marcante. Astfel, suedezul Sven-Göran Eriksson s-a confruntat cu cea mai mare dificultate prin accidentarea căpitanului echipei Angliei, David Beckham. La cel 27 de ani al său, excepționalul mijlocăș a semnat un nou contract cu Manchester United, valabil până în iunie 2005, prin care va primi un salariu săptămânal de 100.000 lire sterline. În schimb, atacantul lui Blackburn Rovers, Andy Cole (30 de ani) nu a fost reținut în lot, ceea ce l-a determinat să-și anunțe retragerea din echipa națională.

● Pe măsura apropierei startului întrecerilor, enervarea în cadrul loturilor a atins cote nebănuite. Suedezii și-au dezmințit calmul nordic, „englezii” Fredrik Ljungberg (Arsenal) și Olof Mellberg (Aston Villa) încăierându-se la un antrenament, iar „italianul” Daniel Andersson (Venezia), care a încercat să-l despartă, a încasat-o de la amândoi.

● Nu a fost liniște nici în tabăra irlandeză, selecționerul Mick McCarthy trimițându-l acasă pe însuși căpitanul echipei, mijlocășul lui Manchester United, Roy Keane, care a preferat insulte la adresa coach-ului.

● Arabia Saudită îl are ca masor pe Florin Căprăruș (26 de ani), românul fiind astfel singurul nostru reprezentant oficial la întrecerile

din Coreea de Sud și Japonia. La turelul final vor asista însă atât selecționerul **Anghel Iordănescu** precum și președintele federației de specialitate, **Mircea Sandu**. Primul este membru al Grupului de studiu tehnic al UEFA, iar cel de-al doilea este membru al Comisiei de Organizare a Cupel Mondiale și va participa la alegerile pentru desemnarea noului conducător al FIFA.

● Ironia sortii: Mircea Sandu, a fost desemnat ca observator la partida Slovenia-Paraguay. Federalul nostru nu a scăpat ocazia de a confirma zicala cu „vulpea și strugurii”.

pagini realizate de **Pompiliu I. Dumitrescu**

și **Tudor Călin Zorojanu**

foto: AP și EPA-Rompres

Statuia

Bora Milutinović, cu căpitanul Ma Mingyu, lângă o statuie a acestuia, în parcul din Henyang.

Afacerea

Producătorii japonezi de jucării au inventat costumul Soccer-ball-man, care se vinde cu 78,5 dolari. Pentru o simplă mască, microbiștii plătesc „doar” 20 de dolari.

Câștigați 50 de premii speciale Flacăra!

Cum se va încheia Campionatul Mondial de Fotbal, desfășurat de-a lungul lunii iunie pe stadioanele din Japonia și Coreea? Această întrebare, pe care și-o pun toți microbiștii, nu mai este, din momentul în care citiți aceste rânduri, doar o curiozitate, ci și subiectul unui concurs de pronosticuri!

Pentru a câștiga unul dintre cele 50 de premii speciale **Flacăra** răspundeți la întrebările din talon.

Regulament

Răspunsurile trebuie trimise până la **10 iunie 2002** (data poștei), însoțite de numele, adresa și numărul dv. de telefon.

Câștigătorul va fi contactat de către redacție pentru atribuirea premiului, iar rezultatul și statistica răspunsurilor vor fi publicate în revistă. Nu pot participa la concurs angajații **SC Publicațiile Flacăra SA** și familiile acestora.

Răspunsurile dv. vor fi punctate astfel:

Indicarea corectă a celor patru echipe și a învingătoarelor **10 puncte**

Indicarea corectă a celor patru echipe și a câștigătoarelor titlului **8 puncte**

Indicarea corectă a celor patru echipe și a ocupantei locului trei **6 puncte**

Indicarea corectă a 1-4 echipe **1-4 puncte**

În numărul 7/2002 al revistei **Flacăra** veți găsi un alt talon, cu care veți putea participa la al doilea concurs **Flacăra** dedicat Campionatului Mondial de Fotbal.

Pentru a vă ajuta, vă oferim pronosticurile a doi fotbaliști: experimentatul Ilie Balaci și tânărul Cristi Chivu.

Ilie Balaci: „Echipele sunt atât de echilibrate, că mi-e foarte greu să disting o învingătoare. Parc-aș vedea Brazilia, Germania, Franța, pe primele locuri, iar în finală Brazilia și Franța, evident. Sigur, poate să câștige și Brazilia, dar eu cred că tot Franța, până la urmă, va învinge. Totuși, tot Franța!”

Cristi Chivu: „Văd în finală mică Italia și Anglia, iar în marea finală Franța și Argentina. Deși Franța e principala favorită, eu cred că o să câștige Argentina. Asta e mai mult o dorință a mea, m-am cam saturat de victoriile Franței. Pare mult prea simplu. Și dacă stau și mă uit bine la lotul Argentinei, sunt sigur că au puterea de a câștiga. Vreau să câștige Argentina!” (G.I.)

CONCURS

1. Ce echipe vor disputa finala?

2. Cine va cuceri titlul?

3. Ce țări vor juca în finala mică?

4. Cine va ocupa locul trei?

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presii nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Data limită de trimitere a scrisorilor
este **10 iunie 2002**, data poștei

Flacăra

Campionatul Mondial de Fotbal

Transmisii România 1

Componenta grupelor

- A. Franța, Senegal, Uruguay, Danemarca
 B. Spania, Slovenia, Paraguay, Africa de Sud
 C. Brazilia, Turcia, China, Costa Rica
 D. Coreea de Sud, Polonia, SUA, Portugalia
 E. Germania, Arabia Saudită, Irlanda, Camerun
 F. Argentina, Nigeria, Anglia, Suedia
 G. Italia, Ecuador, Croația, Mexic
 H. Japonia, Belgia, Rusia, Tunisia

Faza grupelor

data	ora	grupa	meciul
1.V, 31 mai	14,30	A	Franța-Senegal
2.S, 1 iunie	09,30	E	Irlanda-Camerun
3.S, 1 iunie	12,00	A	Uruguay-Danemarca
4.S, 1 iunie	14,30	E	Germania-Arabia Saudită
5.D, 2 iunie	08,30	F	Argentina-Nigeria
6.D, 2 iunie	10,30	B	Paraguay-Africa de Sud
7.D, 2 iunie	12,30	F	Anglia Suedia
8.D, 2 iunie	14,30	B	Spania-Slovenia
9.L, 3 iunie	09,30	G	Croația-Mexic
10.L, 3 iunie	12,00	C	Brazilia-Turcia
11.L, 3 iunie	14,30	G	Italia-Ecuador
12.Ma, 4 iunie	09,30	C	China-Costa Rica
13.Ma, 4 iunie	12,00	H	Japonia-Belgia
14.Ma, 4 iunie	14,30	D	Coreea de Sud-Polonia
15.Mi, 5 iunie	09,30	H	Rusia-Tunisia
16.Mi, 5 iunie	12,00	D	SUA-Portugalia
17.Mi, 5 iunie	14,30	E	Germania-Irlanda
18.J, 6 iunie	09,30	A	Danemarca-Senegal
19.J, 6 iunie	12,00	E	Camerun-Arabia Saudită
20.J, 6 iunie	14,30	A	Franța-Uruguay
21.V, 7 iunie	09,30	F	Suedia-Nigeria
22.V, 7 iunie	12,00	B	Spania-Paraguay
23.V, 7 iunie	14,30	F	Argentina-Anglia
24.S, 8 iunie	09,30	B	Africa de Sud-Slovenia
25.S, 8 iunie	12,00	G	Italia-Croația
26.S, 8 iunie	14,30	C	Brazilia-China

27.D, 9 iunie	09,30	G	Mexic-Ecuador
28.D, 9 iunie	12,00	C	Costa Rica-Turcia
29.D, 9 iunie	14,30	H	Japonia-Rusia
30.L, 10 iunie	09,30	D	Coreea de Sud-SUA
31.L, 10 iunie	12,00	H	Tunisia-Belgia
32.L, 10 iunie	14,30	D	Portugalia-Polonia
33.Ma, 11 iunie	09,30	A	Senegal-Uruguay *)
34.Ma, 11 iunie	09,30	A	Danemarca-Franța
35.Ma, 11 iunie	14,30	E	Arabia Saudită-Irlanda
36.Ma, 11 iunie	14,30	E	Camerun-Germania
37.Mi, 12 iunie	09,30	F	Suedia-Argentina
38.Mi, 12 iunie	09,30	F	Nigeria-Anglia
39.Mi, 12 iunie	14,30	B	Africa de Sud-Spania
40.Mi, 12 iunie	14,30	B	Slovenia-Paraguay
41.J, 13 iunie	09,30	C	Costa Rica-Brazilia
42.J, 13 iunie	09,30	C	Turcia-China
43.J, 13 iunie	14,30	G	Ecuador-Croația
44.J, 13 iunie	14,30	G	Mexic-Italia
45.V, 14 iunie	09,30	H	Belgia-Rusia
46.V, 14 iunie	09,30	H	Tunisia-Japonia
47.V, 14 iunie	14,30	D	Polonia-SUA
48.V, 14 iunie	14,30	D	Portugalia-Coreea de Sud

Optimi de finală

49.S, 15 iunie	09,30	1E - 2B
50.S, 15 iunie	14,30	1A - 2F
51.D, 16 iunie	09,30	1F - 2A
52.D, 16 iunie	14,30	1B - 2E
53.L, 17 iunie	09,30	1G - 2D
54.L, 17 iunie	14,30	1C - 2H
55.Ma, 18 iunie	09,30	1H - 2C
56.Ma, 18 iunie	14,30	1D - 2G

Sferturi de finală

57.V, 21 iunie	09,30	Învîgător 50 - Învîgător 54
58.V, 21 iunie	14,30	Învîgător 49 - Învîgător 53
59.S, 22 iunie	09,30	Învîgător 52 - Învîgător 56
60.S, 22 iunie	14,30	Învîgător 51 - Învîgător 55

Semifinale

61.Ma, 25 iunie	14,30	Învîgător 57 - Învîgător 59
62.Ma, 26 iunie	14,30	Învîgător 58 - Învîgător 60

Finala mică

63.S, 29 iunie	14,00	Învins 61 - Învins 62
----------------	-------	-----------------------

Finala mare

64.D, 30 iunie	14,00	Învîgător 61 - Învîgător 62
----------------	-------	-----------------------------

În funcție de evenimente, pot surveni unele modificări în acest program.

Comentatori TV: Emil Grădinescu, Vlad Enăchescu, Sorin Hobana și Bogdan Tomulică.

*) Începând din 11 iunie și până în 14 iunie inclusiv, din fiecare grupă se va transmite un meci în direct și, imediat, celălalt, înregistrat.

CONCURS

INCĂLZEȘTE INIMA

Nume:
 Prenume:
 Vârstă:
 Profesie:
 Stare civilă:
 Adresa:

 Telefon:

4 PREMII „SANKT PETERSBURG” PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ!

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei și veți reuși, într-un mod plăcut să vă încălziți inima. Răspundeți corect la întrebarea de mai jos, și puteți câștiga unul din cele 4 premii:

- * 1 bax vodka „SANKT PETERSBURG” 0.7 l.
- * 1 bax gin „SANKT PETERSBURG” 0.7 l.
- * 1 bax lichior „SANKT PETERSBURG” 0.5 l.
- * 1 bax gin tonic

Completați talonul și expediați-l, până pe data de 19 iunie 2002, împreună cu răspunsul pe adresa: Publicațiile Fiacăra, București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

ÎNTREBARE:

Unde este realizat reportajul Sarea disperărilor?

RĂSPUNS:

.....

Caracteristica lunii iunie

Conjunctura generală este mai puțin tensionată decât luna trecută, dar totuși, mai ales în primele zile ale intervalului vor exista blocaje în ceea ce privește comunicarea, în schimb vor fi accentuate posibilitățile de a face câte ceva în cămin.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

În căminul dv. vor fi necesare lucrări de reparație sau poate o curățenie generală. O realizare în acest domeniu ați putea avea spre sfârșitul lunii. Dacă aveți de semnat acte sau alte documente oficiale avantajele pot să apară după data de 9 iunie.

Taur (21.04 - 20.05)

Energia fizică este la limita superioară, ceea ce vă va ajuta în tot ce veți dori să întreprindeți. Sunteți optimist și dornic de a face lucruri noi, iar rezultatele nu vor întârzia să apară. Din punct de vedere financiar situația începe să se relaxeze.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Nu este cazul să începeți ceva deosebit în intervalul 1 - 8 iunie. Investițiile v-ar putea tenta, iar ceea ce veți întreprinde în această direcție va fi încununat de succes în ultimele zile ale lunii. De pe alte meleaguri veți primi vești contradictorii.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți avea parte de o perioadă agitată în care veți demara o multime de acțiuni. Totuși nu faceți chestiuni care să vă suprasolicite, păstrați-vă ceva timp și pentru relaxare. O sumă de bani se va întoarce la dv., dar o veți cheltui cu rapiditate.

Leu (23.07 - 23.08)

Planurile dv. secrete ar putea fi puse în practică. Vă veți bucura de ajutor din partea celor din jur, dar totuși trebuie să fiți atent, căci nu toată lumea care vă zâmbește vă simpatizează. Relația cu ființa iubită nu funcționează chiar așa cum vă doriți.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Sunt posibile schimbări la nivelul conducerii instituției la care lucrați. Popularitatea dv. în rândul cunoscuților atinge limita superioară. Profități pentru a vă găsi noi adepți, pentru proiectele pe care le aveți în plan.

Balanță (23.09 - 23.10)

Sunteți cam irascibili și nu aveți stare să faceți mai nimic. La serviciu ar trebui să demarați o activitate nouă și dacă veți găsi răbdarea necesară ați putea avea realizări mai deosebite. Pe cât posibil nu vă asumați nici un fel de riscuri.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Ați putea pleca într-o călătorie, ocazie cu care starea dv. generală se va îmbunătăți simțitor. Cheltuielile pe care le-ați avut până acum vă împiedică să vă redresați bugetul, dar la orizont se întrevăd unele reușite.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Sunt posibile câștiguri din colaborări și activități de parteneriat. Partenerul de viață ar putea avea și el o realizare financiară ce va conduce la îmbunătățirea bugetului familiei. Totuși relația cu acesta va rămâne încă, pentru ceva timp, încordată.

Capricorn (22.12 - 20.01)

La slujbă lucrurile s-au mai limpezit dar continuați să fiți nemulțumit. Nu este un moment favorabil pentru a face vreo schimbare mai deosebită. Situația financiară nu vă ridică probleme așa că, ați putea face o investiție de mai mari dimensiuni pentru apartamentul dv.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Nu sunteți în forma dv. cea mai bună așa că, ar fi de dorit să vă dedicați activităților de rutină. După 9 iunie se întrezăresc unele rezolvări în ceea ce privește nemulțumirile pe care le aveți în plan sentimental. La serviciu ați putea demara în forță o nouă activitate.

Pesti (19.02. - 20.03)

Exercitați o puternică impresie asupra persoanelor de sex opus. Ați putea face o cucerire cu ocazia unei călătorii. Chiar dacă sunteți stresat de problemele de natură familială, activitățile de divertisment vă vor ajuta să vă mențineți în formă.

Câștigătorii concursurilor din revista Flacăra nr. 5, 2002

Concursul Editura Niculescu:

Alexandra Bădicălușu - Măgurele, Ploiești

Concursul Mașina de scris:

Florin Safor - Rd. Revoluției din Decembrie, Reșida, județul Caraș-Severin

Concursul Humanitas:

Zeharia Mayer - com. Albești, județul Mureș

Concursul Alfa:

Ion Viorel Ionitșă
gr. Grigora Ionitșă, sector 2, București

Concursul Sankt Petersburg:

Csörgő Hajnal

str. Meșter Căilescu, Gheorgheni, județul Harghita
Ion Taporea - com. Gheorghie Doja, județul Iași

Victor Florea - str. Turde, București
Marcel Bălosu - str. Măceșului, Bistrița

Concursul ICS:

Viorica Soare - str. Știrilor din Marea, Slobozia, județul Ialomița
Ioana-Ștefania Tabuc - sat Dancu, județul Iași
Marin Ivănuș - Avea Tăpăveanu, Cămpulung

NITA'S EUROPEAN BAKERY

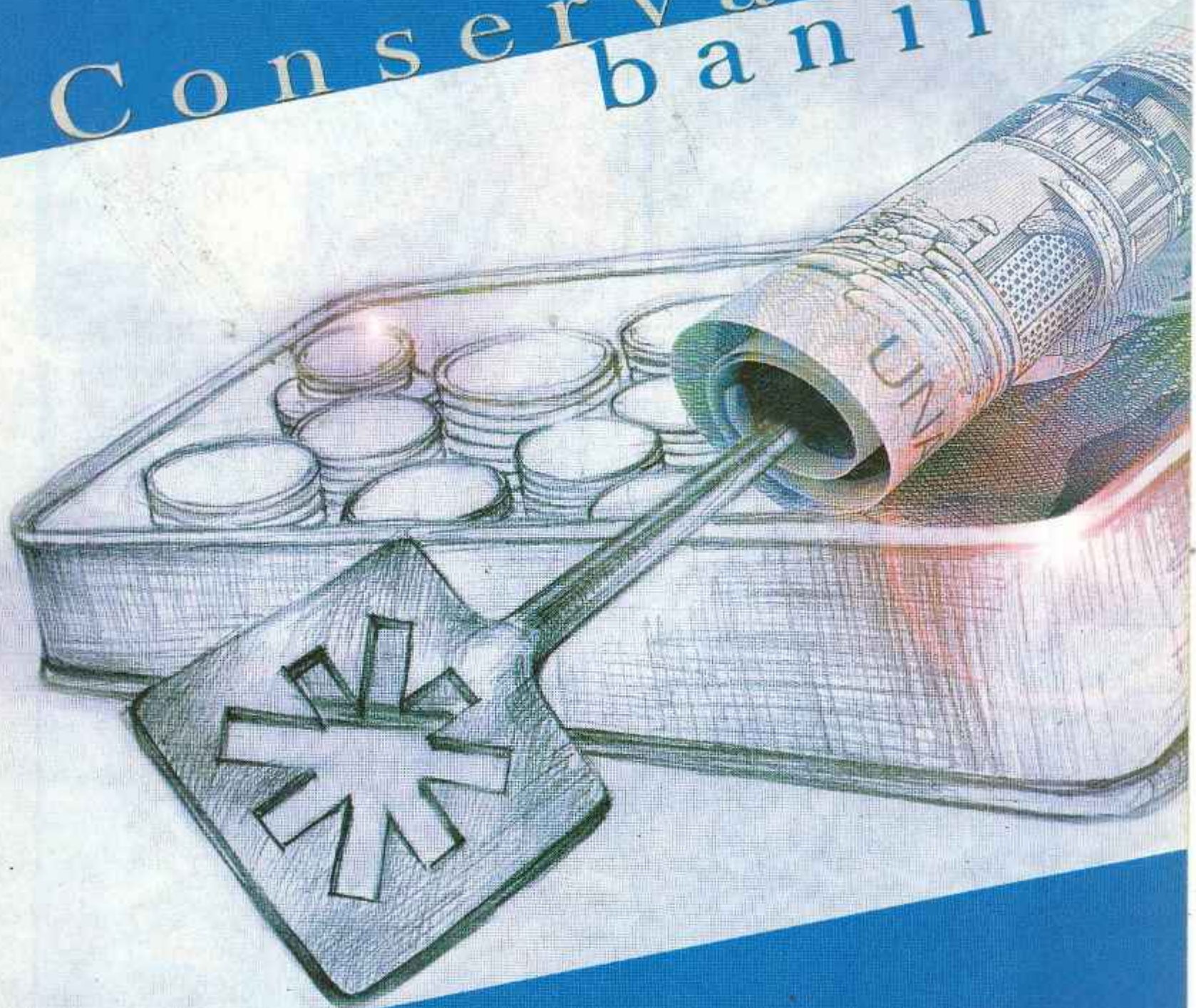

Cafetăria Nită din New-York

Vă așteaptă s-o vizitați când aveți ocazia și să faceți cunoștință cu produsele tradiționale românești

40-10 Greenpoint Ave.
Sunnyside, L.I.C.,
N.Y. 11104
Tel: 718-784-4047

Conservă banii

 FINANSBANK
Noi ținem cont de tine.

Atât am avut de spus.

TOYOTA ROMÂNIA srl
UNIC IMPORTATOR ȘI DISTRIBUTOR AUTORIZAT
SHOWROOM, șos. Ștefan cel Mare nr. 30, tel. 211 2789, 211 2790, fax 211 9204
e-mail: sales@toyotaromania.ro

Yaris sfidează logica. Din nou.

Te regăsești în tot ce facem

* 3 ani cu avans de 30% - ofertă valabilă pentru o perioadă limitată.

Orange PrePay

ai totul la un loc

11.10.

- cu Orange PrePay poți vorbi mai ieftin, activând una dintre cele două opțiuni

Numere Favorite - vorbești cu **42% mai ieftin** cu 5 prieteni, indiferent de rețea

Timp Favorit - vorbești cu **28% mai ieftin** în fiecare seară între orele 20.00 - 08.00 și în weekend

- ai bonus pentru apelurile primite și alte 5 bonusuri suplimentare
- după primul minut de convorbiri, ai taxare la secundă
- ai Roaming internațional și acces internațional de la primul apel

the future's bright, the future's Orange

